

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2008/29 ● 18 Temmuz 2008 ● 50 YKr

Temmuz 2008 | Genel-İş

E-Kart

Temmuz 2008 | DESA

6 Temmuz 2008 | E-Kart

**Saldırılarına karşı birleşik
mücadeleyi yükseltelim!
Sınıf dayanışmasını büyütelim!**

İÇİNDEKİLER

Çatışmanın seyri içinde çökmekte olan hayaller	3
DTP 2. Olağan Kongre'ye hazırlanıyor .	4
“Ergenekon iddianamesi” devletin katliamlarını ve kirli faaliyetlerini sahiplendi.....	5
Liberal solun “Çatı Partisi”	6-7
Kukla yönetimle “Stratejik İşbirliği Konseyi” oluşturuluyor.....	8
Şekerde özelleştirme saldırısı tamamlanıyor	9
İşçileri ölüme mahkum edenler tedbir alamaz.....	10
Küçükçekmece Belediyesi Park Bahçeler Müdürlüğü işyeri temsilcisiyle TİS süreci üzerine görüştük... ..	11
İşçi ve emekçi hareketinden... ..	12-13
Saldırlara karşı birleşik mücadeleyi güçlendirmek için sınıf dayanışmasının önemi	14-15
OSB-İMES İşçileri Derneği	
3. Olağan Genel Kurulu	
Sonuç Bildirgesi	16
Canovate'nin “mazlum” patronu!	17
KESK eylemlerinden... ..	18
Halklara karşı yeni cephe açmaya hazırlanan emperyalist-siyonist güçlere karşı direniş!.....	19
Dünyadan kısa kısa... ..	20
Füze kalkını inşa etmek savaş hazırlığıdır!.....	21
Uluslararası işçi hareketinin yeniden yapılanması:	
Ne yapmalı? Nasıl yapmalı? / 3	
Volkan Yaraşır.....	22-23
Mamak 5. Kültür Sanat Festivali'ni destekliyoruz!.....	24
Mamak 5. Kültür Sanat Festivali'ne doğru.....	25
Almanya'da Mazlum	
Doğan Festivali	26
Mücadele postası	27

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2008/29 ● 18 Temmuz 2008

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.de
http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A
İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

Düzen güçlerinin it dalaşı sürerken TİS sürecinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine birçok belediyede grev kararı asıldı. İrili ufaklı birçok fabrika ve işletmede ise grev ve direnişler sürüyor. Metal TİS'leri ile kamuda toplu görüşme dönemi de yaklaştı. Önümüzdeki sürecin sermayenin dayatmaları nedeniyle zorlu geçeceği bugünden biliniyor.

Zira geçen yıl metal patronları TİS'lerde esnek üretimi dayatmıştı. “İşçi maliyetlerinin yüksek”, “rekabet gücü”nün zayıf oluşundan yakınmaya başlayan metal patronları, bu yıl da esnek üretim maddelerini TİS'lerde kabul ettirmeye çalışacaklar. Türk Metal ve Çelik-İş sözkonusu olduğunda bunda zorlanmayacakları ise çok açık. Adı Ergenekon operasyonuna karışan Türk Metal'in haini Mustafa Özbek'in hemen hiç itiraz etmeden MESS'in dayatmalarına imza atacağı biliniyor. Peşisıra Çelik-İş'in de “Türk Metal imzaladı, biz ne yapalım” türü argümanlarla sınıfa ihanet edeceğini tahmin etmek zor değil. Zira önceki TİS süreçlerinde yaşanan bildik tablonun bu yıl değişmesi için bir neden bulunmuyor.

BMİS ise bu yıl TİS'lerde patronların dayatmalarını kabul etmeyeceğini ve “direneceği”ni duyurdu. Metal patronlarına “rest” çekmeye hazırlanan BMİS'in henüz işyerlerine dönük hazırlıklarından yansıyan bir şey görünmüyor. Geçtiğimiz yıllardaki pratiği açısından BMİS'in metal işçilerine güven verdiğini söylemek olanaklı görünmüyor. “Bu yıl TİS'lerde farklı bir tutum alacağız” vb. türden yayılan söylemlerin gerçekçi ve inandırıcı olmasını fabrikalara dayanan grev ve TİS hazırlıklarının düzeyi belirleyecektir. Bu cepheden bakılınca henüz yansıyan bir şeyin olmaması düşündürücüdür.

Kamuda ise “toplular görüşme” adı altında sergilenen oyunun bu yıl 7. si gerçekleşecek. Kamu emekçilerinin en temel haklarının topun ağzında olduğu böylesine önemli bir süreçte bu oyunu bozmak gerekmektedir. Geçen yıl masadan çekilen KESK, bu yıl ne yapacağını henüz açıklamadı. Ancak esas itibarıyla sorun masaya oturmakta ya da masadan kalkmakta değil mücadelenin tabandan doğru örgütlenip örgütlenmeyeceğindedir. Sosyal haklar, işgüvencesi, grevli-TİS'li sendika hakkı, insanca yaşamaya yeten ücret, özelleştirmelerin

durdurulması vb. talepler uğruna nasıl bir mücadele programı etrafında emekçilerin örgütleneceği ve harekete geçirileceğindedir. Son 6 yıllık toplu görüşme deneyimine bakıldığında KESK reformistlerin pratiklerinin yüz ağartıcı olmadığı ortadadır.

Öncü, ilerici, devrimci unsurların sürece bugünden hazırlanması, harekete geçmesi önümüzdeki dönemin seyrini belirleyecektir.

Süren grev ve direnişler, belediyelere asılan grev kararları, metal TİS'leri, kamudaki görüşme süreci birleşik mücadelenin imkanlarını barındırmaktadır. Sınıf hareketinin, işgüvencesine ve kıdem tazminatına göz diken sermaye iktidarının saldırılarına karşı mücadele edecek moral gücü bulması için, bu dönem yükseltilecek sınıf dayanışmanın ayrı bir anlamı ve önemi vardır.

Sınıf devrimcileri önümüzdeki sürece bu bilinçle bakmak ve buna uygun bir müdahale içinde olmak göreviyle karşı karşıyadırlar.

“Mülklerinden edilen insanlar hiç bilmedikleri yeni mekanlara (bentler) koçarken, aynı zamanda yeni bir yajama koçuyorlardı. Yani işçileştiriliyorlardı. Sahip oldukları tek şey kendi enerjileri (emek-gücü) idi. Nesnelere dönüştüren, onlara biçim veren enerji (emek-gücü) aynı zamanda işçileşmelerinin temel nedeni haline gelmişti. Çünkü birilerinin (kapitalistlerin) bu enerjilere ihtiyacı vardı. Karl Marx'ın emek-gücü dediği bu enerji, dünyayı her gün yeniden inşa ederken kendi enerjileri kendilerini güçsüz kılıyordu. Yani tüm enerjileri kapitalistlere/patronlara güç veriyordu. Karl Marx bunu edebi bir şekilde dile getirmişti: 'Sermaye ölü emektir, vampir gibi sadece canlı emeğin enerjisini çekip aldığında yaşıyor, ne kadar çok canlı emeğin enerjisini çekip alıyorsa o kadar güçleniyor ve daha fazla yaşıyor.' (Karl Marx) Sermayedarlar/patronlar kölelik sisteminde olduğu gibi çalışanları tamamen ele geçirmek istemiyorlardı, ama onları uysallaştırarak denetim altına almak istiyorlardı. Bu gereklilik ilk elden 'çalışmanın' mutlaklaşması anlamına gelmiştir.”

KAPİTALİZMİN HAPİSHANELERİNDE ÖDÜNC HAYATLAR - Yüksel Akkaya

Kitapçı ve bayiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

Çatışmanın seyri içinde çökmekte olan hayaller

Ergenekon iddianamesine ilişkin ilk resmi bilgilendirme ile buna paralel olarak AKP destekçisi besleme basına gayri resmi olarak sızdırılanlar, soruşturmanın mahiyetini ve sınırlarını olduğu kadar işlevini de tüm açıklığı ile bir kez daha ortaya koymuştur. Dinci basında aylardır pompalanan ve solun bir kesiminde bile liberal hayalleri besleyen iddiaların aksine, bu soruşturma devletin kirli işlerini ve darbeci geleneğini değil fakat yalnızca AKP hükümetine karşı belli girişimleri ve bunu da yalnızca belirli sınırlar içinde hedeflemektedir. “Terör örgütü” iddiası çerçevesinde davanın asıl eksenini oluşturacak gibi görünen Danıştay saldırısı provokasyonu ile Cumhuriyet gazetesi bombalamalarının en önemli iddialar olarak öne çıkması bunu göstermektedir.

Davanın halihazırdaki sınırlarını burjuva gericiğinin iki kanadı arasındaki çatışmanın bugünkü seyri belirlemektedir. Muhtemel yeni sınırlarını ise kapatma davasının akıbeti belirleyecektir. Başsavcı iddianamede “darbe günlükleri”ne yer verilmediğini net sözlerle ifade etmiş, fakat tutuklanmış bulunan iki eski orgenerale ilişkin olarak daha sonra bir ek iddianame hazırlanacağını da buna eklemiştir. İşin püf noktası da işte buradadır. Böylece AKP, kapatılma ihtimaline karşı darbe soruşturması tehdidini elinde tutmuş olmaktadır. Parti kapatılmazsa eğer, Ergenekon davası büyük ihtimale bu sınırlar içinde kalacak, Veli Küçük odaklı çetenin AKP’ye karşı giriştiği bazı kirli işleri ele almakla yetinecektir. Kapatılma durumunda ise ek iddianame yoluyla darbe günlüklerinin ve iddiasının gündeme gelmesi büyük ihtimaldir. Eski Genelkurmay başkanı Hilmi Özkök’ün Abdullah Gül’ü makamında ziyaret etmesi, bundan onur duyduğunu özenle vurgulaması ve darbe günlüklerine ilişkin muhtemel bir soruşturma durumunda tanıklık yapabileceğini açıklaması, bu çerçevede dinci partinin elinde tuttuğu tehdit kozunu güçlendirmiştir.

Burjuva gericiğinin iki kanadı arasındaki çatışmanın halihazırdaki tablosu budur. Dinci gericilik cephesi iki eski önemli orgenerale tutuklayarak etkili çıkışı yapmış, böylece elindeki potansiyel kozu somutlamış, fakat darbe iddialarını şu aşamada soruşturma dışı tutarak karşı gelişmeleri beklemeye koyulmuştur. Artık dikkatler Ergenekon soruşturmasından kapatma davasına kaymıştır ve bundan sonrasını bu davanın akıbeti belirleyecektir.

Son haftalarda olup bitenlerin en hayırlı yanı, sol safları da etkileyen burjuva hayallerin peşpeşe çökmesi olmaktadır. Bu gerici hayallerin bir yanında düzen ordusu, öte yanında AKP durmakta; bu gericilik odaklarından ilki olmayan bağımsızlık ve laikliğin güvencesi olmak, ikincisi ise askeri vesayet rejimine son vermek ve demokrasiyi geliştirmek misyonu ile onurlandırılmaktadır. Oysa iki kanat arasındaki çatışmanın seyri artık en kör gözlerin bile görebileceği bir açıklıkta bu hayallerin temelsizliğini bir kez daha ortaya koymaktadır.

Ergenekon operasyonunun 6. dalgasının ulusalçı kanadın en önemli iki emekli generalini kapsamı ve bunun da ordunun bugünkü komuta kademesinin gizli onayı ile gerçekleştiğinden kimsenin kuşku duymaması, düzen ordusuna ilişkin burjuva hayallere öldürücü bir darbe oldu. Ergenekon operasyonu ile

etkili bir moral darbe yiyen ve perişan duruma düşen “ulusalçı” cephe tarafından körüklenen bu hayallerin esası, düzen ordusunun ABD karşısında milli bağımsızlığın ve dinsel gericilik karşısında laikliğin temsilcisi ve güvencesi olduğu idi. ‘90’lı yılların ortalarına doğru Perinçekçi parti tarafından özel bir çabayla körüklenen bu gerici safsata, özellikle 28 Şubat’tan sonra solun ve toplumsal muhalefetin bir kesimini de etkisi altına aldı. Kürt sorunu konusundaki yapısal zayıflık ve içinde bulunduğu kısır döngüyü kıramayan sınıf ve kitle hareketine karşı güçlenen inançsızlık, orduya ilişkin bu burjuva hayallerin solun bir kesiminde de etki alanı bulmasını kolaylaştırdı. Oysa bilimin genel gerçekleri bir yana, Türkiye’nin yakın tarihinin somut gerçekleri de bu türden gerici burjuva hayallerin her türden dayanaktan yoksun olduğunu bütün açıklığı ile ortaya koymakta idi.

Bilindiği gibi benzer hayaller çok daha açık ve yaygın biçimde ‘60’lı yıllarda da Türkiye solunun geniş kesimlerini etkisi altına almıştı. O dönemin ulusalçı güçleri de bu hayalleri üstelik bugünkünden daha inandırıcı bir biçimde körüklüyor, dönemin sol eğilimli askeri darbelere de sahne olan uluslararası atmosferi ile kemalizmle bulaşık sol düşüncesi bu çabanın etki bulmasını alabildiğine kolaylaştırıyordu. Bu ham hayallerin çok geçmeden acı bir hayal kırıklığı ile yıkıldığını biliyoruz. Düzen ordusu Amerikancı bir faşist darbe ile sol hareketi ve toplumsal muhalefeti acımasızca ezmiş, Türkiye’nin Amerikancı düzeninin baş koruyucusu ve kollayıcısı olduğunu, kendisi hakkında hayaller besleyenler de dahil herkese bütün açıklığıyla göstermişti.

Yine de o dönemde bu hayallerin taşınabilmesinin belli bir mantığı vardı. Az önce işaret etmiş bulduğularımıza, başka şeyler yanında, 27 Mayıs’ın çarpık anısı ile dönemin güçlü toplumsal mücadelesinin ordu saflarındaki yankısı da eklenebilir. Oysa o günden bugüne, özellikle de iki askeri faşist darbe sürecinde, dolayısıyla bizzat düzen ordusu eliyle, Amerikancı sermaye düzeni her açıdan pekiştirildi. Düzen ordusu kurulu düzenin en büyük güvencesi olduğunu olaylarla kanıtladı. Ve o bunu, o günden bugüne Türkiye’nin tüm ilerici-devrimci dinamiklerini döne döne ezerek yaptı. Bugün de sınıf ve kitle hareketinin önünü kesen tüm kurumsal ve yasal düzenlemelerin baş savunucusu odur, Kürt halkının özgürlük ve eşitlik mücadelesini her türlü kirli yöntemi kullanarak kanla boğmaya çalışan da odur. Bugünün Türkiye’inde hala siyasal özgürlük yoksa, emekçi kitleler savunmasız halde dinsel gericiliğin ağır bir kuşatması altında ise, ülke toprakları emperyalist saldırı ve savaşlar için çiftlik rahatlığında bir üs alanı ise, birbirini izleyen faşist askeri darbeler ve kurumlaştırılan terör rejimiyle cılız ve güçsüz düşürülmüş ilerici-devrimci dinamiklere hala da nefes aldırılmıyorsa, tüm bunların en dolaysız sorumlusu bizzat düzen ordusunun kendisidir. Böyle bir orduya kalkıp hala bir takım ilerici misyonlar atfetmek iflah olmaz bir hayalciliktir ve tüm ham hayaller gibi yıkılmaya mahkumdur. Nitekim yıkılmaktadır da. Ergenekon operasyonunun her yeni dalgası bu gerici hayallere de vurulmuş bir darbe olmaktadır.

Ergenekon iddianamesinin giderek belirginleşen çerçevesi ise, tersinden AKP hakkında taşınan gerici hayallerin dayanaksızlığını ortaya koymaktadır. AKP bir dinsel gericilik odağıdır, herşey bir yana, demokratikleşme misyonu onun bu gerici burjuva doğasına temelden aykırıdır. Dinsel gericiliğin Türkiye’nin büyük sosyal kaynaşmalara sahne olan yakın geçmişinde oynadığı uğursuz rol ancak ordunun ile kıyaslanabilir. Düzen ordusunun çıplak zorla, ezerek ve boğarak yaptığını, öteki koldan dinsel gericilik uyuşturarak, dahası ilerici aydınlanmanın karşısına gerektiğinde çıplak zorla da çıkarak yaptı. Türkes’in faşist komandoları henüz ortada yokken, Fetullah Gülenler Komünizmle Mücadele Dernekleri üzerinden aynı misyon çerçevesinde sahnede yerlerini almışlardı bile.

Dinsel gericilik, burjuva düzeninin, Türkiye’nin ‘60’lı yıllarda başgösteren sosyal hareketliliği sürecinde, sola ve sosyal uyanışa karşı kullandığı öteki temel silahıdır ve bu belli bakımlardan, özellikle de belli dönemlerde, ordudan bile daha etkili bir silahtır.

Bu gericilik akımı 12 Eylül’ün düzlediği siyasal zeminde, yarattığı özel sosyal-kültürel atmosfer içinde ve bizzat generallerin sunduğu özel olanaklarla alabildiğine gelişip palazlandı. Bu gelişime, dayandığı özel sosyal katmanların ekonomik-mali palazlanması eşlik etti ve onu bugün Türkiye’nin en etkili siyasal gücü haline getirdi. Bugün bir bütün olarak burjuvazinin elinde sola, emekçilere ve Kürt halkına karşı en güçlü silah durumundadır. Bu konumu ve misyonu ile o, demokratikleşmenin taşıyıcısı olmak bir yana, bunu gerçekleştirebilecek gerçek sosyal-siyasal dinamikleri bizzat boğmaktadır. Bir yandan dinle uyuşturarak, öte yandan çıplak zorla ezerek... Düzen bekçisi generallerin onun bu misyonu ile hiçbir sorunları yoktur. Tıpkı tersinden onun da generallerin düzen bekçiliği misyonu ile bir sorununun olmaması gibi. Onlar sola, emekçilere, Kürt halkına ve bölge halklarına karşı emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin hizmetindedirler ve aynı saftadırlar.

Tüm sorun aralarındaki iç iktidar mücadelesinden çıkmaktadır. Dinsel gericilik odağı olarak AKP bu mücadelede üstünlük sağlamak için ordunun zayıf yanlarını istismar edebilmekte, son olaylar üzerinden görüldüğü gibi, durum gerektirdiğinde ona en zayıf yanından dokunabilmektedir. Fakat bunun demokratikleşme ile, kontrgerillanın tasfiyesi ile, darbeci geleneğin sorgulanması ile uzaktan yakından bir alakası yoktur. Ergenekon operasyonunun iddianame ile açığa çıkan sınırları bunu tüm açıklığı ile ayrıca göstermekte, böylece Amerikancı ve AB’ci liberal düzen aydınları tarafından körüklenen gerici hayallere de darbe vurmaktadır.

Düzen ordusu ve dinsel gericilik, yalnızca yakın tarih içinde değil halen de Türkiye’nin ilerici gelişimi ve devrimci geleceği önünde aşılması gereken iki temel engel olarak durmaktadır. Bunlardan birinden biri hakkında taşınabilecek en küçük bir hayal, sol ve devrimcilik adına büyük bir gafletin ifadesi olabilir ancak.

DTP 2. Olağan Kongre’ye hazırlanıyor...

Açmazın gerisinde reformist çizgi var

DTP’nin 20 Temmuz’da “Birlikte yaşam birlikte çözüm!” sloganı altında yapacağı ve çok sayıda kişinin katılması beklenen 2. Olağan Kongre hazırlıkları sürüyor. Kapatma davası süren DTP’de delegeler ve “akil adamlar” geçtiğimiz hafta sonu düzenlenen ve iki gün süren konferansta bir araya geldiler. Konferansta, DTP’nin örgütsel, siyasal, diplomasi gibi alanlarda eksiklikleri ve nasıl bir örgütsel yapılanma sağlanması gerektiği masaya yatırılarak “özeleştirilme” yapıldı. Burjuva medyada DTP ile ilgili haberlerde “şahinler/güvercinler” ayrımı, diplomasi alanındaki yetersizlikler, örgütsel yapılanma ile yerel yönetimler ve DTP’nin meclis grubunun durumu üzerinde duruldu.

Yansıyan bilgilere göre, DTP’de bir süredir “güvercinler” ve “şahinler” kanadı arasında yaşanan “genel başkanlık” vb. konular üzerine tartışmalar, her iki kanadın anlaşmasıyla sona ermiş görünüyor. Buna göre, parti içi diğer sorunların da masaya yatırıldığı konferansta, “güvercinler” olarak anılan kanadın adayı Ahmet Türk’ün genel başkan, “şahinler”in adayı Emine Ayna’nın ise “eşbaşkan” olması yönünde mutabakat sağlandı.

Konferansta, “Demokratik özerklik projesi”nin halka taşınmasında yetersizlikler olduğu vurgulandı. Taleplerini haykırarak sokaklara çıkan Kürt halkının eylemlerine denk bir örgütsel mekanizma geliştirilemediği tespitiyle birlikte DTP’nin yeterli muhalefet yapamadığı ifade edildi. Ayrıca DTP’ye yönelik saldırılara karşı parti içinden yapılan açıklamaların “birliği bozma” yönünde bir zemin hazırladığı vurgulandı. Halkın başkaldırısı karşısında egemenlerin “Kürt sorunu demokratik çözüme kavuşmalı” tartışmalarını başlatmasına karşılık Kürtler cephesinde dil ve amaç birliği yakalanamadığı için inkar ve imha sürecinin devreye sokulduğu kaydedildi. Türk devletinin Kürt halkına ve kurumlarına yönelik uluslararası tasfiye politikası izlediğine işaret edilerek, halkın kirli savaş politikalarıyla Kürt ulusal hareketini parçalama saldırısına karşı verdiği mücadelenin tasfiye hareketini boşa çıkardığı ifade edildi.

Çatı partisi tartışmalarına ilişkin olarak ise, dar yaklaşımların sergilendiği ve çalışmaların geniş bir yelpazeye yayılması, “sol, sosyalist, demokrat ve liberal kesimlerle bir araya gelinerek tartışmaların sürdürülmesi” için yeni adımların atılması gerektiği kaydedildi.

Öncelikle şunu belirtelim ki, DTP konferansının “özeleştirilme” değerlendirmeleri, nedenlerden ziyade sonuçlarla ilgilendiği için, yüzeysellik sınırlarını aşmıyor. Tespitler var, ancak nedenler ve niçinler yok. Örneğin, DTP’nin Kürt halkının eylemlerini karşılayacak bir örgütsel mekanizma yaratamadığı, DTP’nin yeterli muhalefet yapamadığı tespit ediliyor. Ama bu sonucun nedeni ve niçini yok. Burjuva medyanın “güvercinler/şahinler” ayrımını körüklediği ve kimi DTP’lilerin bu oyuna geldiği tespit ediliyor. Ama bunun nedeni ve niçini de yok. Kürtler cephesinde neden bir dil ve amaç birliği yakalanamadığına ilişkin olarak da söylenen bir şey yok.

Bunlar kuşkusuz önemli tespitler. Fakat özeleştiride bunların nedenleri yoktur. Olması da mümkün değildir. Çünkü, bu nedenleri tartışmak DTP’yi aşıyor. DTP kuşkusuz bir siyasi çizginin, bir geleneğin, bir anlayışın parçasıdır, ancak kendisi

DTP konferansında “demokratik özerklik projesi” de dahil “çözüm” adı altında ileri sürülenler, sınırlı bazı hak kısıntılarını aşmamaktadır. Açık ki bu, “çözüm” adı altında gerçekte yeni bir çözümsüzlük demektir. Bu, sorunun bir başka biçim içinde sürdürülmesi ve süründürülmesidir.

değildir. Bu nedenle, DTP konferansının da yakınlıkla tespit ettiği sonuçların nedenlerini görebilmek için, DTP’yi değil, üzerinde hareket ettiği siyasi zemini, savunduğu siyasi anlayışı tartışmak gerekir. İmralı teslimiyetiyle birlikte bu anlayış bugün neyi amaçlıyor, neyi istiyor, nasıl bir strateji ve çözümü savunuyor? Asıl tartışılması gereken sorular ve sorunlar bunlardır.

Bugün karşı karşıya bulunulan ve DTP konferansında da yakınlıkla konuşulan açmazın gerisinde, İmralı teslimiyetiyle birlikte ortaya çıkan köklü kimlik ve çizgi değişimi vardır. Kürt sorununun çözümü reformist bir çizgiye bağlanmış, “demokratik cumhuriyet” adı altında belli tavizler karşılığında kurulu düzenle barışıp bütünleşme stratejisi benimsenmiş, burjuva gericiğinin Kürt halk kitleleri üzerindeki etkisini yeniden kurabileceği ve bunun yankısını DTP’de de bulacağı bir zemin bizzat Kürt hareketi tarafından yaratılmıştır.

Açmazın bir başka yönü, Kürt emekçi kitlelerinin sınıfsal çıkar, özlem ve ihtiyaçları ile ilgilidir. Kürt hareketinin mevcut çizgisi, düzeni aşmamasına ve burjuva sınıf kimliğine denk düşmesine rağmen, kitle desteğinin esasını Kürt halkının en yoksul katmanlarından almaktadır. Oysa Kürt hareketinin kurulu düzenle uzlaşmaya ve barışmaya dayalı yeni çizgi temelinde bu emekçi katmanlar için yapabileceği fazlaca bir şey yoktur. DTP’nin “özeleştirisi”nde değiştiği, Kürt halkının kendiliğinden eylemlerine denk düşen örgütsel (ve siyasal) kapasite ortaya konamaması, bu olguyla da sıkı sıkıya bağlantılıdır.

Türkiye partisi olmaya gelince... Bununla kastedilen Türk emekçileriyle yakınlaşmak ise, bu ancak Kürt ve Türk emekçilerinin ortak çıkarlarına ve birleşik devrimci mücadelesine dayalı bir politik çizgi ve çabayla olabilir. Aksi halde bu, iyi niyetli ama duygusal sınırlar içinde kalan bir söylem olmaktan öteye gidemeyecektir. Kürt hareketinin devrimci döneminde bile bu anlamda “Türkiyeli” olmayı başaramadığı, İmralı’dan beri ise artık Türkiye’nin emekçilerine değil fakat düzenin egemenlerine ve devlete güven vermeyi asıl kaygı haline getirdiği biliniyor.

Bugün Türkiye partisi olmak iddiası, Türk halk kitlelerinden çok düzenin egemenlerini hedef almakta, onlara güven vermeyi, onlarla ilişkileri onarmayı ve Kürt sorununu sınırlı tavizler temelinde çözmeyi amaçlamaktadır. Bu politika, bu niteliği ile Kürt ve Türk halklarının yakınlaşmasına bir katkı sağlamamakta, dahası Kürt halk kitleleri üzerinde burjuva politikası için daha geniş bir etki alanı açmaktadır. Konferansta, çatı partisi tartışmalarına ilişkin dar yaklaşımların sergilenmesinden yakınılması

ve çatı partisinin geniş bir yelpazeye yayılması arayışını da bu çerçevede değerlendirmek gerekir. “Liberal kesimlerle bir araya gelinerek tartışma” arayışının ucu, geçmiş tecrübelerin de ışığında biliyoruz ki, düzen içi sağ ve sol kesimlere kadar uzanabilmektedir.

Özetle, bugün Kürt hareketinin açmazının temelinde çizgi değişimi, devrimci çizgiden reformist çizgiye geçiş vardır.

DTP konferansında “demokratik özerklik projesi” de dahil “çözüm” adı altında ileri sürülenler, sınırlı bazı hak kısıntılarını aşmamaktadır. Açık ki bu, “çözüm” adı altında gerçekte yeni bir çözümsüzlük demektir. Bu, sorunun bir başka biçim içinde sürdürülmesi ve süründürülmesidir. Altı çizilmelidir ki, Kürt sorununun mevcut rejimin sınırlı bir anayasal tadilatı ile bir çözüme kavuşturulabileceğini ummak, temelsiz ve ham bir liberal hayaldir.

Öte yandan, devletin askeri operasyonlardan sonra bir “siyasi çözüm” planını uygulamaya sokacağı yönündeki beklentiler, Erdoğan’ın “Diyarbakır çıkarması” ile bir kez daha boşa çıktı. Bir kez daha görüldü ki, devletin inkar ve imha politikasından başka Kürt sorununda herhangi bir çözüm planı yoktur. Devletin çözüm projesi olarak sunduğu, Kürt burjuvazisini ve toprak sahiplerini Türk egemen ulus kimliğine dayalı düzene daha sağlam biçimde bağlama ve giderek Kürt orta sınıflarını da düzene entegre etme projesidir.

Kürt burjuvazisinin Kürt sorunundaki tutumunu ise, yılların mücadelesinin yarattığı birikimin ekonomik ranta dönüştürülmesi kaygısı ve hesabı belirlemektedir. Bugün, sömürgeci sermaye iktidarı ile kader birliği yapmış olan Kürt büyük burjuvazisi ve büyük toprak sahipleri Kürt halkının özgürlük mücadelesinin karşısındadırlar. Kürt orta burjuva katmanlarının önemli bir bölümü de halen gerici düzen güçlerinin safında hareket etmektedir.

Geriye başından itibaren mücadelenin tüm yükünü taşıyan, büyük bedeller ödeyen ve halen de ödemekte olan, savaşın ağır sosyal sonuçlarını ise etinde-kemiğinde duyan Kürt emekçi katmanları kalmaktadır. Ulusal özgürlük ve eşitlik davasının asıl yükünü halen bunlar taşımakta, PKK eksenli Kürt hareketini halen bunlar desteklemekte, temel mücadele gücünü bunlar oluşturmaktadırlar.

Ne var ki, Kürt emekçi katmanlarının çıkarları ve özelemleri tümüyle devrimci bir çizgi, buna dayalı bir çözüm yolu gerektirdiği halde, mevcut Kürt hareketi önderliği bundan tümüyle uzaktır. Zira Kürt hareketinin izlediği çizgi, kurulu düzenin ekonomik ve siyasal çerçevesini hiçbir biçimde aşmamakta, dolayısıyla Kürt burjuvazisini temel sınıfsal çıkar ve tercihleriyle de temelde çelişmemektedir. Bu ise halen Kürt halkının özgürlük ve eşitlik mücadelesinin en büyük açmazını oluşturmaktadır.

DTP 2. Kongresi vesilesiyle bir kez daha tanık olduğumuz bu açmaz, komünistlerin devrimci sorumluluklarını daha da artırmaktadır. Bu sorumluluk, bir yandan işçi sınıfı hareketini devrimcileştirme yönündeki çalışmalara hız verilmesini, öte yandan Kürt emekçilerini devrimci çizgi etrafında birleştirecek bir inisiyatif sergilenmesini gerektirmektedir. Kürt sorunundaki ilkeli devrimci çizginin politik-pratik bir kuvvet kazanabilmesi de buna bağlıdır.

“Ergenekon iddianamesi” devletin katliamlarını ve kirli faaliyetlerini sahiplendi...

Hesabı işçiler ve emekçiler soracak!

Yılan hikayesine dönen Ergenekon iddianamesi sonunda tamamlandı ve ilgili mahkemeye gönderildi. Hukuksal kurallara göre iddianamenin içeriği ancak mahkeme tarafından kabul edilip dava açıldıktan sonra kamuoyuna açıklanabilecek. Fakat buna rağmen hem Cumhuriyet Başsavcısı'nın konuyla ilgili yaptığı basın açıklamasında söyledikleri, hem de medyaya gayri resmi şekilde yansıyan bilgiler iddianamenin içeriği hakkında belli bir fikir veriyor.

Hatırlanacağı üzere, özellikle AKP beslemesi basın-yayın organlarında bu soruşturma ve iddianame üzerinden tam bir fırtına kopartılıyordu. Açıklanacak iddianamenin darbecilerle, demokrasi düşmanlarıyla büyük bir hesaplaşmanın önünü açacağı havası pombalanıyor, AKP'ye demokrasi kahramanı gömleği giydirmek için ne gerekiyorsa yapılıyordu. Esasta *Taraf* gazetesi ve dinci basın üzerinden yürütülen bu kampanya belli sonuçlar da yarattı. Toplumun hiç değilse bir kesiminde, fakat özellikle de omurgasız liberal solcu takımında darbelerle, darbecilerle hesaplaşılmış, hesaplaşılmamış hayalleri canlandı. Neticede AKP gerici dalaşmada bu kesimlerin desteğini arkasına almayı başardı.

Fakat durumun hiç de söylendiği gibi olmadığı, yani Ergenekon soruşturmasının, dolayısıyla da açıklanan iddianamenin darbelerle, darbecilerle hesaplaşmak gibi bir niyetinin ve amacının bulunmadığı anlaşılmış bulunmaktadır. Zira iddianamede günlüklerden ve ona dayalı darbecilik suçlamalarından söz edilmediği belli olmuştur. Şimdi bu durumun üstünü örtmek için yeni terörler üretiliyor. General eskileri ve darbe iddiaları için ek iddianame hazırlanacağı ya da yeni bir dava açılacağı konuşuluyor. Fakat general eskisi Şener Eruygur ile Hurşit Tolon'la ilgili suçlamaların ek bir iddianamede ele alınması ya da yeni dava açılması bu garipliği ortadan kaldırmaya yetmiyor. Çünkü böyle bir şey, darbecilik suçlamasının sadece iki general eskisi ile ilgili olduğu, dolayısıyla da “Ergenekon”la ilgili tutuklanan diğerlerinin darbecilikle hiçbir ilgisinin bulunmadığı anlamına gelir ki bu tür bir izah hiç de inandırıcı değildir.

Bu durum, hükümetle Genelkurmay arasında önden varılan mutabakatın sınırlarına işaret etmektedir. Darbe girişimi üzerinden bir sorgulama ve yargılamaya generallerin onay vermediğini göstermektedir. Genelkurmay, anti ABD ve anti NATO fikirleri nedeniyle sivri kimli emekli askerlerin tasfiyesine onay vermiştir. Ancak darbe girişimi gibi dallanıp budaklanacak ve bir noktadan sonra da zorunlu olarak şu anda görev yapan bazı komutanlara ucu dokunacak bir konuda soruşturmaya geçit vermemiştir. İddianamenin açıklandığı gün basına yansıyan bazı haberler, askeri savcılığın “darbe günlükleri”ne dayalı bir soruşturma açmaya hazırlandığı yönündeydi. Askeri mahkemenin bir soruşturma açıp açmayacağı, darbe suçlamasıyla emekli generallere dava açıp açmayacağı henüz belli değil. Ancak askeri savcılık üzerinden yapılan açıklamalar darbe suçlamaları üzerinden bir yargılamanın ancak askeri mahkemeler tarafından yapılabileceği yönünde bir mesaj vermektedir ki asıl önemli olan da budur.

Operasyon kapsamında gözaltına alınan ya da

tutuklananların bir bölümünün şu ya da bu şekilde devletin kirli kanlı işlerinde görev almış kontra artıkları olduğu bilinmektedir. Veli Küçük gibi eli kanlı katiller, pek çok kanlı karanlık icraatın sorumlusu durumundadır. Dolayısıyla “demokrasiyi geliştirmek”, “derin devletle hesaplaşmak” gibi büyük işlere hizmet edeceği söylenen iddianamede bu kontra artıklarının işlediği suçların kapsamlı bir dökümünün de ortaya konulması, göstermelik de olsa hesap sorulması gerekirdi. Fakat görüldüğü kadarıyla iddianame bu özellikten de yoksundur. Kontra artıklarının geçmiş icraatlarından, faili meşhul cinayetlerden Gazi katliamına kadar pek çok olaydan iddianamede söz edildiği anlaşılmaktadır. Fakat bu konular üzerinden ortaya konulmuş bir suçlama yoktur. Savcının yaptığı resmi açıklamada, bu kontra artıklarının somut olarak sadece “Danıştay baskını” ve “Cumhuriyet gazetesine bomba konulması”nın azmettiricileri olmakla suçlandığı, onun ötesinde diğer kanlı icraatları nedeniyle kendilerine (yeterli delil bulunmadığı gerekçesiyle) herhangi bir suçlama yöneltilmediği görülmektedir. Bu da ne savcının ve ne de AKP'nin “derin devlet”le hesaplaşmak gibi bir niyetlerinin olmadığını, zira “derin devlet” denen şeyin sermaye devletinin ta kendisi olduğunu çok iyi bildiklerini anlatmaktadır.

Savcılığın hazırladığı iddianamede Veli Küçük ve Doğu Perinçek başta olmak üzere kimi tutukluların bir kısmı “terör örgütü yöneticisi” olmakla suçlanmaktadır. Veli Küçük gibilerinin Kürt halkına ve devrimcilere karşı devlet terörünün uygulayıcılarından oldukları düşünüldüğünde, bu bir yanıyla da gerçeğin ifadesi oluyor. Elbette bu pek alışılmamış bir şey ve düzen siyasetinde ve medyada bu durumu şaşkınlıkla karşılayanlar hiç de az değil. Örneğin Deniz Baykal şaşkınlığını şu sözlerle dile getiriyor: “*Şimdi yıllarını terörle mücadeleye vermiş, ulusal bütünlüğü korumak için terör örgütüyle mücadele etmiş eski komutanları terör örgütü üyesi olmakla suçluyorsunuz. Bu nasıl bir terör örgütü ki,*

ömrünü terörle mücadeleye vermiş komutanlar bu örgütün üyesi olabiliyor?”

Bu sıkıntının yaşanacağını önden savcı da görmüş olmalı ki, iddianameyle ilgili basın açıklamasında bu “terör örgütü”nün “bilinen yıkıcı ve bölücü terör örgütlerinden” farklı olduğunu özellikle vurgulama gereği duydu. Yani “bunlar bildiğiniz teröristlerden değil korkmayın” demeye getirdi. Sermayenin dilinde Kürt halkının ve devrimcilerin terörist olarak damgalandığını düşündüğümüzde, savcının sözlerinden “bunlar ne Kürtler için ne de emekçiler için mücadele ediyor. Devletle bir problemleri de yok” anlamı çıkıyor ki, aslında bu bir sahiplenmeden başka bir şey değildir. “Farklı terör örgütü” tanımlamasıyla savcı bir bakıma Ergenekon çetesini sermaye adına sahiplendiğini göstermiştir.

Sürecin başından bu yana sınıf devrimcileri Ergenekon soruşturmasını düzen içi gerici dalaşmanın bir uzantısı olarak gördüler. AKP'yi kapatma davasına karşı atılmış bir adım olarak değerlendirdiler. Bu operasyon sayesinde ve bu hükümet eliyle demokratik hak ve özgürlüklerin genişlemesinin, darbelerin ve katliamların hesabının gerçek anlamda sorulmasının söz konusu olmadığını döne döne vurguladılar. Savcılık tarafından ortaya konulan iddianame, sınıf devrimcilerinin bu konudaki uyarılarının yerinde olduğunu bir kez daha göstermiştir. “Ergenekon operasyonu”nun, Genelkurmay ve hükümet arasında varılan bir mutabakata dayandığı, her iki taraf için de sorun çıkarıcı kimi sivri uçların törpülenmesini amaçladığı, bunun ötesinde de ne devletin kanlı karanlık icraatlarını ortaya çıkartmak, ne de darbelerden hesap sormak gibi bir amacının bulunmadığı somut bir biçimde gözler önüne serilmiştir.

Sermayenin emrindeki karanlık suç odaklarından da, darbecilerden de hesabı ancak işçi sınıfı sorabilir. Demokratik hak ve özgürlükler ancak işçi sınıfının kendi devrimci programıyla politik yaşama ağırlığını koymasıyla genişletilebilir.

Liberal solun "Çatı Partisi" gündemi...

Reformist cephede yeni bir şey yok!

Liberal Kürt hareketinin ve reformist solun gündeminde bir süredir "Çatı Partisi" var. Yapılan açıklamalardan anlaşıldığı üzere, DTP, EMEP ve SDP'nin üzerinde karar kıldığı, ÖDP'nin ise sıcak bakmakla birlikte hala değerlendirme aşamasında olduğu bu girişim giderek olgunlaşıyor. DTP'nin bu hafta sonu yapacağı 2. Genel Kongresi'nde bu yönde karar alınacağı ifade ediliyor.

Bu girişim aslında 22 Temmuz seçimlerinin hemen sonrasında başlatılmıştı. Girişimin fikir babası da Öcalan'dır. Öcalan'ın avukatları aracılığıyla üzerinde ısrarla durduğu "Çatı Partisi" fikri, bir süre sonra somut bir girişim haline getirilerek uygulamaya sokuldu. Erken seçim ihtimalinin ufukta gözükmesi üzerine bu yılın başında "Çatı Partisi için taslak önerisi" oluşturuldu. Bununla birlikte bir yol haritası da belirlendi ve kamuoyuna açıklandı. Buna göre, oluşturulan taslak etrafında aydınlar, yazarlar, sanatçılar ve kanaat önderleri tartışacak ve nihayet Mayıs ayının ortalarında bir öncü grup oluşturularak "Çatı Partisi"nin temelleri atılacaktır.

Fakat evdeki hesap çarşıya uymadı, Mayıs ayı içerisinde bu adım atılmadı. Sonrasında Haziran ayı telafuz edilmeye başlandı, fakat bu da gerçekleşmedi. Ancak AKP'ye açılan kapatma davasının seyri ile birlikte seçim ihtimalinin güçlenmesi, Ergenekon davasıyla sözde demokratikleşme beklentilerinin körüklendiği, sağ ve soluyla düzen cephesinden yeni siyasi arayışların gündeme geldiği bir ortamda, "Çatı Partisi" girişimine yeniden hız verildi.

Düzenin "muhalafet boşluğu"nu doldurmak iddiasıyla kurulan hayaller

Şu günlerde "Çatı Partisi"ne ilişkin görüşler birbiri ardına ortaya konulmaktadır. Girişimin sahibi durumundaki partiler adına yapılan açıklamalarda ortaya konulan bu görüşler, "çatı partisi" düşüncesinin tüm liberal-reformist özünü ortaya koymaktadır. Yanısıra geçmişte defalarca denenmiş ve fiyaskoyla sonuçlanan girişimlerin bir yenisine daha işaret etmektedir.

DTP Genel Başkan Yardımcısı Mustafa Sarıkaya girişim hakkında şunları söylemektedir: "Mevcut siyasal ortamda ciddi bir sol boşluk söz konusudur. Diğer taraftan toplumun da beklentisi demokratikleşme yönündedir. Ülkeyi demokratikleştirecek bir ruh dalgası AKP karşısında ciddi bir alternatif doğuracaktır. Zira AKP demokratikleşme ve sorunların demokratik yollarla çözümünde sınıfta kalmıştır. AKP'ye umut bağlayan liberal, demokrat çevreler AKP'nin gerçek yüzü ortaya çıktığı için bugün arayış içindedir. Türkü, Kürdü, Lazı, Çerkezi, Alevisi ile herkesin çıkarları demokratikleşmedir. Bu umudu doğuracak ciddi bir programa ihtiyaç vardır. Toplumun beklentileri de bu yöndedir. Doğru bir politik önerme getiren, halkın sorunlarına çözüm umudu veren bir oluşum çok güçlü bir toplumsal güç olur. (gündemonline)"

"DTP Siyasal Partiler ve Sivil Toplum Örgütü İlişkiler Komisyonu" adına konuşan DTP yöneticisi Şamil Atan ise oluşturulacak partiyi şöyle tarif etmektedir: "Siyasi parti, siyasi gruplar, dergiler veya daha değişik çevreler kendilerini feshederek oluşuma girmeyecek. Tüm herkesin kendi özgün durumunu feshetmeden birlikte hareket edecekleri bir mekanizma

arayışı içindeyiz. Dünya örnekleri var. Almanya sosyal demokrat parti modeli. İtalya'da zeytin dalı modeli. Bu deneyimlerden de yararlanacağız. Ancak hangi modele ne şekilde karar vereceğimizi ortaklaşa tartışarak bulacağız."

"Çatı Partisi" üzerine en çok hayal kuranlardan SDP'nin Genel Başkanı Filiz Koçali de girişime yönelik düşüncelerini şöyle yazdı: "Çatı Partisi'nin minimum hedefi, şu anda içinden geçtiğimiz yargısal, hukuksal 'darbe süreci' ve politik krize demokratik alternatif yaratmaktır. Bu, Çatı Partisi'nin CHP ve MHP'yi saf dışı bırakarak ana muhalafet partisi düzeyine yükselen bir güç haline gelmesiyle olur. Bu mümkündür. TBMM'deki grup, Çatı Partisinin gücünü arkasına aldığı gün AKP hükümetinin ve onu tasfiye etmeye çalışan Ergenekon destekli vesayetçi güçlerin karşısında gerçek ana muhalafet grubu olacaktır. DTP'nin kapatılmak istendiği, bunun AKP'nin kapatılma sürecine eşlik ettiği koşullarda krize Çatı Partisiyle müdahale etmenin tahmin edilenden çok daha ciddi sonuçları olacaktır.

Koçali "Çatı Partisi"nin hedef kitlesini de şöyle özetlemektedir: "Bu hükümete yalnızca sosyalistler ve Kürt özgürlükçüleri karşı çıkmıyor. Yine İslami referansları olan, aynı zamanda demokratik özgürlükleri savunan çevrelerden de AKP'ye ciddi itirazlar geliyor. Bize göre Çatı Partisi bu çevreleri saflarında birleştirmelidir..." (5-11 Mayıs, Yeni Bakış)

Koçali, "Bugün gerçekten de sol liberalleri, demokrat Müslümanları, sol aydınları, Kürt özgürlükçülerini ve sosyalistleri, bu arada başı örtülü ve başı açık kadınları, ezilen aleviyle sünniyi tek bir Çatı Partisinde cephe birliğine çekmek mümkün müdür? Nasıl?" sorusunu sorarak bu liberal çeşniyi nasıl oluşturacaklarını da anlatıyor. Ona göre "Askeri vesayet rejimine ve Kürt sorununda çözümsüzlüğe son verme" hedefi tüm bu kesimleri bir çatı altında toplayabilir.

EMEP Genel Başkanı Levent Tüzel'in girişime dair sözleri de Koçali ile paralellik taşımaktadır: "Dolayısıyla burada yeni bir şey olmadığı gibi eleştiri

gerektirir yönler bulunmaktadır. ÖDP Başkanı Ufuk Uras'ın açıklamaları yine söylenildiği gibi 'solun' neden kitleleşemediği sorusunun yanıtını, daha doğrusu zaafını taşımaktadır. Emek Partisi ısrarla, bu sol-sağ adıyla bölünmenin halk açısından bir şey ifade etmediğini, aksine zararlı bir işlev gördüğünü hep söyleyegelmiştir. Solcuların birliği ülkenin hangi meselesini çözecek, halk için birleştirici hangi özellik taşıyacaktır?"

EMEP Genel Başkan Yardımcısı Ender İmrek, Levent Tüzel'in bıraktığı yerden devam ederek şunları söylemektedir: "Emeğin hakkını, barışı ve demokrasiyi hedef olarak önüne koyan, birleştirici bir cephe için, sol parti tanımı doğru olmayacaktır. Birçok partinin, onların yalan yanlış politikalarına kanmış bulunan milyonlarca işçi ve emekçiyi onlardan koparacak, yeni bir çekim merkezine, bir platforma, birliğe, harekete, ya da halk cephesine ihtiyacımız vardır."

"Çatı Partisi" köhnemiş seçim projelerinin yeni adıdır

Tüm bu görüşler çeşnisinden de görüleceği üzere, "Çatı Partisi" olarak kodlanan bu girişimin herhangi bir yeniliği ya da özgünlüğü yoktur. Daha önce de her seçim öncesi dönemde aynı çevreler tarafından defalarca gündeme getirilmiş, denenmiş ve her defasında seçim sandıklarında elde edilen hezimetle çökmüş olan seçim ittifaklarının yeni bir örneğinden başka bir şey görünmemektedir. "Yukarıdan değil aşağıdan örgütlenecek bir parti", "siyasi partilerin değil, kitle örgütleri ve aydınların başını çekeceği, partilerin destekleyeceği bir muhalafet hareketi", "sağ-sol ayrımı yapmadan mevcut statükodan rahatsız tüm toplum kesimlerini kapsayacak bir alternatif", "Tüm kesimlerin üzerinde uzlaşacağı isimlerin liderliğinde muhalafet boşluğunu dolduracak, arayış içindeki insanları birleştirecek bir hareket" vb., vb... Geçmişte benzer nitelikteki her girişim sırasında duymaya alışık olduğumuz bu bayatlamış ifadeler, bir

kez daha büyük bir yenilikmiş gibi öne sürülmektedir. 22 Temmuz seçimleri öncesinde yine Öcalan tarafından önerilen, fakat siyasal hayatın katı gerçekleri nedeniyle ölü doğan "Zeytin dalı" politikası da gerçekte bir "Çatı Partisi" projesi değil miydi?

Öcalan tarafından 2006 yılında gündeme getirilen "zeytin dalı" politikası, bilindiği üzere İtalya'da aynı adı taşıyan, içerisinde değişik renklerden sosyal-demokrat, sol parti ve grupların olduğu bir seçim ittifakıydı. Son derece esnek olan bu seçim ittifakının kurulu düzenle herhangi bir sorunu olmadığı gibi, gerçekte Berlusconi'nin partisinin katı bir şekilde uyguladığı neo-liberal politikalar ile birlikte Amerikan güdümlü savaş politikalarına karşı belli itirazlar dışında net bir muhalefet de yapmıyordu. Bundan dolayı da bu sol liberal ittifak seçimlerde ucu ucuna bir farkla Berlusconi'nin partisine karşı üstünlük sağlayabilmiş, fakat kurduğu hükümetle işleri götüremeyerek çökmüş, erken seçimle hükümeti yeniden Berlusconi'ye teslim etmek zorunda kalmıştı. Tek işlevi ise daha soldaki bazı bileşenlerinin bu ittifak içinde daha da sağa kayması, böylece inandırıcılıklarını ve kitle desteklerini tümünden yitirmeleri olmuştu.

Öcalan'ın bir önceki seçim arifesinde "zeytin dalı" politikasını önermesi, kuşkusuz bunun tüm hatlarıyla kurulu düzeni ve emperyalizmi rahatsız etmeyecek türden bir liberal sosyal-demokrat girişim olarak tasarlanmasındandı. Öcalan, bu projeye esas olarak, herhangi bir kitle tabanı olmayan EMEP, SDP ve ÖDP gibi liberal partilerden ziyade, CHP ve DSP gibi partilerin de içerisinde olduğu (ya da en azından bu partiler bünyesindeki belli kesimlerin yer alacağı) düzen solunun ana güçlerini hedeflemekteydi. Fakat özellikle düzenin Kürt sorununda geleneksel inkar ve imha politikalarında esnemeyeceğini göstermesi ve milliyetçi cereyanın yükselişte olması, bırakalım CHP ve DSP gibi partileri Karayalçın'ın SHP'si ve adları yerli Prodi olarak geçen Celal Doğan gibi isimlerin de bu girişimden uzak durmasına yol açmış, bu nedenle de daha baştan ölü doğmuştu.

İşte bugün piyasaya sürülen "Çatı Partisi" önerisi de, ölü doğmuş bu projenin yeniden ısıtılıp gündeme getirilmesinden başka bir şey değildir. Bundan dolayı ilk kez gündeme getirildiğinde liberal cenah içerisinde de pek itibar görmedi. Fakat, düzenin bugün ulaştığı siyasi kriz aşamasında, düzen içi çatışmanın yarattığı koşullarda yeni bir demokratikleşme beklentisi liberal sol içerisinde yaygınlaştığı için, "zeytin dalı" politikasına yönelik umutlar da arttı. Özellikle tekelci burjuvazinin bir kesiminin de içerisinde olduğu muhalefet arayışlarının yoğunlaşması ve artık somut girişimler halinde ortaya çıkması bu projeye yönelik ilgiyi arttırdı.

Fakat, görüldüğü üzere liberal solun tutumu, "zeytin dalı" politikasının tartışıldığı dönemin de gerisindedir. Öyle ki, artık genel bir sol tanımından dahi uzak durulmakta, "muhafazakar İslamcı demokratlar"ı da içerisine alacak esneklikte bir birlik aranmaktadır. Bu cenahın meramını en iyi anlatan ifade Aysel Tuğluk tarafından kullanılmıştır: "*Solun AKP'si*"!

İşte "Çatı Partisi" girişimcilerinin aradığı ve özlediği böyle bir partidir. CHP'nin uzun zamandır boşalttığı düzenin sol kanadı olma rolünü üstlenmek istemektedirler. "Çatı Partisi Girişimi için Taslak Önerisi"nin son cümlesi bunu özlü biçimde anlatmaktadır: "*Bugün CHP'den çeşitli sol çevrelere; birer birer aydınların, demokratların işçi ve emek çevrelerinin arayışlarına yanıt verildiğinde, mecliste bir gruba sahip olarak da doğacak bir partinin toplumda yeni bir heyecan dalgası yaratacağından kuşku duymamız için bir neden yoktur. Dahası bugün böyle bir seçenek ötesinde halklar indinde umut olabilecek bir seçenek de yoktur.*" (emep.org)

CHP'nin koltuğuna aday olan bu girişim

içerisinde yer alan partilerden DTP payına bu hedef yeni değildir. Bilindiği üzere DTP geleneğinde uzun yıllar öncesinde de, "demokrat muhafazakarlar" olarak adlandırılan gerici düzen partileriyle ittifak arayışları çok sık gündeme geldi. Özellikle İmralı sonrasında bu bir çizgi haline getirildi. Fakat, her defasında ittifak önerilen düzen partileri, düzenin Kürt sorunundaki esnemez çizgisi nedeniyle bu önerilerden uzak durdular.

"Çatı Partisi"nin diğer girişimcileri olan partilerden EMEP de zaten Murat Karayalçınlar'la girilen seçim ittifakından beri kendileri açısından önemli bir eşiği aşmış durumda. SDP gibi Kürt hareketinin yedeğinde var olmaya çalışan ve artık büyük ölçüde bir tabela partisine dönmüş bir çevre için ise zaten hiçbir sorun bulunmuyor. ÖDP için de durum aynıdır. Başlangıçta kendisi de bir tür "Çatı Partisi" iddiasıyla ortaya çıkan bu partinin zaman içinde düştüğü içler acısı durum gözler önündedir. Saflarında halihazırdaki gidişten rahatsız olan belli güçler olmakla birlikte bugün bölünmenin eşliğinde duran ÖDP gerçekte artık tipik bir sosyal-demokrat partidir. Bu niteliği ile de her türden sol liberal seçim ittifakı girişimine açıktır.

Sonuç olarak, reformist Kürt hareketi ve parlamenter hayalleri çerçevesinde onun etrafında kümelenen reformist sol grupların başlattıkları "Çatı Partisi" girişimi, düzene alternatif oluşturmak adına

girişilen, gerçekte ise temel özellikleriyle düzen sınırları içinde kalan yeni bir sol liberal denemeden öte bir şey değildir. Bu kof girişimin tutma şansı yoktur, akibeti 2002'den beri her seçim öncesinde gündeme gelen öteki girişimlerden farklı olmayacaktır.

Liberal hayallere karşı ilkeli mücadele

Bununla birlikte, bu liberal girişimin toplumsal muhalefetin bir kesimini bir süreliğine de olsa boş hayallerle oyalamak gibi bir uğursuz etkisi de olacaktır. Yanısıra, ilkesel sorunlarda fazlasıyla zayıf, bu nedenle de bağımsız hareket etme yeteneğinden yoksun, ama hala da belli devrimci reflekslerini koruyabilen bazı devrimci güçlerin de bu liberal rüzgârın etkisine açık oldukları bir gerçektir. Devrimci siyasal mücadele açısından asıl mesele de buradadır. Kriz içinde debelenen ve temel kurumları sürekli bir yıpranma içinde bulunan kurulu düzene karşı sınıf eksenli bir devrimci alternatif geliştirmenin yakıcı bir ihtiyaç olduğu bir dönemde, toplumsal muhalefetin şaşırtılmasına ve kitlelerin boş parlamenter hayallerle oyalanmasına izin verilemez.

Komünistler, reformist solun parlamenter hayaller yayan çizgisine karşı kararlılıkla mücadele etmeye devam edeceklerdir.

Yargı sermayenin tam hizmetinde!

Kapatma davasında ya da türban tartışmalarında "demokrat" kesilen AKP "yargının bağımsız olmadığı"ni söylerken, "Ergenekon operasyonu" sözkonusu olduğunda ise tam tersini söyleyebilmektedir.

"Ergenekon operasyonu"nın ardından yargının hazırladığı iddianame üzerine geçtiğimiz günlerde hükümet adına AKP Grup Başkanvekili Bekir Bozdağ bir açıklama yaparak şunları söyledi: "*İddialar tamamen konuyu saptırma isteyenlerin beyanlarından ibarettir. Hükümet, soruşturmayı yönlendiremez. Böyle bir yetkisi yoktur. Yargı bağımsızdır. Tamamıyla Cumhuriyet savcılarının yönettiği bir süreçtir...*"

Oysa bundan çok kısa süre önce, Mayıs ayı sonunda, AKP Genişletilmiş İl Başkanları toplantısında konuşan AK Parti Genel Başkan Yardımcısı Dengir Mir Mehmet Fırat, Yargıtay ve Danıştay'ın yayınladığı bildirimlerle tarafsızlığını ve bağımsızlığını kaybettiğini savunarak yargıya sert mesajlar vermişti.

Düzen içi dalaşmada bu kadar aşıkart tartışılan "yargının bağımsızlığı", aynı yargı kurumları eliyle temel hak ve özgürlükler gaspedilirken tartışılmıyor bile. Örneğin Şemdinli'nin failleri "iyi çocuklar" diye korunurken, değil bunu tartışmak, Şemdinli davası savcısı Ferhat Sarıkaya Genelkurmay'ın yazılı isteği ve Hakimler Savcılar Yüksek Kurulu (HSYK) kararıyla memuriyetten atılmıştır.

Bu çürüyen bir düzen gerçeğidir. Çürüyen düzenin aynasında devletin temel ayaklarından biri olan yargıya "müdahale edildiği" ve yargının "bağımsız" olması gerektiği üzerine AKP ya da CHP işine geldiği gibi çeşitli açıklamalarla ortaya çıkmaktadır. Genelkurmay'ından değişik güç odaklarına kadar çeşitli kişi ve kurum bu dalaşmanın bir tarafı olarak boy göstermektedir.

"Yargının bağımsızlığı" tartışmaları düzen iç dalaşmada tarafların elinde bir koz gibi kullanılmakta, işçi ve emekçi kitleleri aldatma işlevi taşımaktadır. Oysa yargı, sermaye devletinin temel ayaklarından biridir ve egemenlerin çıkarına göre işlemek durumunda olan bir kurumdur. Bu nedenle sermaye düzeninde yargı her zaman burjuvazinin hizmetinde ve emrinde çalışır.

İşçi ve emekçiler bu düzen içi dalaşmada taraf olmak değil, tüm kurumlarıyla çürüyen sermaye düzenine karşı olmak durumundadır.

Kukla yönetimle “Stratejik İşbirliği Konseyi” oluşturuluyor...

Irak yönetimiyle Amerikancı çizgide işbirliği!

Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek, Dışişleri Bakanı Ali Babacan, Devlet Bakanı Kürşat Tüzmen, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Hilmi Güler, Başbakan Başdanışmanı Ahmet Davutoğlu ile Bağdat'a giden Tayyip Erdoğan, 18 yıl aradan sonra Irak'ı ziyaret eden ilk Türk başbakanı oldu.

Ankara'daki ABD işbirlikçilerinin 1990 yılından sonra Saddam Hüseyin yönetimiyle ilişkileri zayıflatması, ABD emperyalizmi ile batılı müttefiklerinin Irak'ı hedef alan saldırgan planlarıyla bağlantılıydı. Zira Türk burjuvazisinin çıkarlarına uygun olduğu halde komşu ülke Irak'la ilişkileri asgariye indirmenin başka bir mantıklı açıklaması bulunmuyor. İncirlik Üssü'nden kalkan ABD uçaklarının on yıl boyunca Irak halkları üzerine bomba yağdırmasına destek olan işbirlikçi Türk burjuvazisi, bu suç ortaklığıyla yetinmemiş, bölge politikalarını da Washington'daki efendilerin çizdiği çerçevenin dışına çıkmayacak şekilde planlamıştır.

Dinci gericiliğin başı Tayyip Erdoğan'ın gerçekleştirdiği Bağdat ziyareti de, Bush başkanlığındaki savaş kundakçılarının bölge planlarıyla uyumludur. Nitekim Bağdat'taki kukla yönetimle ilişkileri yeni bir seviyeye çıkaracağı söylenen anlaşmalara imza atan Tayyip ve müritlerinin, Washington'daki efendiler tarafından takdir edildiği farklı çevreler tarafından dile getirilmiştir.

Tayyip Erdoğan'la müritlerini kırmızı halı serip karşılayan Irak heyetinde Başbakan Nuri El Maliki, Dışişleri Bakanı Hoşyar Zebari, Petrol Bakanı Hüseyin Şehristani, İçişleri Bakanı Cevat El Bolani, Başbakan Yardımcısı Berham Salih, Ticaret Bakanı Abdülfelah El Sudani ve Türkmen Gençlik ve Spor Bakanı Jafim Cafer yer aldı.

Iraklı meslektaşlarıyla görüşen Tayyip Erdoğan başkanlığındaki Türk heyeti, Irak parlamento başkanı Mahmud El Meşhadani, kukla devlet

başkanı Celal Talabani'nin yardımcısı Adil Abdülmehdi ve Tarık El Haşimi ile de bir araya geldi ve Talabani'nin akşam yemeği davetine katıldı.

Erdoğan-El Maliki başkanlığındaki heyetler arasında yapılan görüşmelerde, “Yüksek Düzeyli Türkiye-Irak Stratejik İşbirliği Konseyi” oluşturulması konusundan anlaşmaya varıldığı bildirildi.

Konseye Tayyip Erdoğan'la Nuri El Maliki'nin başkanlık edeceği, yılda en az iki kere toplanacağı belirtildi. Konsey'de alta doğru bakanların yer alacağı, enerji, güvenlik, ekonomi, diplomasi gibi alanlarda işbirliğinin pekiştirilmesi için çalışacağı, bu amaçla oluşturulacak “eylem planları”nın hayata geçirileceği de yansıyan bilgiler arasında.

Washington'daki savaş kundakçılarının desteklediği anlaşmadan, hem Bağdat'taki kukla yönetim hem Ankara'daki Amerikancılar memnun görünüyor. Kukla yönetim tartışmalı olan meşruluğunu güçlendirmeyi umarken, Türk burjuvazisi ise yağmalanan Irak petrollerinden aldığı payı büyütme derdinde.

Nitekim Kerkük-Yumurtalık boru hattından günde 500 bin varil petrol akıtılması için çalışmaların başlatıldığı bildirildi. Yanısıra kapasitenin artırılması için boru hattının yenilenmesinden, Irak'ın güneyinde petrol sahalarına Türkiye'nin de girmesinden, ülkenin her bölgesinde petrol arama, çıkartma ve pazarlama alanlarında Türk şirketlerinin de rol almasından söz ediliyor.

İşgalci emperyalistler, soysuz kuklaları ve gerici işbirlikçileri Irak halklarına ait zenginliği yağmalamak için gerekli planları hazırlamış görünüyor. Irak halkları ise, vahşi işgal altında yoksulluk, açlık ve zulüm belalarıyla boğuşarak hayatta kalma savaşı veriyor.

Alçaltıcı köleliği reddederek işgale karşı direnen Irak halkları er geç yağmacılardan hesap sormasını da başaracaktır.

İncirlik Üssü: ABD'nin savaş başkonsolosluğu!

İkinci emperyalist paylaşım savaşının ardından dünyada iki büyük güç önplana çıkmıştı. İlki faşizme karşı savaşan ve büyük bedeller ödeyerek zaferle çıkan sosyalist hareketin adresi olarak Sovyetler Birliği, diğeri savaşın rantını akıllıca toplayan ve iki savaşın da yıkımını kendi topraklarında neredeyse hiç yaşamayan, Hollywood'un film setleri dışında da bu büyük savaşlarda çok görünmeyen ABD olmuştur. Bu iki büyük güç arasındaki politik karşı karşıya gelişin yerini alan bilek güreşi de savaşın ardından tüm dünya politikasına damgasına vurdu.

Bu tehlikeli güç savaşının adına “soğuk savaş” denirken, bu çekişmeye damgasını vuran nükleer silahlanma oldu. Geçtiğimiz yüzyıl boyunca Sovyetler Birliği'nin ve Varşova Paktı ülkelerinin etrafına nükleer silahlardan oluşan bir çit çekildi. ABD bunu bugüne kadar kabul etmese de, bu gerçek birçok kez ortaya çıktı. Son olarak ABD Hava Kuvvetleri tarafından yayınlanan bir rapor, İncirlik Üssü'ndeki nükleer başlıkların büyük bir tehlike kaynağı olduğunu ortaya koydu.

ABD Hava Kuvvetleri'nin raporuna göre, ABD ordusunun Almanya, Hollanda, Belçika, İtalya, İngiltere ve Türkiye'deki üslerde toplam 250'ye yakın nükleer savaş başlığı bulunuyor. Adana'daki İncirlik Üssü'ndeki nükleer başlık sayısının 50 ila 90 arasında olduğu düşünülüyor.

Raporda, bu üslerdeki depolarda gerekli güvenlik standartlarına uyulmadığı belirtiliyor.

Raporu yorumlayan uzmanlar, depolarda yapı, ışıklandırma ve güvenlik sistemleri konusunda ciddi eksikler görüldüğünü, personelin deneyimsiz olduğunu vurguluyor. ABD ordusunun İngiltere'deki 110 savaş başlığını geçtiğimiz günlerde çekmesinin altında da bu güvenlik kaygılarının yattığı iddia ediliyor.

Ayrıca ABD'de ulusal güvenlik ve nükleer silahlanma konusunda uzman bilim adamlarından oluşan “Amerikalı Bilimadamları Federasyonu” adlı kurumun yayımladığı raporda, ABD'nin Avrupa'daki nükleer silahlarının yaklaşık üçte birini Türkiye'deki İncirlik askeri üssünde tuttuğu belirtildi. Raporda, ABD'nin İngiltere'de tuttuğu nükleer silahları da güney Avrupa'ya kaydırıldığı kaydedildi. Ne Pentagon ne de İngiltere Savunma Bakanlığı bu raporu yalanladı.

ABD'nin Ortadoğu'daki savaş başkonsolosluğu işlevini yerine getiren İncirlik Üssü eliyle yaptığı katliamlara Irak'ta tanık olduk. Ancak bu bile İncirlik'e yerleştiren füzelerin yanında masum katıyor. ABD'nin Avrupa'daki nükleer depoları ise şöyle:

- Belçika: Kleine Brogel (10-20)
- Almanya: Büchel (10-20)
- Hollanda: Volkel (10-20)
- İtalya: Aviano (50), Ghedi Torre (20-40)
- Türkiye: İncirlik (50-90)

Diyarbakır'da devlet terörü!

Diyarbakır'da 14 Temmuz günü Abdullah Öcalan'a yönelik baskılara karşı gerçekleşen eyleme polis saldırdı. Kiteleye panzerlerle müdahale eden polis 30 kişiyi gözaltına aldı.

DTP Eşbaşkanı Emine Ayna, Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı Osman Baydemir, DTP'li milletvekilleri, belediye başkanları, kentteki bazı kitle örgütü temsilcileri ile binlerce kişi DTP Diyarbakır İl binasında biraraya geldi. Buradan yürüyüşe geçerek Koşuyolu Parkı'nda toplandı.

Burada açıklamayı yapan Diyarbakır İl Başkanı Nejdet Atalay, cezaevlerindeki baskılara dikkat çekti. Aynı zamanda Öcalan'ın saçının kazıtılmasının hukuk dışı ve keyfi olduğunu söyledi ve provokasyon amacı taşıdığını vurguladı.

Uygulamanın 12 Eylül dönemini hatırlattığını ifade ederek şunları söyledi: “14 Temmuz zindan direnişi şehitlerimizi andığımız bu günde, 25 yıl önce devrimci tutsaklara insanlık dışı ve onur kırıcı işkencelere başvurulmuştur. Ancak aradan geçen bu çeyrek asırlık bir süreç sonrası düşünceler yok edilememiş. Tam tersine etkisini bugüne kadar taşıyan gelişmelerin temeli olmuştur. Dolayısıyla bu uygulamalardan bir an önce vazgeçilmesi gerekir. Toplumun belleğinde kara bir leke olan yeni bir Diyarbakır zindanı yaratmayalım.”

Yapılan konuşmaların ardından dağılan kitleye müdahale eden polis 30'dan fazla kişiyi gözaltına aldı. Polisler gençler taşlarla karşılık verdi. Sağlık Ocağı Caddesi'nde ara sokaklara panzer eşliğinde giren polis gözaltına aldığı kişilere vahşice saldırdı.

Şekerde özelleştirme saldırısı tamamlanıyor

Sermaye devleti, kambur olarak nitelediği kamu kurumlarını özelleştirerek yerli ve yabancı tekellere peşkeş çekmeye devam ediyor. Özelleştirme kıskacında olan ve kamuoyunda pek duyulmayan şeker fabrikalarının da bir ay içerisinde özelleştirileceği açıklandı. 2000’li yıllardan bu yana özelleştirilmesi gündeminde olan ve bugüne kadar bazıları peşkeş çekilen şeker fabrikaları, seçim oyunları nedeniyle ertelenmişti. Bugün ise şekerde özelleştirme süreci kaldığı yerden devam ediyor.

Sermaye devletinin özelleştirmeden sorumlu sözcüsü, Özelleştirme İdaresi Başkanı Metin Kilci yaptığı açıklamada, Türkiye Şeker Fabrikaları’na ait toplam 25 fabrikanın özelleştirilmesi için ihale sürecinin bir ay içerisinde başlayacağını ve şeker fabrikalarının üç paket halinde ve varlık satışı yöntemiyle özelleştirileceğini beyan etti. Sermaye devleti, ihanetçi sendikaya rağmen işçilerin tepkisinden çekinerek, aynı anda değil de parçalara bölerek şeker fabrikaları için özelleştirme takvimi hazırlamak durumunda kaldı. Bu takvime göre Erciş, Kars, Ağrı, Muş ve Erzurum fabrikaları A portföyü; Elazığ, Malatya, Erzincan ve Elbistan fabrikaları B portföyü; Kastamonu, Çorum, Çarşamba, Kırşehir, Turhal ve Yozgat fabrikaları ise C portföyü adı altında sırayla özelleştirilecek.

Şeker sektöründe ‘80’li yılların ortalarında hazine desteği çekildikten sonra yüksek faizle borçlandırılan kamu işletmeleri teknolojik olarak çökmüş ve “kâr edememesi” bahanesiyle özelleştirilmesi gündeme getirilmişti. 1990’ların başında Amasya, Konya ve Kayseri Şeker fabrikalarında ilk özelleştirmeler yaşandı.

Sermaye devleti 1999 yılında İMF ve emperyalist tekellere şekerde de özelleştirme süreci için sözler vermeye başladı. 9 Aralık 1999 tarihli İMF niyet mektubunda şeker sektörü ile ilgili olarak şu taahhütlerde bulundu: “2000 yılı için pancar üretim kotaları tahsis edilecektir. Şeker pancarı destekleme fiyatı hedeflenen enflasyon oranında artırılacaktır. Ancak bu artış, destekleme fiyatının açıklanacağı 2000 yılı Ağustos ayına kadar gerçekleşen 12 aylık TÜFE enflasyon oranının % 75’inden az olamayacaktır. 2001 - 2002 yıllarında TŞFAŞ’nin şeker pancarı üretim desteği, bütçe dengeleri gözetilerek, şirket zararı sabit bir miktarı geçmeyecek şekilde yürütülecektir. Bu durum TŞFAŞ fabrikalarına, fiyatları ve üreticilerle yapılan anlaşmalardaki miktarı belirlemede daha büyük serbesti sağlayacak, fabrikalar daha ticari bazda çalışabilecektir. Kotaların kullanılması durumunda bunlar, hedeflenen zararlarla tutarlı olarak belirlenecektir.”

İMF’ye verilen taahhütler, üzerine yeni peşkeş maddeleri eklenerek devam etmiştir. 22 Haziran 2000 tarihli niyet mektubunda bazı şeker fabrikalarının özelleştirileceği müjdelenmiş, ardından şeker pancarı kotalarının 12.5 milyon tondan 11.5 milyon tona düşürüleceği ve şeker pancarı destekleme fiyatının en fazla % 12 oranında artırılacağı ilan edilerek şekerde emperyalist tekellerin önü açılmıştır.

Türkiye’de şekerin özelleştirme süreci İMF’ye verilen niyet mektupları ve 4634 Sayılı Şeker Kanunu’yla garanti altına alınmış ve dünyanın en büyük şeker tekeli olan ED&F Man Şirketi’ne Türkiye’deki özelleştirmelerde belirleyici rol verilmesiyle adeta pekiştirilmiştir. İngiliz ED&F Man

tekeli 220 yıldır şeker ticaretiyle uğraşmakta, dünyanın 60 ülkesinde 35 şirketi bulunmaktadır. Bu yanı sıra da şekerde dünyanın en büyük tekeli olma özelliği taşımaktadır.

AKP hükümeti şekerde özelleştirmeyi gündemine aldı fakat sendikanın açtığı bazı davalar nedeniyle süreci ertelemek durumunda kaldı. 2006 yılında şekerin özelleştirilmesi saldırısını seçimler sonrasında bırakan AKP, şeker veya şekerle ilgili sektörlerde geçimini sürdüren yaklaşık 6 milyon kişinin tepkisinden çekinerek manevra yaptı. Ertelemeyi zafer olarak sunan sendika bürokratları, ya göstermelik olarak dipten gelen işçilerin basıncı sonucu eylem yapmak durumunda kaldı ya da hiçbir şey yapma gereği duymadı. Özelleştirme karşıtı olmayan sendika bürokratları, milliyetçi söylemlerle şekerin yabancı değil yerli sermayeye peşkeş çekilmesini talep etti.

Şeker-İş Sendikası özelleştirme sürecinde ilgili kişi ve kurumlara özelleştirmenin “milli menfaatlere” aykırılığı üzerine yazılar gönderdi. Sermayeye akıl vermenin ötesinde bir pratik sergilemedi.

Özelleştirmenin dünya gerçekleriyle ile örtüşmediğini, özelleştirmeye karşı “sonuna kadar mücadele” edeceklerini ve her türlü girişimde bulunacaklarını söyleyen Şeker-İş Başkanı İsa Gök,

özelleştirme yerine fabrikaların işletme hakkının çalışanlara verilmesini istedi:

“Özelleştirme ancak 2014 yılından sonra gündeme getirilmeli, yöntem olarak da mülkiyet devri yerine işletme hakkının devri yöntemi benimsenmeli, fabrikaların işletme hakkı asıl sahipleri olan pancar çiftçilerine devredilmeli, her halükârda en az 10 yıl süresince pancar ve şeker üretim garantisi, fabrikaların modernizasyonu ve mevcut istihdamın korunmasına ilişkin hükümler getirilerek fabrikaların yaşatılması temin edilmelidir.”

Şeker-İş bürokratları özelleştirmeye çanak tutarak, pek de eskimiş bir taktik olan “çalışanlar alsın” söylemini dillerine dolayarak günü geçiştiriyorlar. Zaten bu lafazanlıklar dışında “çalışanlarla” ilgili politikası ve mücadele niyeti olmayan Şeker-İş bürokratları özelleştirme sürecinin tamamlanmasını bekliyorlar.

Hainlere bu cesareti veren işçi sınıfının içinde bulunduğu örgütsüzlüktür. Henüz yeni yeni kıpırdanmaya başlayan işçi sınıfının bilinci hainlerden ve onların efendilerinden hesap soracak düzeyde değildir. Bu temel eksiklik giderilmeden özelleştirme karşıtı mücadelenin büyümesi ve saldırıyı durdurması mümkün görünmemektedir.

Tekel’in adı artık sembol!

Tekel işçileri uzun bir süre özelleştirme saldırısına karşı direndiler. En son Şubat ayında gerçekleştirilen militan Ankara direnişinin ardından Nisan ayında Tekel’in sigara bölümleri İngiliz British American Tobacco’ya (BAT) satıldı.

Satışın ardından BAT Yönetim Kurulu Üyesi Turagay’ın yaptığı açıklamalar Tekel’in sembolik olarak varlığını sürdüreceğini gösteriyor “Artık İstanbul’da üretmeyeceğiz. Tekel markaları Samsun ve Tokat’ta üretilmeye devam edecek” diyen Turagay, Tekel’in 146 yıllık geçmişine sahip çıkacaklarını iddia ediyor. Ancak BAT yöneticileri, kendilerine ait dört markayı İzmir Tire’de üretmeye devam ederken, Tekel’in 14’e yakın markasının bundan böyle altı fabrikada değil, iki fabrikada üretileceğini ilan ederek özelleştirme talanının boyutunu gözler önüne seriyorlar.

Tekel’in 3 yıldır faaliyeti olmayan Malatya, Adana ve Bitlis fabrikalarını yeniden üretime açmayacaklarını, İstanbul’daki fabrikanın ise 3 yıllık kullanım hakkının kendilerine geçtiğini ancak arazinin mahkemelik olmasından dolayı üretime geçmenin risk olduğunu ifade eden BAT tekeli, asıl olarak gözünü Tekel’in arazilerine diktiğini de itiraf etmiş oluyor.

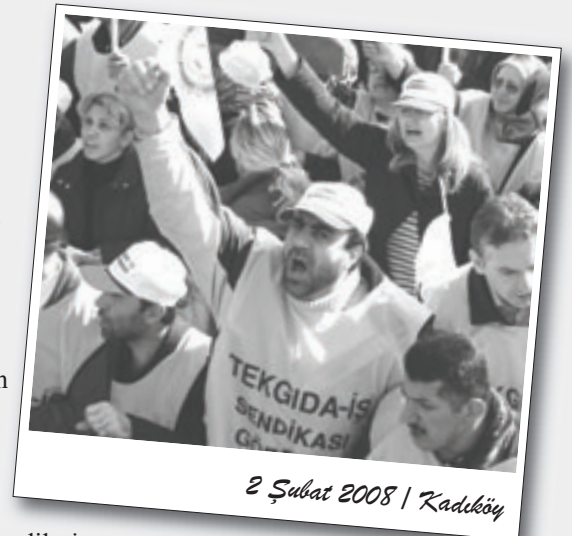
Bugüne kadar SEKA, Petkim, Tüpraş, Sümerbank gibi en temel kamu kuruluşları parça parça, kimi yerde de arazileriyle birlikte emperyalist tekellere peşkeş çekildi.

Tek Gıda İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Türkel yaptığı açıklama ile Tekel işçilerine işsizlik, sosyal hakların gaspı, örgütsüzlük olarak yansıtacak olan özelleştirme saldırısının tablosunu ortaya koydu. Sendika Tekel’in sigara işletmelerinde çalışan yaklaşık 3 bin işçiden 2 bin 500’ünün işsiz kalacağını duyurdu.

Özelleştirme İdaresi Başkanı Metin Kilci’nin özelleştirme sonrası yaptığı açıklamada bunu doğruluyor. Kilci, “Tekel çalışanlarına bir taahhüdünüz var mı?” sorusu üzerine şu yanıtı verdi: “Hayır, herhangi bir taahhüt yok. Şartname içinde tanımlananın dışında.”

Geçmişte yaşanan özelleştirme saldırılarının sonuçları işçileri bekleyen akıbet hakkında yeterince fikir vermektedir. Mevcut kadroların hızla işten atılması, sendikasılaştırma ve taşeronlaştırma saldırısı, işten atılanların bir kısmının esnek istihdam biçimleriyle yeniden işe alınması, sosyal hakların gaspı, üretimin yapılmadığı işletmelerin farklı amaçlarla kullanılması, vb...

Türkiye işçi sınıfı yaşadığı deneyimlerden özelleştirme saldırısının sonuçlarını iyi bilmektedir. Ancak en büyük eksiklik bu kadar kapsamlı bir saldırı karşısında birleşik, militan bir mücadele hattının örülemediği olmasıdır.

İşçileri ölüme mahkum edenler tedbir alamaz...

İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri için mücadeleye!

İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri, patronların yük olarak gördükleri, fiilen uygulamadıkları halde yasalarla tanımlanan yükümlülüklerinden de kurtulmaya çalıştıkları alanların başında geliyor.

En son "İstihdam paketi" adı altında yasalaşan birçok madde arasında 50'den az işçi çalıştırılan yerlerde işyeri hekimliği uygulaması kaldırıldı, işçi sağlığı tedbirleri ise "alınmasa da olur" şeklinde düzenlendi.

TİSK'in çıkardığı İşveren dergisinin Mayıs sayısında, Bakan Murat Başesgioğlu, "Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın İş sağlığı ve güvenliği alanındaki öncelikleri" başlıklı yazıda şunları söylemektedir, "Rekabet gücümüzün korunması açısından, işyerlerinin iş sağlığı ve güvenliği alanında koruyucu ve önleyici hizmetleri daha esnek ve yaygın bir şekilde sağlayabilmesini gerçekleştirecek düzenlemeler istihdam paketinin de bir parçası olarak önceliklerimizden birisi olmaya devam etmektedir."

Kapitalist patronlar ile onlar adına yönetenler, çalışma yaşamının esnekleştirilmesinin ardından işçi sağlığı tedbirlerini de "esnek"leştirmeye çalışıyorlar. Esnekliğin tanımı işçi ve emekçiler tarafından çok iyi biliniyor. Yıllardır uygulanan, iş saatinin, çalışma koşullarının, iş güvencesinin, istihdam biçiminin belli olmadığı üretimin adıdır "esnek üretim".

Bunun işçi sağlığı ve iş güvenliğindeki karşılığı ise açıktır. İş kazaları ve meslek hastalıklarının önlenmesi, işçinin sağlığının korunması, işyeri güvenliğinin alınması konularında patronların görev ve yükümlülüklerinin olmadığı bir işleyiş. Bunun gerisinde "Ölen ölsün, hastalanan hastalansın, iş göremez hale gelen gelsin! Nasıl olsa geride sömürebileceğimiz milyonlarcası daha var" mantığı üzerinden şekillenen, işçinin hayatını hiçe sayan yaklaşım var. Özetle daha çok kâr üzerine kurulu kapitalist sömürünün giderek daha da vahşileşen çirkin yüzü var.

Konuyla ilgili değişik kurum ve örgütlerin yaptığı araştırmalar ve yayınladığı raporlar, meslek hastalıkları ve iş "kaza"larının boyutunu gözler önüne sermektedir. TMMOB'un konuyla ilgili yaptığı bir araştırmaya göre, her 5 saatta bir işçi iş cinayetine kurban gidiyor! Yani günde 4 işçi iş "kaza"larında ölüyor. En çok KOBİ'lerde iş "kaza"ları gerçekleşiyor. "Kaza"lara davetiye çıkaran en önemli faktör ise esnek çalışma koşulları! Raporda dikkat çeken bir diğer veri ise, en fazla ölüm yaşanan sektörler arasında 290 kişi (yüzde 25) ile inşaat sektörünün birinci sırada, 163 kişi (yüzde 10) ile nakliyat sektörünün ikinci sırada olması. Dikkat çeken bir diğer veri ise "bilinmeyen" kategorisinin yüzde 32 ile birinci sırada olması.

Rapordaki bir diğer veri ise en fazla iş kazası yaşanan illerin sırasıyla İstanbul, İzmir, Bursa olması. Ucuz emek gücü olarak emeği en fazla sömürülen kadınlar ise en fazla dokuma sanayiinde iş "kazası" geçiriyor. Giyecek ve hazır dokuma eşya sanayi ikinci sırada, gıda sanayi ise üçüncü sırada yer alıyor.

Bu tür somut veri ve araştırmalar çoğaltılabilir. Ancak bu kadarı bile olayın vahametini ortaya koymaya yetmektedir.

Tuzla tersanelerde yaşanan iş cinayetlerinin ülkenin gündemine oturduğu, Davutpaşa'daki

cinayetin sıcaklığını koruduğu, kot taşlama işinde kimyasal maddeler nedeniyle ölümlerin yaşandığı, maden ocaklarından ölüm haberlerinin geldiği bir süreçte Ulusal İş Sağlığı ve Güvenliği Konseyi Temmuz ayının başında toplandı.

Konsey içinde patron örgütleri, hükümet, meslek odaları, memur ve işçi konfederasyonları temsilcileri bulunuyor. Konseyin toplanma nedeni ise, bir süredir alt komisyonlarda çalışmaları devam eden "İş Sağlığı ve Güvenliği Kanun Taslağı"nın değerlendirilmesi.

Tasarı AB uyum direktifi 89/2'nin çevirisinden oluşuyor. İki yıldır taslak üzerinde çalışma yürüten Çalışma Bakanlığı, içine meslek örgütleri ve sendikaları da katarak oluşturduğu konsey aracılığıyla saldırıyı meşrulaştırmaya çalışıyor.

Tasarının amaç bölümünde, "Bu kanunun amacı, çalışanların sağlık ve güvenliklerinin korunması, mesleki risklerin önlenmesi, risk ve kaza faktörlerinin ortadan kaldırılması ile işyerlerinde sağlık ve güvenlik şartlarının sürekli olarak iyileştirilmesi için alınacak önlemleri ve bu konulardaki görev, yetki, yükümlülük ve sorumlulukları düzenlemektir" denilmektedir. Ancak bu görev, yetki, yükümlülük ve sorumluluklar kime aittir, tanımlanmamaktadır. Devletin ve patronların görev ve sorumlulukları ile çalışanların hakları tasarının amaç bölümünde yoktur. Bu da tasarının baştan sermaye lehine hazırlandığını, işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerinin kimliği bilinmeyen kurum ve kişilerin üzerine yıkıldığını göstermektedir.

"İstihdam paketi" uygulaması ile 50'den az işçi çalıştıran yerler işyeri hekimliği, sağlık birimi vb. bulundurma zorunluluğundan kurtulmuştu. Ancak yapılan araştırmalar da gösteriyor ki en çok iş "kaza"larının olduğu yerler 50 işçiden daha az işçi çalıştıran küçük işletmelerdir. Tasarıda bu işyerlerine ilişkin herhangi bir düzenleme bulunmuyor.

Tasarıda genel bir takım ifadeler kullanılmakta, birçok konu boşlukta bırakılmaktadır. Bu boşlukların doldurulması keyfi kararname ve yönetmeliklere bırakılmaktadır.

Tasarıda işyeri sağlık ünitesi bileşenlerinin görevleri tanımlanmamaktadır. İşyeri hekimliği hizmeti patronların keyfine, taşeron şirketlere, işçi sağlığı alanı ise piyasanın acımasız kurallarına terkedilmektedir. Çocuk işçilere dair tanımlamalar muğlak ifadelerle geçiştirilmektedir.

Tasarıya ilişkin daha birçok şey söylenebilir. TTB ve TMMOB'un tasarıya ilişkin yaptığı açıklamalarda da konuya ilişkin ciddi eleştiriler yapılmaktadır. Ancak henüz sendikalar cephesinden tek söz dahi söylenmiş değildir.

Açıktır ki sorunun esas muhatabı her an meslek hastalığına yakalanma, iş cinayetine kurban gitme, sakatlanma riski ile karşı karşıya kalan işçilerdir. Sorunun kaynağı kapitalist sistemin kâr üzerine kurulu sömürü düzenidir. Konunun asıl sorumlusu da kârlarını daha çok artırmak için işçi sağlığı ve işyeri güvenliği tedbirlerini almayan asalak patronlardır.

Konuyla ilgili mücadele başta esnek çalışma koşulları olmak üzere kölelik düzenini hedeflemeli, "İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınsın!" şiarı etrafında somutlanmalıdır. İşçinin konuyla ilgili eğitiminin sağlanması ve tedbirlerin devlet ve patronlar tarafından alınması talep edilmelidir.

İş güvenliğine ve sağlıklı çalışma ortamına ilişkin teknik ve sıhhi düzenleme ve önlemlerin alınması, bunun işyeri temsilciler kurulu ve sendikalar tarafından sürekli denetiminin sağlanması, işçi temsilcilerinin yönetiminde, teknik ve sağlık uzmanlarından oluşan iş müfettişliğinin oluşturulması da ileri sürülmesi gereken taleplerdir.

İşçi sınıfını köleliğe ve ölüme mahkum edenlerin işçi sağlığını düşünmeyecekleri ortadadır. Sendikaların suskunluğu ise bir kez daha mücadeleyi ortada bırakacaklarının kanıtıdır. Sorunun asıl muhatabı olan işçi ve emekçiler, diğer taleplerinin yanısıra bu talepler uğruna da mücadeleyi yükseltmelidirler.

GİSBİR'e dokunmuyorlar!

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın kölelik cehennemi Tuzla tersaneler havzasındaki tersane kapatma "oyunu" sürüyor. Tersanelerde sözde incelemelerde bulunan Bakanlık müfettişleri son olarak üç tersane hakkında (Şaban Kasap-Şahin Teknecilik, Mengi-Yay Yatçılık Şirketi ve GESA Gemi A.Ş) "eksiklikleri giderilene kadar kapanması" kararını aldı.

Geçtiğimiz aylarda peşpeşe yaşanan iş cinayetlerine karşı biriken kamuoyu tepkisini dizginlemek için göstermelik tersane kapatma kararı veren Çalışma Bakanlığı'nın, iş cinayeti şebekesinin örgütü Gemi İnşaa Sanayicileri Birliği (GİSBİR) üyesi tersanelere dokunmaması ise dikkat çekiyor.

Daha önce GİSBİR üyesi Selah Tersanesi'ni ardarda yaşanan iş cinayetleri sonrası "kapatmak" zorunda kalan bakanlığın bu hamlesi 6 gün sürmüş ve Selah'ın "eksikliklerini giderdiği" gerekçesiyle tekrar faaliyete geçmesine izin verilmişti. Selah'ın ardından ise Selahattin Aslan Tersanesi 5 gün, Nur İstanbul Tersanesi bir aylık sürelerle kapatılmışlardı.

Açık bir gerçek var ki, havzada göz boyama operasyonuna kurban edilen tersanelere yalnızca kamuoyu tepkisini bir nebze olsun yatıştırmak için kapatma kararı veriliyor.

Küçükçekmece Belediyesi Park Bahçeler Müdürlüğü işyeri temsilcisiyle TİS süreci üzerine görüştük...

“Hakkımız olanı alacağız!”

- Birçok belediyede olduğu gibi Küçükçekmece’de de grev kararı asıldı. Bu tarihten itibaren gelişmeleri anlatabilir misiniz?

Geçtiğimiz ayın 19’unda grev kararını astık. Bu ayın 19’unda süre bitecek. O zamana kadar TİS istediğimiz gibi sonuçlanmazsa grev gerçekleşecek. Biz %20 zam istiyoruz, buna karşılık işverenden hiçbir cevap yok. Bakırköy ve Beşiktaş’ta işçilerin istediğine yakın bir şekilde sonuçlandı. %10-%10 şeklinde sözleşme imzalandı.

- Çalışan işçilerin büyük çoğunluğu taşeron, bu durumda grev başlasa dahi işçilerin büyük kısmı çalışmaya devam ediyor olacak. Bu koşullarda grevin işverenin işini engelleme ve ses getirme olanakları da azalmış olmuyor mu? Sürece taşeron işçileri katabilme, birlikte hareket etme noktasında atılan adımlar var mı?

Evet, büyük bir çoğunluğu taşerona bağlı çalışıyor. Kadrolu 360 işçi var, bunların 300’ü sendikali. Ama bu zorluğa rağmen grev rahatsızlık yaratacak. Taşeronda çalışanlar devam edecekler ama bizim iş bırakmamız birçok işi aksatacak, belirleyici olacak. Eğer işveren taşeron işçilere bizim işlerimizi yaptırmaya çalışırlarsa, bunu kesinlikle engelleyeceğiz.

Taşeronda çalışan arkadaşlarımızla konuşuyoruz, bize destek oluyorlar. Anlatıyoruz, kendilerinin koşulları daha kötü zaten, verdiğimiz mücadelenin haklılığının farkındalar. Şimdi netleşmiş bir şey yok ama belki süreç başladığında, olanaklar yaratabilirsek, onların da iş yavaşlatmasını sağlayabiliriz. Bakarsan burada sevk ve idare bizim elimizde. Taşeron işçiler çalışacak ama organize eden, sevkıyatı yapan işçiler grevde olacak. Bu, işi zora sokacaktır.

Burada ekmek kavgası var, hakkımız olanı alacağız. Petrole, gıdaya, elektriğe zam üstüne zam geliyor. Bunun karşısında biz işçilere hiçbir zam yapılmıyor. Aynı maaşı alınca yaşam daha da zorlaşıyor. Bu yüzden sendikali işçiler olarak talebimizin kabul edilmemesi durumunda, grev alanında olacağız. Kazanmamız gerekiyor, yaşayabilmek için bizim de başka şansımız yok.

- Talepleriniz arasında taşeron sisteminin son bulması var mı?

Sözleşmemizde “belediye işçisinin yapacağı işler taşerona yaptırılmaz” diye bir madde var. Para alamama gibi bir sorun yaşanmadığı için bu madde üzerinden özel bir şey yapmadık, bugün için işlemeyen bir madde. Aslına bakarsan taşeronda çalışan işçi farklı bir iş yapmıyor ama o taşeron başka bir iş yapıyor gözükyor. Başka iş yaptığı için bizimle aynı sendikaya kaydolma imkanları da yok. Kendi sektörleri üzerinden aslında bir sendikaya üye olma imkanı yaratabilirler ama bu noktada taşeron kendi işçisini de parçalıyor. Bir kısmı burada, bir kısmı Çorlu’da, bir kısmı başka yerde. Çalışma koşulları bizimkinden katbekat kötü. İş kazasına, sendikasızlaştırmaya ve sigortasız çalışmaya karşı sendikali olabilmeleri, birlikte davranabilmeleri gerekli.

- Talepleriniz kabul edilmediği koşullarda greve çıkacaksınız. Ses getirebilmesi için kamuoyu oluşturabilmek gerekli ama tek bir eylem yapıldı. Kamuoyu desteği vb. için ön süreci de canlı tutabilmek için hazırlıklarınız var mı?

Farklı yerlerde süren direnişler var. Bunları ziyarete gidiyoruz, dayanışmayı yükseltiyoruz. Kocaeli Üniversitesi’ndeki işçileri ziyarete gittik. Arçelik işçilerine gittik. Birkaç direnişe daha desteğe gittik ve önümüzdeki günlerde de gitmeyi planladığımız yerler var.

Gittiğimiz yerlerde kendi sürecimizi de anlatıyoruz. Yarın greve başladığımızda buralardaki arkadaşlarımız da bizi ziyarete gelecekler. Etkinliklerle, eylemlerle hem dayanışmayı büyüteceğiz hem de sesimizi daha güçlü duyuracağız. ‘90’larda yaşanan grev sürecinde Küçükçekmece

Belediyesi işçileri olarak en canlı, militan bölgelerden biriydik. %70-80 katılımı hareket ediyorduk. Basında yer almıştı, televizyonda görüp, haberlerde dinleyip yurtdışından destek için arayan akrabalar, tanıdıklar oluyordu.

Bu düzen bizlerin sırtından geçiniyor, bizler de başlattığımız direnişte bu sömürden etkilenen herkesi biraraya getirebilmeliyiz. Bir grev gerçekleşirse yine aynı şekilde herkesin duymasını sağlayacağız. Bizim kararlılığımızın yanında dışarıdan gelecek desteği de güçlendirmemiz gerekiyor.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Direnışteki DESA işçisi Emine Arslan ile konuştuk...

“İşçi sınıfı adına direniyorum!”

- Hangi taleplerle sendikaya üye oldun? Sendikali olduktan sonra işten atılma sürecini anlatır mısın?

İnsanca yaşamak, iyi bir ücret almak, mesai saatlerimizin düzenlenmesi için sendikaya üye oldum. Asgari ücrete çalışıyoruz burada, uzun saatler boyunca çalışmak zorunda kalıyoruz. Aralıksız 48 saate varan süre çalıştığımız da oluyor. Sendikali olduğumda haklarımı kullanabileceğimi biliyordum.

Sendikali oldum, patron öğrenince beni verimsiz göstererek işten attı. Ben de kapıda beklemeye başladım. Beş kuruş para vermeden beni atan patron iki gün bekleyişimi sürdürünce yanına çağırdı. Anlaşmaya çalıştı, bana para teklifinde bulundu. Ben de sendikamı ve arkadaşlarımı satmayacağımı, talebimin işe geri alınmak olduğunu söyledim. İşe geri alamayacağını söyledi. İşe almadığı sürece bekleyişimi sürdüreceğimi söyledim ve çıktım.

- Biraz önce sohbet ederken Ayman direnişi üzerine konuşmuştuk. Ayman kadın işçilerin direnişe geçtikten sonra yaşadıkları anlamlı bir deneyimdir. Direniş sırasında erkek işçilerle, sınıf kardeşleriyle mücadele etmeyi öğrendiler. Sen de bir kadın işçi olarak direnişe geçtin, bunun zorlukları var mı, karşılaştığınız sorunlar oldu mu?

Bir kadın olmanın ya da aslında kapıda tek başına bekleyen bir işçi olmanın zorlukları var. Tek başına bir direnişi sürdürmek zor. Ama her gün yanıma desteğe gelenler oluyor, köy derneğinden, mahalleden komşularım. Sizler sürekli desteğe geldiniz, yalnız kalmıyorum burada. Ailem sürekli yanımda, oğlum benimle birlikte bekliyor. Bunları düşününce bir zorluk ya da olumsuzluk yaşamadım.

- Yakınlarımızın desteğini anlatabilir misiniz?

Ailem evde ve burada sürekli yanımda ve destek oluyorlar. Eş dost geliyor. Birçok farklı yerden, kurumdan arkadaşlar geliyorlar. Geçen gün burada birçok yerden arkadaşım desteğe geldiği bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Günün her saati birileri yanıma geliyor, farklı yerlerde çalışan arkadaşlar geliyorlar, konuşuyoruz. Bu desteğin direniş bitene kadar devam etmesini, beni yalnız bırakmamalarını istiyorum. Ben burada sadece kendim için değil ya da sadece DESA’da çalışanlar için değil tüm işçiler için direniyorum. Onların hepsinden destek bekliyorum.

- İçerideki arkadaşlarınız sürece nasıl bakıyorlar, desteğe geliyorlar mı?

İçerideki arkadaşlarım bu sürece olumlu bakıyorlar. Ama içeride baskı altındalar, görüşemiyoruz. Uğramıyorlar buraya. Telefonla görüşüyoruz. Korkularından dolayı desteğe gelemedikleri için durumu açıklamaya çalışıyorlar. Telefonla daha çok arayıp soruyorlar. Burada onurlu bir mücadele verildiğinin bilincindedirler, manevi destek olmaya çalışanlar var.

- Cuma günü burada bir gerginlik yaşanmış, bunu anlatabilir misin?

Normalde işçiler cuma namazına giderken benim beklediğim bu yol üzerinden gidiyorlar. Ama cuma günü patron buradan geçmesinler diye işçileri diğer kapıdan zorla çıkardı, içerden servis koymuş. “Fabrikama tehdit var” diye çevik kuvveti çağırmış. Çevik kuvvet geldi, tek sıra dizildiler. Bir baktılar burada iki tane kadın var bekleyen. İçeri geçip bilgi aldılar, ondan sonra içerideki işçileri denetim altına aldılar, bizimle konuşmasınlar diye. Evimde de takipteyim. Sürekli evimin oralarda nöbet tutup bekliyorlar.

- Sendikali olmak anayasal bir hak. Ama patron örgütlenmeyi engellemek için buna izin vermiyor. Örgütlülüğün gücünden korkuyor. İşe alındığın durumda içeride sendikal mücadelenin devam etmesi için ne yapmayı düşünüyorsun?

Bu süreç olumlu sonuçlanırsa ve ben işe geri alınırsam bir kazanım elde edilmiş olacak. Bunu görünce işçiler sendikali olma noktasında daha kolay ikna olacaklardır. İçeri girdiğimde de onlara haklarımız için sendikali olmamız gerektiğini anlatacağım. Sağlıksız iş koşulları, asgari ücretle çalışma, sosyal haklardan yoksunluk gibi bir sürü sorunla karşı karşıyayız. Direnerek kazanılacağını anlatacağım. Yaşadıklarım iyi bir örnek olacak.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

İşçi ve emekçi hareketinden...

E-Kart'ta greve devam!

Yaklaşık iki yıldır sendikalaşma mücadelesi yürüten E-Kart işçileri bir aydır hakları için grevdeler. Patronun, sendikaya üye işçinin niteliği ve sayısı üzerinden iş mahkemesine yaptığı itiraz kabul edilmedi. Kocaeli iş mahkemesi, 16 Temmuz günü verdiği kararla, bir aydır süren grevin devamı için herhangi bir yasal engel olmadığını beyan etti ve işyerindeki sendikaya üye işçi sayısının grevin devam ettirilmesi için yeterli olduğuna karar verdi.

Basın-İş Sendikası tarafından yapılan açıklamada, grevin verilen kararla güçlenerek süreceği vurgulandı.

Çağ temizlik işçileri direniyor!

Çağ temizlik işçilerinin Çapa Tıp Fakültesi'ndeki bekleyişi sürüyor. Atılan işçilere, yeni sözleşmeyi imzalamayan yaklaşık 20 işçi de destek veriyor.

Hastane bahçesinde bekleyen işçiler, oluşturdukları komiteyle 16 Temmuz günü Belediye-İş 5 No'lu Sendikası Şube yöneticileriyle bir toplantı gerçekleştirdiler. Toplantı sonrası hastane bahçesinde işçilere seslenen işyeri temsilcisi şunları söyledi:

"Birbirimize güvenerek birlikte hareket ederek çözüme gideceğiz. Bundan sonra bir takım kararlar almak zorundayız. Hepimizin amacı işe tekrar geri dönmek olmalı ve bize dayatılan kölelik sözleşmesine karşı sonuna kadar direneceğiz, işimize sahip çıkarak kazanacağız..."

Alkışlarla desteklenen konuşmanın ardından işçiler dağıldılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

"İş güvenliği çalışmaya istiyoruz!"

SES Şişli Şube üyeleri, 16 Temmuz günü, çalışma koşullarının düzeltilmesi talebiyle Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi Onkoloji binası önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler. "Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası Şişli Şube" pankartının açıldığı eylemde açıklamayı SES Şişli Şube Başkanı Rabia Tuncer okudu.

Tuncer, riskli birimlerle ilgili yaptığı açıklamada iş sağlığının sağlanmadığını dile getirdi. Hem hastane çalışanlarının hem de hastaların ciddi risk altında olduğunu, iş sağlığı ve güvenliğinin korunmasının ivedilikle yaşama geçirilmesi gerektiğini dile getirdi.

Eylemde "Adalet, eşitlik istiyoruz!", "Radyasyon vitamin değildir!", "İş güvenliği çalışmaya istiyoruz!", "Kanserden ölmek istemiyoruz!", "Sağlık hakkımız yok edilemez!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Desa işçisiyle dayanışma büyüyor

Küçükçekmece Halkalı Fabrikalar Yolu'nda bulunan Desa Deri Fabrikası önünde, sendikalı olduğu için işten atılan ve 10 gündür kararlılıkla direnişini

sürdüren Emine Arslan ile dayanışmayı yükseltmek için 12 Temmuz günü bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Basın açıklamasına Küçükçekmece İşçi Platformu, Güven Elektrik işçileri, Yurtsever Cephe İşçi Birliği, TKP, İMDER, Belediye-İş 2 No'lu şube temsilcisi, TİB-DER Ttemsilcisi, Sefaköy Halkevi, Sazlıçayır Köyü Derneği ve CHP destek verdi.

Basın açıklaması Deri-İş Tuzla Şube Başkanı Binali Tay'ın yaptığı konuşmayla başladı. Ardından Deri-İş Genel Başkanı Musa Servi konuştu.

Basın açıklamasından sonra destek veren kurumlar adına konuşmalar yapıldı. Konuşmalarda örgütlenme hakkının meşruluğu ve burada süren mücadeleye desteğin önemi vurgulandı. Basın açıklamasına 60'ı aşkın kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Çiğli Belediyesi'nde toplu sözleşme...

Çiğli Belediyesi ile KESK'e bağlı Tüm Bel-Sen arasında toplu sözleşme imzalandı. 140 kamu emekçisini kapsayan sözleşme Çiğli Belediyesi bahçesinde yapılan törenle imzalandı. Kamu emekçilerinin yasal olarak toplu sözleşme hakkı bulunmamasına rağmen belediye ile sendika arasında imzalanan sözleşmeyle, maaşlara ilk 6 ay için yüzde 20, ikinci 6 ay için de yüzde 20 artış yapıldı.

Toplusözleşme törenine KESK Genel Başkanı Sami Evren, Tüm Bel-Sen Genel Başkanı Vicdan Baykara ve Çiğli Belediye Başkanı Ensari Bulut katıldı. Törende konuşan Evren ve Baykara hükümetin kamu emekçilerine reva gördüğü %3'lük zammı eleştirdi.

Beyoğlu

Belediyesi'nde grev kararı...

DİSK Genel-İş Sendikası 3 No'lu Şube ile Beyoğlu Belediyesi'nde süren TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine 10 Temmuz günü grev kararı asıldı.

Beyoğlu Tünel'de saat 11.30'da biraraya gelen belediye işçileri, "Genel-İş 3 No'lu Şube" pankartı açarak sloganlarla yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş sırasında, "Direne direne kazanacağız!", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!", "Sözleşme hakkımız engellenemez!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganları atıldı.

Beyoğlu Belediyesi'nin önünde, ilk olarak süreci anlatan bir konuşma yapıldı. Ardından Genel-İş Sendikası 3 No'lu Şube Başkanı Mevsim Gürlevik basın açıklamasını okudu.

Açıklamanın ardından grev kararı asıldı. Eyleme haklarında kapatma davası açılan Genç-Sen üyeleri, Konut İşçileri Sendikası İstanbul Şubesi, Genel-İş Avrupa Yakası 1 No'lu Şube ve Genel İş Anadolu Yakası 3 No'lu Bölge Başkanı Veysel Demir de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

12 Temmuz 2008 | Sefaköy DESA

Ümraniye'de grev kararı...

Belediye-İş Sendikası 6 No'lu Şube, 9 Temmuz günü Ümraniye Belediyesi'ne grev kararını astı. Saat 11.30'da belediye binası önünde gerçekleştirilen açıklamaya yaklaşık 80 kişi katıldı.

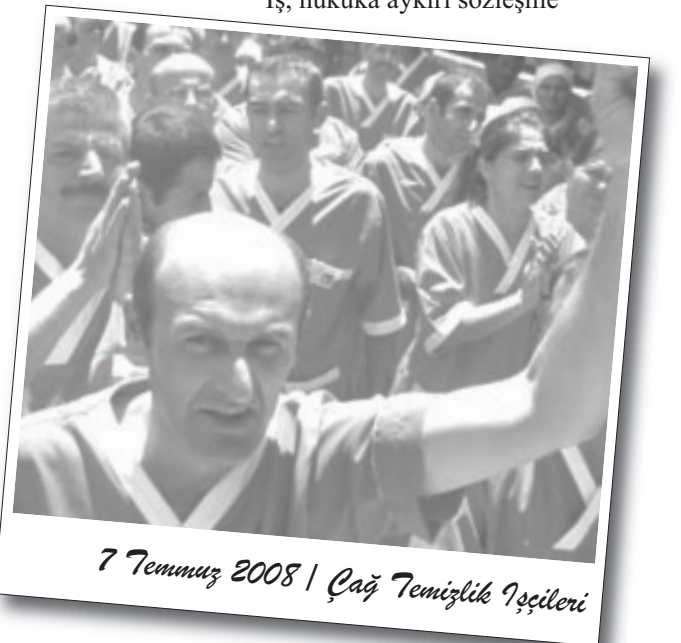
Grev kararını belediye girişine asmak isteyen sendika yöneticilerine ilk önce izin verilmek istenmedi ve kısa süreli bir gerginlik yaşandı. Grev ilan kararının asılmasının yasal prosedür gereği olduğunun söylenmesi üzerine kararın asılmasına izin verildi.

Belediye-İş üyesi işçiler çevik kuvvet baskısına ve grev kararının asılmasının engellenmesine tepki gösterdiler. Belediye-İş Sendikası 6 No'lu Şube Başkanı Hasan Koç'un konuşma yaptığı eylemde, "En büyük güç örgütlü güçtür!" pankartı açıldı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Temizlik işçilerine kıyım!

İstanbul Üniversitesi'ne bağlı hastane birimlerinde çalışan, sendikasızlaştırma saldırısı ile karşı karşıya kalan temizlik işçileri ile ilgili Belediye-İş Sendikası bir açıklama yaptı. Şirket sahiplerini, yetkilileri, rektörü, dekanları, idarecileri sendikal örgütlenme hakkına aykırı davrandıkları için eleştirdi ve mücadeleye başladığını ilan etti. Sendika üyesi işçilere yönelik tehditlerin, yıldırma operasyonunun ve baskıların devreye sokulduğunu ifade eden Belediye-İş, hukuka aykırı sözleşme

7 Temmuz 2008 | Çağ Temizlik İşçileri

imzalamayı kabul etmeyen üyelerinin işten çıkarıldığını ifade etti.

Açıklamanın sonunda, üyelerinin Anayasa'dan, yasalardan ve toplu sözleşmelerden kaynaklanan hakları için her türlü girişimde bulunacakları ifade edildi.

BMİS'ten "asgari ücret" açıklaması!

Birleşik Metal İş Sendikası Araştırma Dairesi'nin yaptığı araştırmada, asgari ücretin fiyat artışları karşısında büyük kayıplar yaşadığı belirlendi.

Araştırma sonuçları üzerinden Birleşik Metal İşçileri Sendikası Yönetim Kurulu Metal TİS'lerinin öncesinde konu ile ilgili açıklama yaptı. Açıklamada, Temmuz zamları yapılırken asgari ücretin alım gücünde yaşanan kaybın dikkate alınmadığı söylendi. Metal TİS'lerinin başlayacağı da hatırlatılarak şu görüşlere yer verildi:

"Halkın karnı sayılarla değil, aşla ekmeğe doyuyor. O yüzden derhal asgari ücrete ek zam gündeme getirilmelidir. Amaç grup sözleşmelerine giderken, enflasyonu aşağı çekip işçilerin pazarlık gücünü azaltmaksa, biz ekmeğimizdeki kayba bakacağız, inandırıcılığını giderek yitiren resmi istatistiklere değil."

Trafik Vakfı'nda TİS imzalandı!

Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası (TÜMTİS) ile İstanbul Trafik Vakfı arasında süren toplu sözleşmesi görüşmeleri 14 Temmuz günü anlaşma ile sona erdi. TÜMTİS tarafından kazanımlar şöyle sıralandı:

* 01 Temmuz '08-30 Haziran '10 tarihleri arasında geçerli olacak toplu iş sözleşmesine göre; ücretlere ilk altı ay için %22-%39 arasında değişen oranlarda zam yapılması, diğer altı aylık dilimler için ise DİE Tüketici Fiyat Endeksine artı 1 puan refah payı eklenmesi şeklinde uygulanacaktır.

* Sosyal yardımlarda ise mevcut haklara %20 - %100 arasında değişen oranlarda artış sağlanmıştır. Yıllık 30 gün üzerinden hesaplanan kıdem tazminatı yıllık 35 güne çıkarılmıştır. Ulusal, dini bayramlar ve hafta tatili çalışılması durumunda ücretlere %150 zam yapılmıştır.

* Daha önce yıllık 100 gün olarak ödenen ikramiyenin, toplam 112 günlük net ücret tutarında ödenmesi kararlaştırılmıştır.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Intergum Gıda'da TİS imzalandı!

Tek Gıda-İş ile Intergum Gıda Sanayi arasında Ocak ayından bu yana süren TİS görüşmeleri anlaşmayla sonuçlandı.

1 Ocak '08 ile 31 Aralık '09 tarihleri arasında geçerli olacak toplu iş sözleşmesine göre, çalışanların aylık ücretlerine birinci yıl için 134 YTL/ay seyyanen zam yapılması kararlaştırıldı. Her bir kıdem yılı için 2 YTL'lik kıdem zammı getirildi. İkinci yıl ücret artışının ise TÜİK enflasyon artışına göre uygulanması kararlaştırıldı.

Sendika tarafından yapılan açıklamaya göre, bu düzenleme çalışanların ücretlerini yüzde 22 oranında artırdı. Yanısıra sosyal yardımlarda yeni sosyal hakların yanısıra, mevcut ödemelerde yüzde 150 ile yüzde 800 arasında değişen oranlarda artış sağlandığı ifade ediliyor.

Cinayetin 3. duruşması...

Harita Mühendisi Gülseren Yurttaş, İSKİ'nin "Melen Çayı'nın İstanbul'a Getirilmesi Boğaz Geçiş Projesi" kapsamında Sarayburnu şantiyesinde çalışırken 27 Eylül '07 tarihinde iş cinayetine kurban gitmişti. Yurttaş'ın devam eden iş cinayeti davasının 3. duruşması 11 Temmuz günü Sultanahmet Adliyesi'nde görüldü. İfadeleri alınan sanıkların katılmadığı duruşmada, ana firma olan Kutay İnşaat, taşeron firma DETEK, vinç operatörü ve DETEK çalışanın vekilleri tanık ve delilleri mahkemeye sundular. Sanıkların tutuksuz yargılandığı davanın bir sonraki duruşması 24 Ekim '08 tarihine ertelendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Meryem Özsöğüt serbest bırakılsın!

11 Ocak'ta keyfi bir şekilde gözaltına alındıktan sonra tutuklanan SES MYK üyesi Meryem Özsöğüt'ün 4. duruşması 9 Temmuz günü gerçekleştirildi. Duruşma 5 Eylül'e ertelendi.

8 Ocak'ta Ankara'da Kevser Mırzrak'ın anmasına katıldığı için tutuklanan Özsöğüt'ün mahkemesi öncesinde SES Adliye binası önünde bir açıklama yaptı. Özsöğüt'ün Kevser Mırzrak ile ilgili yapılan açıklamaya bir dinleyici olarak katıldığı, evinin aranması sırasında çıkan kitapların ise piyasada bulunan kitaplar olduğu belirtildi. Açıklamaya 50 kişi

katıldı.

SES: "İnsanca yaşamak istiyoruz!"

SES Aksaray Şubesi, memur maaşlarına yapılacak zamları protesto etmek için 11 Temmuz günü Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Hastanesi bahçesinde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasını SES Aksaray Şubesi adına Aydın Erol yaptı. Erol, sadaka kabul etmeyeceklerini, gerçek enflasyon üzerinden kayıplarının giderilmesini, maaşların insanca yaşanacak düzeye çıkarılmasını ve grevli-toplu sözleşmeli sendika haklarının tanınmasını istedi.

Emekçiler açıklamanın ardından ellerindeki kara ampulleri çöpe attılar. Çevrede bulunanlar da alkışlarıyla eyleme destek verdiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Madenlerde katliamlar sürüyor!

Tuzla tersanelerinden gelen ölüm haberlerine Türkiye'nin çeşitli yerlerindeki kömür ocaklarından gelen ölüm haberleri ekleniyor. 2006 yılından bu yana 80 maden işçisi yaşamını yitirdi. Son olarak 9 Temmuz'da Zonguldak ve Aydın'daki kömür madenlerinde iki maden işçisi iş cinayetine kurban gitti.

DİSK'e bağlı Dev Maden Sen, son altı ayda basına yansıyan 20 kaza olduğunu, 16 işçinin öldüğünü, 16'sının da yaralandığını açıkladı. Denetleme kurumlarının yetersiz kaldığını belirten Dev Maden Sen, Tuzla'daki tersaneler için yapılanlara benzer çalışmaların, madencilik havzaları için de zaman kaybetmeden yapılması gerektiğini duyurdu.

Emekçinin Gündemi ile ilgili anket çalışması...

Emekçinin Gündemi'nin yeni sayısı öncesinde satış yaptığımız fabrikaların civarlarında anket çalışması gerçekleştirdik.

15 Temmuz günü HEY Tekstil ve 16 Temmuz günü Doğu Sanayi Sitesi işçileriyle öğle saatlerinde yemek yedikleri yerlerde sohbet ettik. Ankette işçilere *Emekçinin Gündemi* gazetesini okuyup okumadıklarını sorduk. Okuyanlarla düşünceleri ve değerlendirmeleri üzerine konuştuk. Daha önce işçilerin kendilerinin çıkardığı ve haklarını savunan başka bir gazeteyi takip edip etmediklerini sorduk. İşçiler bu amaçla çıkan bir gazeteden beklentilerini ifade ettiler.

Gazeteyi okumamış olan işçilere *Emekçinin Gündemi*'nin içeriğinden bahsettik. Anket sırasında işçiler işyerinde yaşadıkları sorunlardan, çalışma koşullarından, zamların yaşamlarını nasıl etkilediğinden söz ettiler.

Anket çalışması yaptığımız yerlerde yeni sayımızla birlikte daha fazla işçiye ulaşmayı hedefliyoruz.

Emekçinin Gündemi çalışanları

Saldırlara karşı birleşik sınıf dayanışması

Sermayenin kapsamlı sosyal yıkım saldırıları işçi ve emekçilerin genelini hedeflemektedir. Özelleştirme, örgütsüzleştirme, düşük ücret, kölece çalışma koşulları, sosyal hakların gaspı, çalışma yaşamında esnek üretimin ve istihdam biçimlerinin hakim hale getirilmesi, işgüvencesinin ortadan kaldırılması, taşeronlaştırma başlıkları altında özetleyebileceğimiz saldırılar işçi ve emekçilerin tepkisine konu olmaktadır. Saldırıları kimi zaman sektörel, kimi zaman TİS süreçlerinde, kimi zaman tek tek fabrikalarda yaşanmakta, bu durum verilen tepkilerin parçalı ve dağınık olmasına neden olmaktadır.

Tüm hoşnutsuzluğuna ve kıpırdanışlarına rağmen işçi ve emekçi hareketindeki durgunluk ve dağınıklık olgusu aşılamamıştır. Kimi zaman öne çıkan ve daha çok da sendikal örgütlenme kapsamında gerçekleşen tekil direniş ve eylemler ile THY, Telekom, SSGSS, 1 Mayıs gibi genele etkisi olan süreçler dışta tutulursa, sınıf hareketinin yılları bulan bu tablosu özü itibarıyla değişmemiştir. Giderek yükselen, siyasallaşan ve militanlaşan bir sınıf hareketinden söz etmek henüz mümkün değildir.

Kısmi ileri çıkışların da sendikal ihanet barikatına takıldığı düşünüldüğünde, işçi sınıfının kendi gücüne ve mücadeleye duyduğu güvensizliğin sürmesi kaçınılmaz olmaktadır. Söz konusu sınırlı ileri çıkışlar üzerinden sınıf hareketi bir parça soluk olsa da, mücadele daha ileriye taşınmadığı için işçi ve emekçi kitlelerdeki umutsuzluk sürmektedir. Böylece saldırılara karşı topyekün yanıt vermenin, birleşik mücadeleyi büyütmenin imkanları da heba edilmektedir.

SSGSS karşıtı mücadelenin gösterdikleri

SSGSS karşıtı mücadele süreci üzerine bugüne kadar basınımda çok sayıda değerlendirme yer aldı. Sürecin eksikliklerine ve ihtiyaçlarına yeterince vurgu yapıldı. Mücadelenin merkezi ve hak alıcı bir eylem hattı üzerinden örülememesinin ve ortaklaşamamasının yarattığı olumsuzluklar ele alındı. Sendikal ihanet çetenesinin, tabanın örgütlü gücünü, devrimci enerjisini ve eylemli tepkisini açığa çıkarmaktan uzak yaklaşımlarının ortaya çıkan olanakları nasıl heba ettiği üzerinde duruldu, vb...

Yasa mecliste görüşülürken dile getirilen Ankara merkezli kitlesel direniş çağrısına, "Böyle bir eylem çağrısı yaparsak sürece son noktayı koymuş ve yenilmiş sayılırız, mücadeleyi zayıflatırız. Ama bizim mücadelemiz yasa geçse dahi sürecek" argümanı ile karşı çıkan sendika bürokratlarının nasıl kuru sıkı attığı bir kez daha yaşanarak görüldü. Daha öncesinde hava boşaltmak amacıyla rutin hale getirdikleri merkezi Ankara eylemlerini bu sefer denetimleri dışına çıkacağı kaygısıyla gereksiz ve mücadeleyi zayıflatıcı bir eylem olarak sunan, yasa meclisten geçtikten sonra kılımlı dahi kıpırdatmayan sendika ağalarının nasıl bir ihanet içinde olduğu bir kez daha açığa çıktı.

Oysa süreç çok daha farklı geliştirilebilirdi. Ancak bu, yasanın mevcut pozisyonuna göre konumlanan

bürokratik yapılarla değil, sınıf mücadelesinin ihtiyaç ve çıkarlarına yanıt veren militan bir mücadele hattıyla başarılı olabilirdi.

Sonuçta yasa meclisten geçti. İşçi ve emekçiler gündelik yaşantısında saldırının yıkıcı sonuçlarını henüz yeterince hissedemeseler de alttan alta bir öfke ve tepkinin biriktiğini söylemek mümkün. Sermaye hükümetinin yaptırdığı kimi araştırmaların ortaya çıkardığı sonuçlar bile geniş emekçi kesimlerin sağlık hakkının gaspından duyduğu rahatsızlığı anlatmaya yetmektedir. Bu da saldırının sonuçları üzerinden sınıf hareketinin birleşik bir hatta yükseltilmesinin imkanlarına bir kez daha işaret etmektedir. İşin bir yanı budur.

İşin bir diğer yanı ise, yeni yeni kıpırdanmaya, kendine ve mücadeleye güven duymaya başlayan işçi ve emekçi kitlelerin önüne barikat olan sendika bürokratlarını aşacak bir taban dinamiğine dayanmayan çıkışların sönümlenmeye mahkum olduğu gerçeğidir.

Sermaye işgüvencesine ve kıdem tazminatına göz dikmiş durumda!

Sermaye iktidarının SSGSS'nin ardından işçi ve emekçilerin kalan son kırıntı haklarına da göz diktiği bilinmektedir. Sırada işgüvencesinin gaspı ve kıdem tazminatı hakkı bulunmaktadır. Sermaye kendi cephesinden sürece hazırlanmaktadır. Saldırı yasalarını meclis alt komisyonlarına göndermekte, sendika bürokratlarıyla kapalı kapılar ardında toplanmakta, sendikalar yasasında yapmayı vaat ettiği değişikliklerde olduğu gibi bu hainlerin önüne kemik atarak tümünden susturmaya çalışmaktadır. Çelebi gibi hainler sonrasında "işçi ve işveren konfederasyonları olarak" üzerinde anlaştıkları metinden farklı bir taslak ortaya çıktığı için fevran etse de sonucun değişmeyeceği açıktır.

Sermayenin işçi ve emekçilerin tümüne yönelik bu kapsamlı saldırısı mücadelenin ortak bir zeminde ve merkezi bir hatta birleştirilmesinin imkanlarını barındırmaktadır. Ancak SSGSS sürecinden "yenik" çıkan işçi ve emekçilerin moral gücü, bilinç ve örgütlülük düzeyi önümüzdeki süreci karşılamaya henüz yeterli görünmemektedir.

SSGSS sürecinde olduğu gibi "Biz karşı çıkarsak yapamazlar!" türü sloganvari söylemlere değil işçi ve emekçi kitlelerin bilinç ve örgütlülük düzeyini yükseltecek bir yönelim ve tutumla sürece hazırlanılmasına ihtiyaç vardır. Zira tepeden tırnağa örgütlü sermaye sınıfının saldırılarına karşı sınıfın örgütlü gücüyle çıkmaktan, militan bir mücadele sürecine hazırlanmaktan başka çıkar yol yoktur. İşgüvencesi ve kıdem tazminatı gibi hak gaspları düşünüldüğünde, işçi ve emekçileri "karşı çıkan" değil hak talep eden, sert sınıf mücadelelerinin zorluklarına karşı donatan bir sürece hazırlamak gerekmektedir. Bunun yolu ise "sınıfa karşı sınıf" bilinciyle hareket etmekten, sınıfın devrimci güç ve enerjisini harekete geçirmeyi hedefleyen bir mücadele hattını örmek ve örgütlemekten geçmektedir.

Birlik mücadeleyi güçlendirmek için dayanışmasının önemi

Süren direnişlerle dayanışmanın anlamı ve önemi

THY, Telekom, SSGSS, 1 Mayıs vb. süreçlerin deneyimlerden süzülen derslerle önümüzdeki döneme hazırlanmak günün acil görevleri arasındadır. Böylesine bir süreçte süren grev ve direnişlerle dayanışmanın ise ayrı bir anlamı ve önemi vardır.

Desa Deri'de, Unilever'de, E-Kart'ta, Arçelik'te, Yörsan'da, TEGA'da, Çağ Temizlik'te vb. irili ufaklı işyerlerinde süren grev ve direnişlerin yanısıra belediye işçileri de birçok yerde grev kararı asmış bulunmaktadır. Kıdem tazminatı, işgüvencesinin gaspı, grev ve sendikalar yasasında yapılacak değişiklikler, yaklaşan metal TİS'leri ile kamuda toplu görüşme dönemi, süreç doğru değerlendirilebilirse eğer, birleşik mücadelenin zeminini ayrıca güçlendirmektedir.

Sınıfın hak ve kazanımlarına göz diken sermayenin pervasızlığı ortadayken, sendikal örgütlenme hakkına yönelik saldırılara ve TİS görüşmelerindeki dayatmalara karşı grev ve direnişe geçen işçiler sermayenin topyekün saldırılarının işyeri veya sektör düzeyinde yansımalarını yaşamaktadırlar. Herbiri fiziki olarak birbirinden uzak olan ve tek tek fabrikalarda yaşanan sorunlar üzerinden yükselen bu grev ve direnişler son dönemde hareketlenme eğilimi taşıyan sınıf hareketinden güç almaktadırlar. THY ve Telekom'la toplumun gündemine yeniden giren grev silahından etkilenmektedirler. Nitekim sermaye sınıfı da grev silahından ve bu silahın geniş işçi ve emekçi kitleler tarafından kullanılmasından duyduğu korkuyla cam ve lastik sektöründe TİS'leri imzalamayı tercih etmiştir. Fakat yine de, işaret ettiğimiz sürecin yarattığı morale yaslanan bu grev ve direnişlerin bugün için sınıf hareketinin geneline etki yapması oldukça güçtür.

Bu koşullarda, önümüzdeki sürece damgasını vuracağı açık olan işgüvencesi ve kıdem tazminatı saldırılarına karşı işçi ve emekçilerin bugünden hazırlanması için tek tek süren mevzi grev ve direnişlerin sınıfın hanesine moral güç olarak yazılması büyük bir önem taşımaktadır. Böylesi bir süreçte işçi sınıfını hem moral ve örgütsel olarak, hem de eylem ve direniş sergileme kapasitesi bakımından güçlendirmek için süren grev ve direnişlerle dayanışmanın ise ayrı bir anlamı ve önemi bulunmaktadır.

Tek tek süren grev ve direnişlerin sınıf hareketine moral güç kazandırması için işin öznesi işçilerde özgüven oluşumu şarttır. Daha geniş emekçi

kesimlerin sürece aktif katılımını örgütlemek bu çerçevede atılacak adımlarla yakından ilgilidir.

Sendikalaşma talebiyle ya da başka bir sorun üzerinden gelişen grev ve direnişlerin kazanımla sonuçlanmasının koşullarından birisi de etkin bir sınıf dayanışmasının hayata geçirilmesidir. Zaten tekil olarak sürüyor olmanın getirdiği zayıflıkları taşıyan direnişler, bir de dayanışmadan yoksun kaldıklarında, hem etki yaratamamakta, hem kısa sürmekte, hem de kırılmaya yolaçmaktadırlar. Birçok direnişin "sınıf dayanışmasının zayıflığı" gerekçesiyle bitirilmesi bunu anlatmaktadır.

Grev ve direnişler ile dayanışma komitelerinin işlevi

Sınıf dayanışmasının sağlanması öncelikle direnişteki işçilerin enerji ve çabasına bağlıdır. Bu çerçevede sınıfın ve emekçi kitlelerin sorunlarıyla ilgilenmek, dışlarındaki direniş, eylem ve etkinliklere aktif katılım sağlamak, eylem halindeki başka kesimlerle birlikte hareket etmek, sendikaları diğer direnişler ve eylemler konusunda duyarlı olmaya çağırmak, işçi ve emekçileri sorunlar konusunda aydınlatmak direnişteki işçilerin görevidir. Bunun için direnişe geçmek ya da greve çıkmak tek başına yeterli değildir. Zira grev ve direnişlerin kazanımla sonuçlanması, fabrika ve işletmelerde oluşturulacak

"grev ve direniş komiteleri"nin süreci tartışan, planlayan ve ören tabanın iradesiyle birleşmesiyle ve etkin bir dış desteği örgütlemesiyle mümkündür.

İşin diğer yanı ise ilerici sendikacıların ve sınıfın diğer bölüklerinin sınıf dayanışmasından ne anladığı ile ilgilidir. Zira "sınıf dayanışması" denilince ilk akla gelen sınırlı bir takım girişimlerden ibaret kalmaktadır. Direniş yerine gerçekleştirilen sendika yönetimleriyle sınırlı ziyaretler, maddi

destek sunulması, direnişçilerin eylemlerine katılım, direnişi destekleyen yazılı açıklamalar anlamlı fakat sınırlı çabalar. Sınıf dayanışmasının çerçevesi bu sınırlarda kaldığı koşullarda oynaması gereken misyonu yerine getirememektedir.

En etkili dayanışma direnişe eylemli desteğin

sağlanmasıyla mümkündür. Hem direnişteki işçiler hem de sınıfın diğer bölükleri şahsında sınıfın bilinç ve örgütlülük düzeyini geliştirmek ve güçlendirmek bakışıyla örülecek sınıf dayanışması, hem günü kazanmanın hem de geleceğe hazırlanmanın en temel koşuludur.

8 Temmuz 2008 | DESA

Bu yükümlülüğün yerine getirilmesi ise grev ve direnişlerle dayanışma amacıyla oluşturulan birlikteliklerle mümkündür. Bu tarz birlikteliklerin sorun ve talepleri ortaklaştırması, ilerici işçi ve emekçiler ile sendikaları, sol siyasal güçleri, devrimci unsurları, emekten yana tüm güçleri kapsamı

gerekmektedir. Bu birlikteliğin yüzü ise geniş işçi ve emekçi kesimlere dönük olmalıdır. Grev ve direnişlerle dayanışma komiteleri tarzında şekillenebilecek bu birlikteliklerin alta doğru oluşturulması, yerelliklere yayılması, geniş kesimlere seslenmesi, onları eylemli desteğe çağırması ve ortaya çıkan enerjinin merkezi bir kanala akıtılması, izlenmesi gereken hat olmalıdır. Sınıf dayanışmasının ete kemiğe bürünmesi, tabanın enerjisine ve etkin katılımına dayanması bakımından bu tarz bir yönelim zorunludur.

Hem sınıf dayanışmasının genel bir söylem olmaktan çıkarak somut bir hal alması, hem direnişlerin kazanımla sonuçlanması, hem sınıfın örgütlenme ve bilinç düzeyinin geliştirilmesi, hem de sermayenin kapsamlı saldırılarına karşı sınıfın bu zeminlerde hazırlanması ancak bu koşullarda olanaklı hale gelecektir.

Böylesi bir misyonla hareket edildiğinde, grev ve direnişlerle dayanışma amacıyla oluşturulan birlikteliklerin yürüyeceği yol, kullanacağı araç ve yöntemler daha da zenginleşecektir.

Sınıf dayanışması çağırısı, sermayenin saldırılarını geriletmenin, hak ve özgürlükleri korumanın, yenilerini kazanmanın, sendikal bürokrasiyi etkisizleştirmenin, önümüzdeki zorlu mücadele sürecine hazırlanmanın bir imkanına çevrilebildiği oranda gerçek karşılığını bulacaktır.

Belediye-İş ile Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu'nun 17 Temmuz'da yükselttiği mücadeleyi birleştirme ve yükseltme çağırısı ancak bu zeminde gerçekleşebilirse anlamını bulacaktır.

Sınıf dayanışmasının güncel anlam ve önemini bu perspektifle ele almak ve gereklerini yerine getirmek emekten yana tüm güçlerin görevidir.

5 Temmuz 2008 | E-Kart

OSB-İMES İşçileri Derneği

3. Olağan Genel Kurulu Sonuç Bildirgesi

Dünya çapında işçi ve emekçilere dönük kapsamlı saldırıların gerçekleştirildiği bir dönemden geçiyoruz. Bir yandan işçi sınıfının büyük bedeller ödeyerek kazandığı haklara dönük saldırılar yoğunlaşırken, diğer yandan emperyalist işgaller ve saldırganlık da sürmektedir.

Neo-liberal politikalar bir bir hayata geçirilirken, dünyanın en karışık coğrafyasında bulunan ülkemiz, emperyalistlerin kanlı hesaplarının içinde önemli yer tutmaktadır. Ülke çapında yükselen şovenizm ve milliyetçilik dalgası da bu politik atmosferden beslenmekte, emekçiler arasında suni ayrımlar yaratmaktadır.

Tüm bu gelişmelerin yarattığı politik atmosfer sınıf hareketinin seyrini de doğrudan etkilemektedir. Ağır çalışma koşulları altında örgütsüzlüğe mahkum edilmiş işçiler yıllardır hareketsiz durumdadır. Tüm bu olumsuz koşullara karşın sınıf hareketi son dönemde gün geçtikçe yoğunlaşan bir hareketlilik içindedir. Tuzla tersaneler havzasında iş cinayetlerine karşı açığa çıkan öfke, Telekom ve THY grevleri, SSGSS karşıtı eylem süreçleri bunu açıkça göstermiştir. 2007 ve 2008 1 Mayısları işçi sınıfı açısından farklı bir yere oturmaktadır. Fiili-meşru bir 1 Mayıs talebinin Taksim kararlılığı ile somutlanması toplumsal muhalefete büyük bir moral kaynağı olmuş, azgın devlet terörüne karşı gösterilen kararlılık güçlü bir etki yaratmıştır.

Sınıf hareketindeki bu canlanma eğilimi ile birlikte ülkemizde egemenler her geçen gün daha da sertleşen bir iktidar kavgasının içindedir. Son dönemde AKP'ye yönelik kapatma davası ve "Ergenekon operasyonları" ile sertleşen bu süreçte tüm toplumla birlikte işçi sınıfı da sermayenin bu sahte kutuplaşmasına taraf edilmek istenmektedir.

OSB-İMES İşçileri Derneği 3. Olağan Genel Kurulu böyle bir süreçte toplanmıştır. Derneğimiz 4 yılı aşkın bir süredir İstanbul'un en geniş işçi havzalarından birinde, büyük oranda örgütsüz işçilerin bulunduğu bir alanda çalışma yürütmektedir. Derneğimiz bu kısa sürede havzadaki işçiler için bir adres, bir mevzi durumuna gelmiştir. Ancak henüz yolun başında olduğumuzu, uzun ve zorlu bir yolu katetmemiz gerektiğini de biliyoruz.

22 Haziran 2008 tarihinde gerçekleştirdiğimiz 3. Olağan Genel Kurulumuz, bu uzun ve meşakkatli yolu daha güçlü yürüme iddiasını pekiştiren önemli bir adım olmuştur.

OSB-İMES İşçileri Derneği 3. Olağan Genel Kurulu'nda önerilen ve tartışılıp karar haline dönüştürülen başlıklar şunlardır:

* *İnsanca bir yaşam, özgür bir gelecek için;*

İşçi sınıfının yaşadığı sorunların temelinde burjuvazinin her geçen gün daha da azgınlaşan sınıf egemenliği vardır. Bu egemenlik tüm dünyayı kendi sınıf çıkarları temelinde yeniden organize etme çabası içerisindedir. İktisadi, sosyal ve askeri birçok alanda bu saldırganlık artarak devam etmektedir.

İşçi sınıfını kölece bir boyunduruk altına sokan prangaların kırılması ancak işçi sınıfının tarihsel görevini yerine getirmesi, eşit ve özgür bir dünyanın

yaratılması ile mümkündür. Bu gerçeğin bilincinde olan OSB-İMES İşçileri Derneği, işçi sınıfının güncel ve temel taleplerini bu bakış açısıyla ele alan bir mücadele yürütür.

* *Güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya karşı;*

İşçi sınıfının kazanılmış hakları her geçen gün daha da tırpanlanmaktadır. SSGSS yasa, İstihdam Paketi, özelleştirmeler, kamunun tasfiyesi ve son dönemde yaşanan zamlar işçi sınıfının karşı karşıya olduğu saldırının boyutlarını açıkça ortaya koymaktadır. Sosyal yıkım saldırıları bir yandan işçi sınıfının haklarını gaspederken diğer yandan da açlığı ve sefaleti getirmektedir. Bu gerçekler sosyal yıkıma karşı birleşik mücadele hattının örülmesini zorunlu kılmaktadır. Derneğimizin bugüne kadar bu yönde ortaya koyduğu çaba artırılarak devam ettirilmelidir.

* *Emperyalist savaş ve işgallere karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği!*

OSB-İMES İşçileri Derneği 3. Genel Kurulu, emperyalist savaş ve işgallere karşı mücadele etmeyi, işçi sınıfını bölüp-parçalamayı hedefleyen ulusal, mezhepsel ve her türden ayrımı reddetmeyi, işçilerin birliği halkların kardeşliğini esas alan bir mücadele çizgisi izlemeyi karar altına almıştır.

* *OSB-İMES İşçileri Derneği toplumsal mücadelenin bir mevzisi*

Burjuvazinin dayattığı bireysel kurtuluş düşüncesinin işçi sınıfının tarihsel çıkarları ile uyuşmadığının bilincinde olan OSB-İMES İşçileri Derneği, tüm çabasını toplumsal kurtuluş mücadelesini ilerletebilme hedefiyle verir. Havzada işçi sınıfının örgütlü birliğini sağlamak için verdiği mücadeleyi işçi sınıfının üretimden gelen gücünü açığa çıkarma çabasıyla birleştirir. Bu çerçevede işçi sınıfının yerel ve merkezi çıkarlarını esas alan her türlü mücadelenin parçası ve destekçisi olmaya çalışır.

* *Sınıf bilinci ve kimliğinin geliştirilmesi*

İşçi sınıfı burjuvazinin yozlaştırma politikalarının boy hedefi durumundadır. Bu saldırıları püskürtecek olan, işçi sınıfının sınıf bilincini kuşanarak mücadele sahnesine çıkmasıdır. Bu çerçevede işçilerin sınıf bilincini geliştirecek ve güçlendirecek çok yönlü bir eğitim süreci başlatılmalıdır.

* *İşçi sınıfının tarihsel mücadelelerine sahip çıkılması*

Ülkemiz ve dünya işçi sınıfının tarihinde önemli bir yeri olan 1 Mayıs, 8 Mart, 15-16 Haziran gibi günler önemine uygun bir biçimde anılmalı, bugünlerin anlam ve önemi havza işçilerine en etkin şekilde anlatılmalıdır. Bu çerçevede ülkemiz işçi sınıfının en önemli mücadele deneyimi olan 15-16 Haziran direnişi her yıl çeşitli eylem ve etkinliklerle anılmalıdır.

* *Yayın çalışmalarının güçlendirilmesi*

Derneğimiz kurulduğu günden itibaren bültenler, broşürler, bildiriler, afişler vb. araçlarla yoğun bir

çalışma yürütmektedir. Havza işçilerine seslenmeyi esas alan bu çalışmalar daha da güçlendirilerek sürdürülmelidir. Ayrıca modern iletişimin ve propagandanın araçları da en etkin bir biçimde kullanılmalıdır. Bu çerçevede dernek adına bir web sitesinin oluşturulması için çalışmalara başlanmalıdır.

* *Dernek çalışmalarında söz ve karar hakkı tabanıdır!*

OSB-İMES İşçileri Derneği 4 yıl içinde havzada işçi sınıfının tek kurumu olarak yoğun bir çalışma yürütmüş, bu çabasıyla bölge işçilerinin mücadele mevzisi konumuna gelmiştir. Alınan bu mesafede kuruluş anından itibaren esas alınan "söz ve karar hakkının tabanda olması" ilkesinin önemli bir payı vardır. Derneğimizin demokratik ve katılımcılığı esas alan işleyişi üyelerimizin nitel gelişimlerini sağlamakla birlikte dernek çalışmalarını da sürekli bir biçimde güçlendirmiştir. Bu amaca hizmet eden aylık üye toplantıları bundan sonra daha da güçlendirilerek devam ettirilmelidir.

* *Dernek iç örgütlülüğünün güçlendirilmesi*

Dernek çalışmalarının güçlendirilmesi, dernek bünyesinde var olan komisyonların güçlendirilmesi ve yeni komisyonların oluşturulması ile doğrudan bağlantılıdır. Bu çerçevede bugüne kadar oluşturulan, Kadın İşçi, Genç İşçi, Hukuk, Eğitim, Basın-Yayın komisyonları çalışmalarını güçlendirerek devam ettirmeli, Tekstil İşçileri Komisyonu başta olmak üzere yeni komisyonların oluşturulması, şube ve temsilciliklerin açılması, faaliyet alanının genişlemesine paralel olarak hedeflenmelidir.

* *İşyerlerinde komiteler oluşturulması ve var olanların güçlendirilmesi*

İşçi sınıfının örgütlenmesinde esas eksen taban örgütlenmeleri olmalıdır. İşçi sınıfının taban örgütlenmelerine dayalı olarak yükselecek inisiyatif, sınıfın kendi talepleri uğruna mücadelesi için hayati bir önem taşımaktadır. Bunu yaratmak için çaba göstermek ertelenemez bir sorumluluktur. Dernek çalışmaları fabrika zemininde güçlendirilmeli, tek tek işletmelerde komiteleşmek temel hedef olmalıdır.

* *Fabrika komiteleri ile 2. Ümraniye İşçi Kurultayı'na...*

Son dönemde işçi sınıfı belirgin bir hareketlenme içindedir. Ancak bu hareketliliğin bölgemize yansımaları yeterli değildir. İşçi sınıfının halihazırdaki tablosu dağınık ve çok parçalıdır. Buna karşın saldırıların kapsamı ve boyutu genel grevin zorunluluğunu ortaya koymaktadır. Sınıf hareketinin son dönem gelişme tablosu içinde bölgenin örgütlenme sorunu bir kez daha masaya yatırılmalıdır. Bölge işçilerinin tümünü kapsayacak bir tartışma platformu önemli bir ihtiyaçtır. Fabrikalarda gerçekleştirilecek bir örgütlenme atağı ile birlikte 2. Ümraniye İşçi Kurultayı bu ihtiyaç ışığında yıl sonunda gerçekleştirilmelidir.

OSB-İMES İşçileri Derneği, 3. Olağan Genel Kurulu'nda aldığı tüm bu kararlar ışığında bölge işçilerinin örgütlü birliğini sağlamak için verdiği mücadeleyi güçlendirerek sürdürecektir.

OSB-İMES İşçileri Derneği Yönetim Kurulu

Canovate'nin "mazlum" patronu!

"İnternet ortamında 11/10/2007 tarihinde Firmamız aleyhine 'Canovate'de İş Cinayeti' başlığı altında bir yazınız yayınlanmıştır.

Firmamız açısından oldukça fazla itibar kaybı yaratan bu yazı halen sitede yayınlanmaktadır.

Bizler çok zor şartlar altında ayakta durmaya çalışan ve yaklaşık 175 işçi çalıştıran bir firmayız. İçinde bulunduğumuz dönemde üretim yapıp mal satmanın zorluklarını biliyor olmanız gerekir.

Zarar eden bir firma olarak yurt dışı fuarlara katılıp kendimizi pazara tanıtmaya çalışırken böyle bir olayla karşılaşmak bizleri çok zor durumda bırakmıştır.

Bizlerin kimseyi sömürmediğini, kimsenin canına kastetmemizin mümkün olmadığını sizlere her zaman ispatlamaya hazırız. Bu amaçla sizleri şirketimize davet etmek istiyoruz. Ortada gerçekten bir iletişim eksikliği veya yanlışlığı vardır.

Sizlerden ricamız bu yayının bir an önce kaldırılması ve bizlerle bizzat görüşmeniz ve varsa problemlerimiz beraber çözmemizdir.

Anlayışınız için şimdiden teşekkür ederiz."

Bu metin 17 Haziran '08 tarihinde info@canovate.com adresinden Kızıl Bayrak gazetesine mail olarak ulaştı. Metinden de anlaşılacağı üzere, bir kez daha asalak patronlardan biri sayfalarımızda kendisine ilişkin gerçeklerin su yüzüne çıkmasından rahatsız olmuştu ve bu gerçeklerin sayfalarımızdan çıkartılmasını talep ediyordu.

İfade etmek gerekir ki, ilk kez karşımızda böyle "mazlum" bir patron görüyoruz. Biz Canovate patronunun da diğer asalaklar gibi gerçek sınıf kimliğiyle tüm kinini kusmasını bekledik. Zira onu sadece burjuvaziye ilişkin genel yargılarımız değil, fabrikasında gerçekleştirdiği uygulamalar üzerinden de çok yakından tanıyoruz.

Canovate ismini 2002 yılında alan bu şirket daha öncesinde Ümraniye'de Komsa adı ile faaliyet yürütüyordu. Bu isim değişikliğinin nedeni ise 2000 yılında Komsa işçilerinin DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenmesi idi. Sendikanın yetkiyi almasının ardından toplu sözleşme döneminde ve yaşanan grevde, o günkü adıyla Komsa, bugünkü adıyla Canovate'nin patronu olan Can Gür, sendikal örgütlenmeyi dağıtabilmek için her türlü kirli yöntemi uygulamıştı. Satılık sendikaları aracı olarak kullanan Komsa (Canovate) önce sendikanın yetkisine itiraz ettirmiş, üç yıl süren davayı kaybetmesinin ardından ise baskılar, tehditler, rüşvetler birbirini izlemişti. Ne yazık ki Canovate A.Ş.'nin Can Bey'i o dönem emeline ulaşmayı başarmış ve sendikal örgütlülük tasfiye olmuştu. Bu olayın hemen ardından şirket isim değiştirdi ve Alemdağ'da bulunan bugünkü adresine taşındı.

2000 yılındaki bu deneyimden önemli dersler çıkaran Canovate patronu sömürsünü tüm hızıyla sürdürürken, yeni örgütlenme girişimlerinin önünü kesmek için de bir dizi önlem aldı. Daha Komsa döneminde yasal prosedüre aykırı bir şekilde fabrikaya taşeron işletmeler sokuldu. Yanyana çalışan işçiler, her biri Can Gür'ün akrabalarına ait olan bu şirketlerde ayrı ayrı çalışıyor gösterildi. Bölümler birbirinden yalıtılarak işçilerin birbiri ile temas kurmasının önüne geçilmeye çalışıldı.

Sadece örgütlenmeyi zorlaştırmak için değil, kârını katlamak için de bir dizi dolap çevirdi "sayın"

Gür. Mesela işçilerin sigortaları aldıkları gerçek ücret üzerinden değil asgari ücret üzerinden yatırıldı. Olur da biri şikâyet ederse diye ücretler işçilerin hesaplarına iki parça halinde yatırıldı. Önce asgari ücret yatırıldı. Sonra ise bu "hayirsever" patron tarafından her ay ek ödemeler yapıldı.

Bu "hayirseverlik", "zarar eden" ve "çok zor şartlar altında üretim yapan bir firma" olmalarına rağmen!

Tabii ki gerçek böyle değil. Aylık 800 bin YTL ciro yapmayınca "zarar ediyoruz!" diye bağırın Can Gür de tüm "sınıf kardeşleri" gibi asalak bir patron. Öyle ki, "zarar eden" bu şirket şu günlerde işlerin yoğun olduğu gerekçesi ile işçilerin senelik izinlerinin sadece bir haftasını kullanmalarına izin veriyor. Yani gerçekte Can Gür, yıllardır ortakları ve uşakları ile birlikte işçilerin sırtından servetine servet katıyor.

Sadece işçilerini sömürmekle kalmıyor, canlarına da açıkça kastediyor. İşte bu yazıya vesile olan "Canovate'de iş cinayeti başlıklı" haber de bu durumun en görünen yüzü.

Bu habere konu olan "kaza" 9 Ekim 2007 tarihinde yaşandı. Muhsin Yılmaz belediye tarafından yeterli önlemlerin alınmadığı gerekçesiyle daha önce üç defa mühürlenmiş, ancak kaçak bir şekilde mühürün söküldüğü arıtma bölümünde çalışıyordu. Bu bölümde hiçbir koruyucu önlem olmadan çalıştırılan Muhsin, 9 Ekim 2007'de saat 16:00 sıralarında, atıkların biriktiği çukurun kapağını açtığı sırada gazdan etkilenerek baygınlık geçirdi. Cesedi ise ancak saat 17:30'da iş çıkışı bölüme gelen işçiler tarafından bulundu.

O zaman da söyledik bugün de söylüyoruz; bu, gözünü para hırsı bürümüş Canovate patronunun işlediği bir cinayet idi. Öyle ki, cinayetini örtbas etmek isteyen bir katil gibi Muhsin'in cesedinin yanına sonradan bir maske bile koydular, bir işçiye de bu yönde ifade verdirdiler. Bu olayın ardından kısa bir ara verilse de, hem bu bölümde hem de aynı gerekçelerle mühürlenmiş kaplama bölümünde yine gerekli önlemler alınmadan işçiler çalıştırılmaya devam etti ve halen de ediyor. Yani Canovate patronu cinayete açıkça teşebbüs etmeye devam ediyor.

Aslında bu kadarı bile bu kuzu postuna bürünmüş kurdun gerçek yüzünü açığa çıkarmaya yeter de artar bile. Ama biz yine de devam edelim.

2007 yılının sonlarında, tam da Muhsin'in ölümünün bir süre öncesinde bizlerin de desteği ile Canovate'de bir grup öncü işçi sendikal örgütlenme çalışması başlatmıştı. Bu çalışma bir süre sonra, önce yalaka işçilerin, sonra da idari kadronun ve patronun kulağına gitti. "Kimseyi sömürmeyen, kimsenin canına kast etmeyen" bu beyefendiler, bu haberin yayılmasının ardından çalışmayı yürüttüğünü tahmin ettikleri işçileri defalarca sorguya çektiler. Hatta bu sorguları doğrudan fabrikanın Genel Müdürü İsmail Şirin gerçekleştirdi. İsmail Şirin'in iddiasına göre Can Gür, "Buraya sendika girerse şirketi kapatacağını, zaten şirketten bir şey beklemediğini, sadece işçilerin ekmek yemesi için açık tuttuğunu" bile söylemişti.

Daha sendikaların bile haberi olmadığı bir sırada, örgütlenme çalışmasını sendikadaki "dostlarından" öğrendiklerini, 2000 yılında da sendikacılara para yedirep örgütlülüğü dağıttıklarını iddia ettiler. Bir kez daha karalamalar, baskılar, tehditler, demagojiler birbirini izledi. Öncü işçilerdeki kararlılık kırılmayınca, tek kurtuluş yolu, tespit edilebilen öncü işçilerin işten çıkarılması oldu. Ama bu işi yaparken bile itibarlarına leke gelmemesi gerekiyordu. İşçilerin açtığı davalarla adını lekeletmek istemeyen Canovate A.Ş., attığı işçilere hemen vermesi gereken tazminatlarını bile bir ay sonra verdi. Çünkü yasalarda atıldıktan bir ay sonra işçinin hakkını aramak için işe iade davası açma şansı kalmıyordu.

İşte tüm bunlar Can Gür'ün, İsmail Şirin'in ve tabii ki Canovate A.Ş.'nin gerçek kimliğini ortaya sermektedir. Bugüne kadar hiçbir patronun kendini aklamaya çalışan söylemlerine, mazlum rollerine prim vermedik, bundan sonra da vermeyeceğiz. Hele Canovate gibi çok yakından tanıdığımız bir sömürü cehenneminin hiçbir şansı bulunmuyor. Bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da fabrikalarda sömürüye başkaldıran işçilerin yanında olmaya, onlarla birlikte mücadele etmeye, sorunlarını ve mücadelelerini sayfalarımıza taşımaya devam edeceğiz.

Asalak sermaye sınıfına hakettiği gerçek cevabı işçi sınıfı er geç verecektir. Canovate işçilerinin örgütlenme mücadelelerini kazanımla sonuçlandırmaları ise, bir haber yazısı karşısında dahi bu kadar "mazlum"laşan Canovate patronunun suratında patlayan asıl tokat olacaktır.

Ümraniye BDSP

Eski bir Canovate işçisi anlatıyor...

Yazdıkları yazıda itibar kaybı yaşadıkları söylemişler. Bunu derken ölen arkadaşımızı, sendikal faaliyetten dolayı işten çıkarılan işçileri hiç düşünmüşler mi? Neden ve nasıl çıkarıldıklarını?

Muhsin arkadaşımızın maskesiz çalıştırıldığını, maskenin daha sonra yanına konulduğunu orada kimse söylemedi. Arkadaş öldüğünde arıtma kuyusunun kapağı açıldı. Gece üç tane kaynak işçisi çalıştırıp kuyuya kapak yaptırıldı ve sonrasında hiçbir şey yokmuş gibi gösterdiler.

Firmada arıtma tesisi vardı, mühürlüydü. Mühür sökülüp kullanılıyordu. Yeraltı sularını arıtıyorlardı. Bunlara sülfirik asit katıyorlardı. Muhsin sülfirik asit katarken, kuyunun ağzı açık olduğu ve maskesiz çalıştığı için çıkan gazdan zehirlendi. 15 dakika boyunca arkadaşı aradılar. Daha sonra kameradan arıtma bölümüne gittiğini görmüşler. Oraya gittiklerinde yoğun bir kokuyla karşılaşmışlar. Muhsin tankların arasına yığıldığı için geç fark etmişler. Olayın yaşandığı gün Muhsin'in öldüğünü bizlerden gizlediler. Bizler ertesi gün işbaşı yaparken öğrendik. "Bir şey yok, siz işinize devam edin" dediler. Bizler de tepki göstererek o gün çalışmadık ve cenazeye katıldık.

Hiç kimsenin canına kastetmediklerini söylüyorlar ama hala arıtma ve kaplama bölümleri mühürlü olmasına rağmen mühürler sökülüp çalışılıyor. Fabrikanın içinde içme suyu dahi bulunmuyor.

Zararda olduğu da yalan. Firma içerisinde görüştüğümüz arkadaşlar var. İzinlerin sadece bir haftasını kullanıyorlar. Çünkü çok yoğun bir iş talebi varmış. Talepleri karşılayamıyor, eleman sıkıntısı yaşıyorlarmış.

Sömürülmeyen insan var mı? Ben çıkartıldığımda 650 YTL ücret alıyordum. Sigortam asgari ücret üzerinden yatırıyor, farkı elden veriyorlardı. Bu sömürü değilse nedir?

KESK eylemlerinden...

İstanbul: "Sefaletle teslim olmayacağız!"

KESK İstanbul Şubeler Platformu, 15 Temmuz günü Taksim Gezi Parkında, AKP hükümetinin sefalet zammını protesto etmek için bordro yakma eylemi yaptı.

"KESK Kamu Emekçileri Sendikası Konfederasyonu / İstanbul Şubeler Platformu" pankartının açıldığı eylemde okunan basın açıklamasında, AKP Hükümeti'nin kamu emekçilerine yılın ikinci altı ayı için enflasyon farkı dahil yüzde 3.9'luk zammı uygun gördüğü, bu oranın en düşük derecedeki kamu emekçisinin bodrosuna 30 YTL olarak yansıdığı belirtildi. 2008 yılı başından beri yüzde 25-48 arasında fiyat artışı olduğu, TÜİK'in açıkladığı yüzde 6'lık enflasyon üzerinden ücret zammı yapmanın kamu emekçileriyle dalga geçmek anlamına geldiği ifade edildi.

"Toplusözleşme hakkımız grev silahımız!", "Hükümet zammı al başına çal!", "Sefaletle teslim olmayacağız!", "İMF değil emekçiler yönetsin!", "Savaşa değil emekçiye bütçe!", "Sadaka değil toplu sözleşme!" sloganlarının atıldığı eylem, bordroların yakılmasıyla sona erdi.

Eylemin ardından *Suyun Ticarileştirilmesine Hayır Platformu*'nun yaptığı eyleme destek verildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İzmir: "Sadaka değil toplu sözleşme!"

KESK İzmir Şubeler Platformu 15 Temmuz günü İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde, kamu emekçilerine yapılan yüzde 3.9'luk zam artışını protesto etti. Emekçiler eylemde maaş bordrolarını yaktılar.

BES önünde toplanan kamu emekçileri sloganlarla belediye önüne yürüdüler. Belediye önünde yapılan basın açıklamasında, yıl içerisinde ayçiçek yağına yüzde 48, elektriğe yüzde 44, bakliyat ürünlerine yüzde 42, ekmeğe yüzde 26 zam yapıldığı ifade edildi. Türkiye'de yaşayan milyonlarca insanın temel tüketim maddelerine bu oranda zam yapılırken, TÜİK'in açıkladığı yüzde 6'lık enflasyon artışı üzerinden zam yapan hükümetin kamu emekçileriyle dalga geçtiği söylendi.

Eylemde Tüm-Bel Sen Genel Başkanı Vicdan Baykara da İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde tıkanan toplu sözleşme süreci ile ilgili bir konuşma gerçekleştirdi.

"İMF defol, bu memleket bizim!", "Sadaka değil toplu sözleşme!", "Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Genel grev-genel direniş!" sloganlarının atıldığı eyleme 200 emekçi katıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

GOP İşçi Platformu'ndan kampanya...

"Sigortasız, iş güvencesiz, düşük ücretle çalışmaya ve geleceksizliğe seyirci kalmayacağız!"

GOP İşçi Platformu "Sigortasız, iş güvencesiz, düşük ücretle çalışmaya ve geleceksizliğe seyirci kalmayacağız!" başlığı altında bir kampanya başlatmış bulunuyor.

Tekstil ve metal işkolunda yaşanan sorunlar ile zamların yoğun olarak işleneceği kampanya metal işçilerine yönelik anketle başladı. Elmabahçesi metal işçileriyle anket çalışması gerçekleştiren Platform üyeleri, işçilerle sektörün sorunlarına ilişkin çözüm önerilerini tartışıyorlar. Çalışma metal TİS'lerini de işleyen farklı araçların kullanılmasıyla devam edecek.

Tekstil sektöründe ise kot taşlama işçileri çalışmanın ağırlık merkezini oluşturacak. Başta iş sağlığı ve güvenliği önlemleri alınmadığı için silikosis hastalığına yakalanan kot taşlama işçileri olmak üzere tüm işçiler sorunlara karşı seyirci kalmamaya çağrılacak.

Çalışmanın diğer bir ayağını ise zamlar ve ulaşım sorunu oluşturuyor. İETT zamlarının geri çekilmesini, emekçi semtlerinden sanayi havzalarına ve şehir merkezlerine giden araçların yenilenmesini, araç sefer sayılarının artırılmasını isteyen dilekçe hazırlanarak imzaya açıldı. İşçilerin sabah işe giderken yoğun olarak kullandığı duraklarda ulaşım sorunu üzerine işçilerle yapılan sohbetlerin ardından imza toplanıyor. İmza veren işçilere GOP İşçi Platformu'nun bildirisi veriliyor.

10 Temmuz sabahı başlanan imza çalışmasına 12 Temmuz günü Gazi Mahallesi'nde iki ayrı noktada stand açılarak devam edildi. Emekçilerin yoğun ilgisini çeken kampanya kapsamında üç günde 560 imza toplandı, 700 bildiri dağıtıldı. Kampanya süresince 5 bin imza toplanması hedefleniyor. İmzalar basın açıklamasıyla İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne teslim edilecek.

14 Temmuz günü Esentepe bölgesine bağlı küçük sanayi sitesine ve Elmabahçesi'nde bulunan Sadık Metal işçilerine ve büfelere gidilerek kampanya çerçevesinde metal işkolu ile ilgili anket yapıldı ve işçilerle metal TİS süreci üzerine sohbet gerçekleştirildi.

15 Temmuz günü ise Elmabahçesi Mavi Gün Koleji önünde biriken işçi ve emekçilere ulaşım zamlarına karşı başlatılan imza kampanyası taşındı. Elmabahçesi ve çevresi, Gazi Mahallesi ve GOP merkeze "Kölece çalışma koşulları, düşük ücretler, zamlar, yağmalanan bizim hayatlarımız, seyirci kalmayacağız!", "Sigortasız, iş güvencesiz, düşük ücretle çalışmaya ve geleceksizliğe seyirci kalmayacağız!", "Ekmek, ulaşım, doğalgaz, elektrik, su... Zam, zam, zam... Bizlere açlık ve sefaleti dayatanlara seyirci kalmayacağız!" şiarlı, GOP İşçi Platformu imzalı 60 adet sticker yapıştırıldı.

Kampanya, GOP İşçi Bülteni ve kampanya şiarlı afişlerle devam edecek. Kampanya süreci boyunca çeşitli araçlar kullanılacak. İşçi buluşmalarını sağlayacak eylem ve etkinlikler gerçekleştirilecek. Kampanya Ağustos ayının sonunda etkinlikle sonlandırılacak.

Kızıl Bayrak / GOP

İşten atılan Çağ Temizlik işçisiyle konuştuk...

"Direniyoruz ama sendikanın sahip çıkmasını bekliyoruz!"

- Çağ patronunun, bireysel sözleşmeyi bahane ederek işten atmasına direnişle yanıt verdiniz. Gelişmeleri anlatabilir misiniz?

2 Temmuz'dan bu yana yeni bir gelişme olmadı. Rektörlükte bir toplantı yapıldı. Atılan 60 işçinin dışarıdaki bekleyişi sürüyor. 13 Temmuz günü bahçede sloganlar attık. 15 Temmuz günü saat 12.00'de hastanenin bahçesinde dekanı protesto ettik. Polis anında bize baskı yaptı. Hakaret dolu sözlerle, sessiz kalmamız için bize baskı uyguladı.

- Haklarınızı kazanmak için sendikada örgütlendiniz. Sendikadan ne bekliyorsunuz?

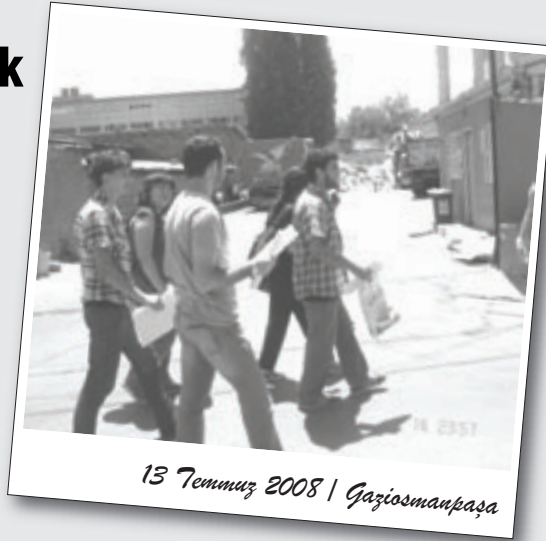
Sendikamızın bize destek olmasını, haklarımızı savunmasını istiyoruz. Komiteyle birlikte sendikaya gittik. Sendika bize, "sizler ne istiyorsanız biz onu yaparız" dedi. Biz de kendi başımıza iş yapmayalım dedik. Sendikamızın derhal bu soruna bir çözüm bulmasını istiyoruz. Biz çalışmıyoruz. Ama işe yeni alınanlar hizmeti devam ettiriyor. Sendikaya üye işçi arkadaşlar da çalışıyor. İş devam ettiği sürece bizim burada beklememizin hiçbir anlamı yok. Sendikanın tüm üyeleriyle hareket etmesini, sonuç alıcı kararların hayata geçirilmesini istiyoruz.

Sendika baştan işi sıkı tutmadı. Sendikadan bir yöneticinin "gidin imza atın işbaşı yapın" demesi üzerine işçilerin çoğu sözleşmeye imza attılar. İşçilerde güvensizlik ortaya çıktı. Daha sonra da bu güvensizlik devam etti.

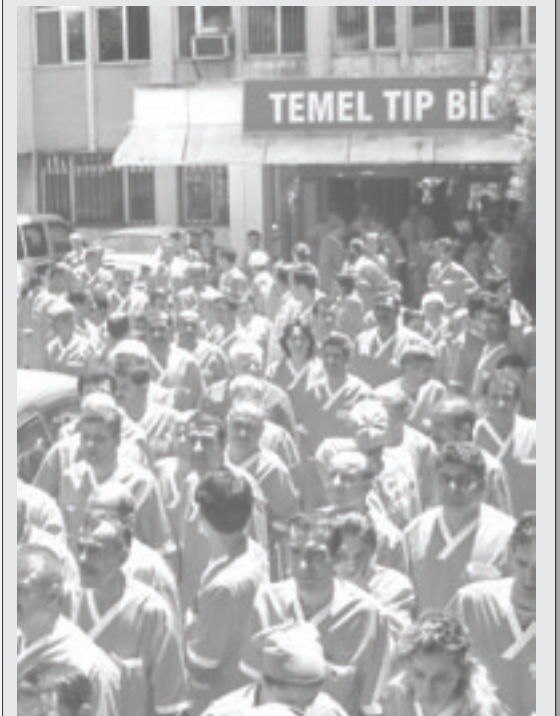
- Sendikanın direniş süreci boyunca tutumunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Sendikacılar işçilere güven vermiyor. İşçilerin çoğu bilinçsiz, sendikadan güven bekliyor. İşçiler "hani sendika bize sahip çıkıyordu" diyorlar. 16 gündür burada zorluk içinde yaşıyoruz. Bu süre içinde sendika yöneticilerimizle sorunlarımız konusunda tam olarak anlaşamadık. Sendikanın bu tutumu işçiler arasında güvensizlik yaratıyor. İşçiler sendikadan somut adım atmasını istiyor.

Kızıl Bayrak / İstanbul

13 Temmuz 2008 | Gaziosmanpaşa

Halklara karşı yeni cephe açmaya hazırlanan emperyalist-siyonist güçlere karşı direniş!

Döne döne savaş, katliam ve yıkımlar üreten kapitalist-emperyalist düzen, Ortadoğu'daki kan deryasının kurutulmasına fırsat tanımıyor. Filistin ve Irak halklarına karşı saldırılarını sürdüren batılı emperyalistler desteğindeki ABD-İsrail ikilisi, İran'a saldırıp bölge halklarına karşı yeni bir cephe açmak için sabırsızlanıyor. Bu ölümcül adımın şu ana kadar atılamamış olmasının bir nedeni işgal ordularının

Irak bataklığına saplanması ise, diğeri İran'ın direnme gücü ve kararlılığıdır.

Bu iki ciddi engelin varlığı, emperyalist-siyonist güçlerin eli kolu bağlı oturması anlamına gelmiyor elbette. Tersine, hem ABD hem İsrail rejimleri İran'a etkili bir darbe vurup ardından Tahran'da kukla bir yönetimi işbaşına geçirebilmek için savaş dahil tüm kirli yöntemleri kullanmaya hazırlar.

İrkçi İsrail rejiminin şefleri ile dünyadaki siyonist güçler Ortadoğu'da güçlü bir devlet görmek istemiyorlar. Irak'ın Ortaçağ karanlığına sürüklenmesinin bir nedeni de ırkçı-siyonistlerin bu iğrenç emelleridir. Öte yandan İsrail devletinin Ortadoğu'nun tek nükleer silah deposu olarak kalması bu aynı güçlerin temel hedeflerinden biridir.

Dünya jandarmalığı gerileme sürecine giren ABD emperyalizminin ise, hem halkları köleleştirme seferinin başarıya ulaşabilmesi hem petrol ve doğalgaz kaynaklarını denetleyebilmek için Tahran'da kukla bir yönetim istediği sır değildir.

Emperyalist-siyonist güçlerin İran'a dair bu kirli hevesleri kolay ulaşılacak cinsten değil. Ancak onlar bir yandan küstahça tehditler savururken öte yandan olası bir saldırının hazırlığını sürdürmektedirler. Savaş borazanlığı yapan medyayı da seferber eden ABD-İsrail ikilisiyle işbirlikçileri, halklara karşı yeni cephe açmaktan çekinmeyeceklerini bir kez daha ortaya koymaktadırlar.

Medyaya yansıyan bilgiler Washington ve Tel Aviv'deki savaş tamtamlarının çaldığına işaret ediyor. Örneğin *The Sunday Times* gazetesi,

Pentagon'dan üst düzey bir yetkiliye dayanarak verdiği haberde, savaş kundakçılarının şefi George Bush'un İran'ı vurmak için işaret bekleyen İsrail'e "sarı ışık" yaktığını yazdı. Pentagon görevlisinin "başkan Bush, İsrail yönetimine tüm hazırlıklarınızı yapın ve tamamlayınca bana bildirin mesajını gönderdi" şeklindeki ifadeleri, savaş hazırlığının vardığı boyut hakkında fikir veriyor.

Gazetenin yorumuna göre, Pentagon'daki birçok generalin yanısıra ABD yönetimindeki bazı önemli isimlerin itirazlarına rağmen Bush görev süresi dolmadan, İsrail'in İran'ın nükleer tesislerini vurma planına onay vermeyi planlıyor.

The Sunday Times, saldırının İsrail tarafından yapılacağını savunuyor. Ancak bu iddia ikna edici görünmüyor. Zira Lübnan direnişi karşısında bile utanç verici bir hezimet yaşayan İsrail savaş makinesinin tek başına İran'la savaşa girmeye göze alması kolay değil. Böyle bir saldırı ancak Washington'daki savaş kundakçılarının onayı ve dolaysız desteği ile gündeme gelebilir.

Böyle bir saldırının sadece İran halklarını değil, tüm bölge halklarını yakından ilgilendireceğine kesin gözüyle bakılıyor. Zira İran'la savaşa tutuşmak ne Irak, ne Filistin, ne Lübnan'daki çatışmalara benzer. Bu saldırının çatışmaları tüm bölgeye yayma ihtimali yüksektir.

ABD-İsrail ikilisinin bu pervasız saldırganlığına verilebilecek en iyi yanıt, bölge haklarının anti-emperyalist, anti-siyonist birleşik direnişini örnek olacaktır.

İran: "Saldırıya uğrarsak İsrail'in kalbi ile bölgedeki ABD üslerini hedef alırız!"

İran yönetimi ABD-İsrail kaynaklı fütursuz tehditlere sert yanıtlar veriyor. İsrail ordusunun geçen ay Yunanistan açıklarında 100 savaş uçağının katılımıyla gerçekleştirdiği tatbikatla gerilimi tırmandırmasına gecikmeden karşılık veren İran, günler süren askeri manevra yaptı. Aynı günlerde nükleer programından vazgeçmeyeceğini ilan eden Tahran yönetimi, olası bir saldırıya karşılık verebilecek güçte olduğu mesajını emperyalist-siyonist güçlere vermiş oldu.

Tatbikatı değerlendiren farklı çevrelerden gözlemciler, İran ordusunun savaşa yeteneğinde kayda değer bir gelişme olduğunu saptıyorlar.

İran, ABD-İsrail ikilisinin tehdit dozunu yükselterek savaş hazırlığını hızlandırmasını uzun menzilli yeni füze denemeleriyle karşıladı. Ürettiği füzelerin menzilini 2 bin km'ye yükselten İran, hem siyonist İsrail devletini hem bölgedeki ABD üslerini vurabilecek güçte olduğunu gösterdi.

Olası bir saldırının yol açacağı yıkım İranlı liderleri kaygılandırmakla birlikte, ABD-İsrail kaynaklı bir saldırıya karşı direnebileceklerini, dahası düşmana ağır bedeller ödeyebilecek güçte olduklarını hatırlatmaktan da geri durmuyorlar.

Nitekim İran'ın dini lideri Ali Hamaney'in bir danışmanı, gerilimi tırmandıran ABD-İsrail ikilisini bu konuda uyardı.

"Eğer Amerika veya İsrail ateş açar ya da ülkemize füze atarsa, İran silahlı kuvvetleri İsrail'in kalbini ve bölgedeki 32 Amerikan üssünü hedefleyecektir" diye konuşan danışman, aralarında Adana'daki İncirlik Üssü'nün de bulunduğu hedefleri dolaysız bir şekilde tanımlamış oldu.

Bölgedeki ABD üsleri dün olduğu gibi bugün de Ortadoğu halklarına karşı birer saldırı merkezi olarak kullanılmaktadır. Emperyalizmin vurucu gücü siyonist İsrail devletinin de aynı uğursuz işlevi gördüğü bilinmektedir. İşgal altındaki Filistin'in yanısıra Mısır, Suriye, Lübnan, Ürdün, Irak, Sudan emperyalist-siyonist güçlerin saldırılarına maruz kalan ülkeler arasında. Savaş kundakçıları şimdi sıranın İran'a geldiğini vaaz ediyorlar.

Herkesin kabul ettiği gibi, İran'a saldırmanın yaratacağı sonuçlar, diğer ülkelere yapılan saldırıların sonuçlarından çok farklı olacaktır. Saldırıya uğraması durumunda İran'ın bölgeye dağılan ABD üsleriyle İsrail'i vurma hakkının meşrulaşacağı açıktır. Bu ise tüm bölgenin savaş

alanına dönmesi demektir. Yani emperyalist-siyonist güçlerin İran'a olası bir saldırısı, fiilen bölgeyi savaş alanına çevirebileceği için tüm Ortadoğu halklarının geleceğini yakından ilgilendirmektedir.

Olası bir saldırının bölgeyi kapsayacak nitelikte olması, Türk egemenlerinin suç ortaklığına girebilme ihtimaliyle birleştirildiğinde, sorunun boyutu daha iyi anlaşılır. Bu da emperyalist-siyonist saldırganlığa karşı mücadelenin önemini arttırdığı gibi, Türkiye devrimci ve ilerici güçlerine büyük sorumluluklar yüklemektedir.

Dünyadan kısa kısa...

Hindistan'da elmas işçileri eylemde!

6 Temmuz'da Bhavnagar-Gujarat'ta bir özel güvenlik görevlisinin protestoculara ateş açması sonucunda Hindistanlı bir elmas işçisi yaşamını yitirdi. En az 6 kişi de yaralanırken polis 50'yi aşkın göstericiyi tutukladı.

Yaklaşık 40 bin elmas işçisi fabrikalar ve işverenlerin evlerinin önünde ücretlerinin arttırılması için çeşitli protesto gösterileri gerçekleştirmişti. Gujarat'ta küçük atölyelerde çalışan binlerce işçinin ücretlerine 12 yıldır zam yapılmıyor ve işçiler %20'lik bir ücret artışı talep ediyorlar.

Protesto gösterilerini tetikleyen, enflasyonun hızlı bir şekilde yükselmesi ve elmas sanayinde çalışan işçilerin işten çıkarılması oldu.

Peru'da ülke çapında grev!

9 Temmuz günü Cumhurbaşkanı Garcia'nın ekonomi politikasına karşı ülke çapında düzenlenen 24 saatlik greve binlerce eylemci katıldı. Eylemciler saatlerce polisle çatıştı. Birçok yerde devlet dairesine hücum edildi. Perulu işçi ve emekçiler sağlık ve eğitime daha fazla bütçe ayrılmasını ve yoksulluğun sona ermesini talep ettiler.

Avustralya'da elektrik işçileri greve doğru...

Avustralya'nın Queensland Eyaletinde çalışan elektrik işçileri ücret ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi talebiyle bu hafta eyalet çapında bir greve gidecekler. 16 Temmuz günü başlayacak olan 48

saatlik greve Ergon Energy, Powerlink ve Energex'ten yaklaşık 4 bin işçinin katılması bekleniyor.

Avustralya İmalat İşçileri Sendikası (AMWU) ve Avustralya Hizmet Sendikası (ASU) gibi diğer sendika üyelerinin de elektrik işçilerine destek olmak için iş bırakmaları bekleniyor.

Sendika yetkilileri acil durumları karşılayabilecek yeterli sayıda personelin olacağını fakat tüketicilerin enerji teminini sağlamak için uzun süre beklemek zorunda kalacaklarını söyledi. 5 aydır eyalet hükümetiyle ücret konusunda yapılan tartışmalardan herhangi bir sonuç alınamaması üzerine grev kararı alındığını ifade etti.

Elektrik işçileri bu yıl içerisinde birkaç kez 24 saatlik grevler gerçekleştirmişlerdi.

Autokraft'ta grev yayılıyor!

10 Temmuz günü Alman Ver-di Sendikası, Schleswig-Holstein'de bulunan Autokraft otobüs şirketinin 750 çalışanına grev çağrısında bulundu. Ver-di Sendikası çalışanlar için 12 aya yayılmak üzere 180 Euro'luk zam talep ediyor. Yaklaşık iki haftadır süren grev bugüne kadar belli şehirlerle sınırlı kaldı.

Güney Afrika'da fiyat artışına karşı grev dalgası!

Güney Afrika'nın Kwa Zulu-Natal bölgesinde sendika çatısı Cosatu'nun yaptığı açıklamaya göre işçilerin %80'i yiyecek ve akaryakıtta yapılan zamlara karşı greve gittiler. Durban'da binlerce kişi sokağa çıktı. Cosatu farklı bölgelerde zamlara karşı bir kampanya yürütme kararı aldı.

İngiliz ordusunun saflarında terketme eğilimi!

İkinci emperyalist paylaşım savaşına kadar dünya jandarmalığı Britanya'nın elindeydi. Bundan dolayı işgalci İngiliz savaş aygıtı dünyanın pek çok bölgesinde konumlanmıştı. 20. yüzyılın ikinci yarısında dünya jandarmalığını ABD emperyalizmine kaptırsa da, Britanya yayılmacı-saldırgan niteliğini korudu. Ancak bu dönemde İngiliz ordusuna düşen görev, dünya jandarmasının safında tetikçilik misyonu, İngiliz tekellerinin halen dünyanın yağmasından pay alabilmesinin temel dayanağıdır.

İşgal ve halkları baskı altına alma konusunda deneyimli kabul edilen bu "görkemli" savaş aygıtının içten içe çürüdüğünü gösteren belirtiler çoğalmaktadır. Yağmacı İngiliz tekellerinin huzurunu bozacak noktaya varan bu gelişmeler, İngiliz askerlerinin yaklaşık yarısının, farklı nedenlerden dolayı bir cinayet makinesi olarak kalmak istemediğini ortaya koymuştur.

İngiltere savunma bakanlığı tarafından düzenlenen bir anketin sonuçları, kara ve deniz kuvvetlerinde kendisini görevden ayrılmaya hazır hissedenlerin oranının yüzde 47, Kraliyet Hava Kuvvetleri'ndeki üniformasını çıkarmaya hazırlanan personelin oranının ise yüzde 44 civarında olduğunu ortaya koydu.

İngiliz savaş aygıtının sıra neferleri ekonomik, sosyal, siyasal, psikolojik vb. sorunlardan dolayı üniforma çıkarmaya hazırken, aygıtın subay kastı, bu işgalci gücün saflarında bulunmaktan memnun görünüyor. Ne de olsa subay kastı burjuvazinin artı-değer yağmasından pay almaktadır. Ordunun alt kademe askerleri ile üst kademe subaylarının eğilimlerindeki farklar, sınıfsal farklılığın yansımasıdır.

Araştırmanın İngiltere Savunma Bakanlığı tarafından yapıldığı gözönüne alındığında, sorunun tüm boyutlarıyla ortaya konmadığını kestirmek etmek güç değil. Buna karşın ortaya çıkan veriler, bu kadim işgalci gücün içinde boyveren çürüme ve dağılma eğilimini gözler önüne sermeye yetiyor.

BM'den siyonist rejime ırkçı-duvar uyarısı

Lahey Uluslararası Adalet Divanı, aylar önce aldığı bir kararla, İsrail devletinin Batı Şeria'da ördüğü 700 km'lik ırkçı duvarı yasadışı ilan etmişti. Ancak ABD ile diğer batılı emperyalistlerin etkin desteğinden güç alan ırkçı-siyonist rejim, sözkonusu kararı dikkate almayarak duvar inşaatını aralıksız sürdürmüştür. Yahudi yerleşimlerinin kalbura çevirdiği Batı Şeria'yı daha da parçalayan ırkçı-duvar, siyonistler tarafından Filistin topraklarını gassetmenin bir vesilesi olarak da kullanılıyor.

İrkçı duvarın yüzlerce kilometresinin inşa edilmesini seyreden Birleşmiş Milletler (BM), nihayet söz söyleme gücünü bulabildi. İsrail'in Batı Şeria'da inşaatına devam ettiği duvarın öngörülen şekilde tamamlanması durumunda, bunun Filistinliler için son derece yıkıcı etkileri olacağını vurguladı.

BM tarafından hazırlanan raporda, İsrail'in bölgedeki sınırlarını takip etmek yerine Batı Şeria'nın içlerine giren duvar nedeniyle, onbinlerce Filistinli'nin işyerlerinden, tarlalarından koparıldığı belirtildi. Tarlaları ile köyleri arasına duvar örülen bazı bölgelerin, tarım ürünleri ihraç ederken şimdi gıda yardımına muhtaç hale geldiği vurgulandı.

İrkçı duvarın inşaatının yüzde 60'ını tamamlayan siyonist rejim, "güvenlik bariyeri" tanımını tercih ediyor. Bu yalana kimse inanmadığı için, BM bile İsrail'e söz söylemek zorunda kalıyor.

Adalet Divanı'nın kararını hiçe sayan siyonist rejimin BM'yi dikkate alması beklenmiyor. BM'nin hemen hiçbir kararını tanımayan İsrail'in bu küstah tutumu, emperyalist güçlerin sağladığı özel korumadan kaynaklanıyor.

Füze kalkanı inşa etmek savaş hazırlığıdır!

Dünya halklarını tehdit eden ABD emperyalizmi, kendini ve müttefiklerini korumak adı altında Doğu Avrupa'ya füze kalkanı yerleştirme hazırlığını sürdürüyor. İran'dan gelecek olası bir füze saldırısına karşı kurulacağı öne sürülen füze sistemi, Rusya'nın sert tepki vermesine yolaçtı. Öyle ki, Rusya bu gerekçeyle Avrupa Balistik Füze Antlaşması'ndan çekildi. Ancak bu gelişme ABD'nin NATO destekli projesini hayata geçirme kararını pek etkilemedi.

Kısa süre önce Çek Cumhuriyeti ile anlaşmaya varan ABD, Polonyalı işbirlikçilerini henüz ikna edemedi. Polonya başbakanı, uzun süredir devam eden füze kalkanı pazarlıklarında geçen hafta ABD'den gelen bir teklifi daha reddetti. Gerici Polonya rejiminin şefi Donald Tusk, varılacak anlaşmanın "Polonya'nın güvenliğine katkıda bulunması gerektiğini" söyleyerek, son teklifin yetersiz olduğunu savundu ve "İşbirliğine hazırız ama Amerikalılar'dan bir yanıt bekliyoruz" dedi.

Anlaşıldığı üzere, Varşova'daki Amerikan uşakları, Polonya topraklarına avcı füze yerleştirilmesine dünden razılar, ancak "at pazarlığı" sıkı tutuyorlar. Belirtildiğine göre Polonya başbakanı, ordusunun modernleştirilmesini ve kısa menzilli füzeler verilmesini istiyor. Bu da yakında anlaşmaya varılacağı anlamına geliyor.

Kirli pazarlıklar sonucu Washington'daki savaş kundakçılarıyla anlaşılan işbirlikçi Çek rejimi ise, füze kalkanına karşı oluşan toplumsal tepkiye rağmen anlaşmayı imzaladı. Anlaşma, Çek parlamentosunun onayından geçerse kesinleşecek.

Çek cumhuriyetindeki toplumsal muhalefet, ülkeyi ABD savaş makinesine parselleyen işbirlikçi soysuzları dize getirecek güçten yoksun görünüyor. Polonya'da ise kayda değer bir muhalefetten söz etmek mümkün değil. Rusya'nın sert tepkisine gelince, Washington'daki savaş kundakçıları geri adım atmaya zorlayacak yaptırım gücünden yoksun olduğu anlaşılıyor. Demek oluyor ki, silahlanma yarışını daha da körüklemesi kaçınılmaz olan füze kalkanı sistemi, büyük bir olasılıkla önümüzdeki yıllarda doğu Avrupa ülkelerine yerleştirilmiş olacak.

ABD'nin, "Füze kalkanını İran'dan gelecek bir saldırıya karşı önlem amacıyla kuruyoruz" şeklindeki iddiasını gülünç bulan Rus yetkililer, İran'ın son denediği uzun menzilli Şahap 3 füzelerinin bile Doğu Avrupa'ya ulaşamayacağını, dolayısıyla sözkonusu füze kalkanına gerek olmadığını savunuyor.

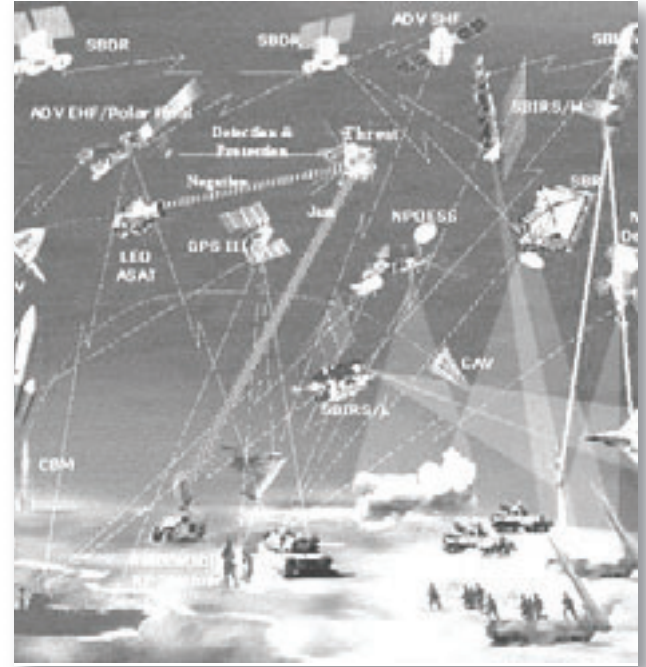
ABD ya da müttefiklerinin füze tehdidi altında bulunduğu iddiasının herhangi bir inandırıcılığı yoktur. Buna rağmen sözkonusu sistemi kurmakta kararlılık göstermelerinin nedeni, geleceğe dönük savaş planlarıdır. ABD gibi dünyanın her yanına saldırma küstahlığını sürdüren bir güç, ancak hedefe çaktığı ülkelere olası bir tehdide maruz kalabilir. Verili koşullarda Doğu Avrupa'yı vurabilecek yegane güç ise Rusya'dır. Bu ülke yönetimini bu kadar sert tepki göstermeye iten nedenler arasında bu gerçeğin farkında olmanın yarattığı tedirginlik de var.

Kamuoyunun gündeminde fazla yer almasa da, ABD'nin Türkiye topraklarına da füze kalkanı yerleştirmek istediği bilinmektedir. İran'a karşı girişeceği olası bir saldırıda Türkiye topraklarını bir saldırı üssü olarak kullanmak isteyen ABD, yıkıcı savaşına iki ülkeyi de ortak etmek istiyor. Ancak yansıdığı kadarıyla, Ankara'daki işbirlikçiler bu

kadarını henüz göze alamıyorlar. Muhtemeldir ki, böyle bir maceraya atılmanın kendilerine de ağır bir faturaya dönüşeceğini bildikleri için, Washington'daki efendiye olur diyemiyorlar. Yine de bu tutumun arkasında durup duramayacaklarını olayların seyri gösterecektir.

ABD emperyalizmi, enerji kaynaklarına ulaşım yollarına egemen olmak, emperyalist güçler arasında rakip bir gücün sivrilmelerini önlemek ve Rusya'yı çevrelemek esasına dayalı planını uyguluyor. Projenin Ortadoğu ayağı hem Irak bataklığına hem İran'ın kararlılığına takılmış durumda. Rusya'yı kuşatıp Hazar Denizi havzasına uzanma ayağı ise belirsizliğini koruyor.

ABD'nin füze kalkanı yerleştirme ısrarı, planın Hazar Denizi ayağında da halklara karşı yeni cephelerin açılabilmesine işaret ediyor. Bu ise, uzak olmayan bir gelecekte Ortadoğu'nun yanısıra Orta Asya ve Kafkas halklarının da emperyalist saldırganlığa karşı direniş kervanına katılmasına yolaçacaktır.

Lübnan'daki Türk askeri ABD-İsrail'e hizmete devam ediyor!

İsrail ordusu iki yıl önce Lübnan'a saldırdığında, Washington'daki savaş kundakçıları "yeni bir Ortadoğu'nun doğmakta olduğu"nu iddia etmişlerdi. Temelden yoksun bu iddia, emperyalist-siyonist güçlerin ulaşmak istedikleri bir hedefti. Ancak bu kirli hesap halkların direnme gücünü küçümsemiş, İsrail savaş makinesinin utanç verici hezimetleriyle sonuçlanmıştı.

Siyonist ordunun gözü dönmüş katillerden oluşan şefleri, Lübnan direnişini bir hafta içinde çökerteceğini sanmış, bu amaçla Güney Lübnan'ı yerle bir etmişti. Ancak "uygar batı"nın etkin desteği ile sergilenen bu barbarlık alçaltıcı bir yenilgi getirmişti. Lübnan direnişinin İsrail savaş makinesinin "yenilmez güç" efsanesini yerle bir etmesi ise, genelde ezilen halklar, özelde Ortadoğu halkları tarafından coşkuyla karşılanmıştı.

Tel Aviv'deki siyonist cellat takımına, Lübnan'ı yakıp yıkması için beş hafta süre tanıyan "uluslararası toplum", üçte biri çocuklardan oluşan bini aşkın sivil insanın katledilmesine ve Lübnan'ın altyapısının tahrip edilmesine suç ortaklığı yaptıktan sonra, İsrail'e kalkan olmak için BM Güvenlik Konseyi kararı çıkarttı. Lübnan topraklarında konuşlanan NATO güdümündeki binlerce asker, saldırgan İsrail'e karşı değil, Hizbullah'a karşı konuşlandı.

BM kararının alınmasıyla, NATO'nun ikinci büyük ordusunu beslemekle övünen Ankara'daki egemenlere gün doğdu. Zira 1 Mart tezkeresinin kazaya uğramasından dolayı kızgın olan Washington'daki efendiye sadakatlerini bir kez daha ispatlamak için iyi bir fırsattı. Sermaye iktidarı alelacele karar çıkartarak bini aşkın askerden oluşan bir işgal birliğini emperyalist-siyonist güçlerin emrine verdi.

Geçtiğimiz günlerde, yakında iki yılını tamamlayacak askeri birliğin görev süresi bitmeden önce meclis kararıyla yeniden uzatıldı. Milli Savunma Bakanı ve hükümet sözcüsü Vecdi Gönül, sözkonusu kararın gerekçesini şöyle açıkladı: "Türkiye, jeopolitik konumu nedeniyle özellikle Ortadoğu'nun yeniden yapılandırılmasının hız kazandığı şu günlerde izlenecek politikalara yön vermek ve alınacak uluslararası kararlarda söz sahibi olması amacıyla yaşanan gelişmelere kayıtsız kalmamalıdır ve kalmayacaktır."

Amerikancı rejimin Ortadoğu'nun "yeniden yapılandırılması"nda "söz sahibi olması" ABD güdümünde üstleneceği taşeronluk rolünün sınırlarında kalmaya mahkumdur. Fakat daha da önemlisi, işbirlikçi burjuvazi ve onun yönetim aygıtı olan devletin, "Ortadoğu'nun yeniden yapılandırılması" sürecine emperyalist-siyonist güçlerin safında yer alarak katılmasıdır. Lübnan'daki askeri birliğin görev süresini uzatan sermaye devleti, ABD-İsrail ikilisinin bölge halklarına karşı işledikleri ağır suçlara ortak olmaya devam edeceğini ortaya koymaktadır.

Ancak, halkların direnme azmi var oldukça, Ortadoğu'nun yeniden yapılandırılması hevesiyle hazırlanan planlar fiyaskoyla sonuçlanmaya mahkumdur.

Bir kez daha hatırlarsak, İsrail savaş makinesi 1100 insanı katletmiş, (4.5 milyon nüfuslu Lübnan'da) 1 milyondan fazla insanı mülteci konumuna düşürmüş, bütün büyük limanları bombalamış, fabrikaları, gıda depolarını, barajları, TV ve radyo istasyonlarını, camileri, kiliseleri, hastaneleri, BM binalarını tahrip etmiş, binlerce evi yıkmıştır. Ancak bu vahşet Hizbullah'ın yanısıra Komünist Partisi'nin de katılımıyla sergilenen direnişi kırmaya yetmemiştir. Bu ve benzer direnişler, halkların direnme azminin emperyalist-siyonist planları boşa düşürme kudretinin yeni bir göstergesi olmuştur.

Uluslararası işçi hareketinin yeniden yapılanması: Ne yapmalı? Nasıl yapmalı? / 3

Volkan Yarasır

Uluslararası işçi hareketinin önündeki görevler

Dünyada bugün muazzam boyutta bir proleterleşme dalgası yaşansa da, işçi sınıfının organik birliği yok. Şiddetli katmanlaşma ve iç farklılaşma yaşıyor. Ve heterojenleşme süreci derinleşmiş durumda. İşçi sınıfı neo-liberal saldırılar sonucu bilinç ve kimliğinde ciddi erozyon yaşıyor, sistematik yabancılaşma ve değersizleştirme politikalarına maruz kalıyor, üst kimliği olan işçi kimliğinin oturmamasından dolayı metropollerde rasizm ve neo-faşizmin, periferide ise dinsel gericiliğin ve şovenizmin anaforuna sürüklenme riskiyle karşı karşıya.

Sınıfın genel profilinin çekirdek, çevre işgücü ve işsizler olarak şekillendiğini belirtmiştik. Özellikle çevre işgücü küresel düzeyde son derece hızlı gelişti. Çevre işgücünün karakterinden dolayı kalifiye nitelikleri içinde taşımaması kolayca işsiz yığınları içinde yer almasına yol açtığı gibi işsizler de çevre işgücüne kolayca dönüşebilmekte. Şimdi karşımızda fordist fabrikada çalışan, ortak duygu, refleks ve düşünüş tarzı olan ve belirli müdahaleyle kitlesel harekete geçen bir kimlik yok. Parçalı, atomize, şekilsiz bir işçi profili var. İşçi sınıfının çeşitli kesimlerinin çalışma yerleri, şartları, talepleri ve yönelimleri, duygu ve düşünüşleri ve reflekslerinin farklılığı sorunları derinleştiriyor.

Hızlı mülksüzleşmenin yarattığı proleterleşme süreci, proleter kuşaklar arasındaki kopukluk, genç işçilerin, kadın ve çocuk işçilerin çalışma yaşamında hızla yer alması, patriarkal ilişkilerin hakimiyeti, örgütlenmede yaşanan zorluklar, sistemin ideolojik manipülasyonları ve hegemonyası, zorun sistematik uygulanması sınıfın heterojenleşme sürecini hızlandırdı.

Sınıf hareketinin genelinde görülen çok parçalılık, dağınıklık ve şekilsizlik komünist hareketin uluslararası düzeyde yaşadığı problemlerle yoğunlaştı.

Bugün bazı istisnalar dışında uluslararası işçi hareketi yapısal problemler yaşıyor.

21. yüzyılın sınıfsal antagonizmasını yarattığı sınıfın yeniden yapılanma sorunu, bir anlamda 21. yüzyılda komünizmin inşa probleminin cevabı niteliğini taşıyor. Yaşanan problemi bu anlamda palyatif çözümlerle ya da aynı anlama gelecek klasik sendikal müdahalelerle çözmek mümkün değil. Çünkü sınıf hareketinin yeniden yapılanmasından bahsediyorsak, bu komünist hareketin de yeniden yapılanması anlamına gelmektedir.

O zaman öyle bir şey yapmalıyız ki, hem bir taraftan sınıfın organik birliğini yaratalım, hem de sınıfın yıkıcı gücünü açığa çıkaralım. Bu anlamda uluslararası sınıf hareketinin yaşadığı temel problem olan ve neo-liberal politikaların da her ülkede odaklandığı sınıf kimliği ve bilincinin deformasyonunu aşmak, önümüzdeki en acil görevdir.

Bilinçteki kırılma ve kimlikteki dejenerasyonun yarattığı en önemli problem, sınıfın eylem gücü ve örgütlenme kapasitesinin zayıflamasıdır. Kısaca bugün dönemsel ya da devrevi yükselişlerin dışında, sınıf hareketi eylem gücü ve örgütlenme kapasitesinde zafiyetler yaşıyor. Gözden kaçan şudur; sınıf kimliği

ve bilincinde deformasyon varsa, bu sınıfın örgütlenme ve eylem gücüne de yansır. Sınıfın örgütlenme ve eylem kapasitesi zayıflar. Önce bilinç ve kimlik ile eylem ve örgütlenme arasında diyalektik bir sarmal vardır. Sınıf bilincinin gelişmesi, kimliği geliştirir, bilinç ve kimlikteki şekillenme, eylem gücü ve örgütlenme kapasitesine yansır. Ya da sınıfın eylem ve örgütlenme gücünün gelişkinliği bir başka boyutta kimliğin ve bilincin gelişkinliğinin ifadesidir.

Önümüzdeki temel problem sınıf kimliği ve bilincini yeniden inşa etmektir. Bu inşa süreci sınıfın eylem ve örgütlenme kapasitesinin açığa çıkma sürecidir.

İkinci olarak sınıfın yaşadığı konsantrasyon yabancılaşma sürecine ve nesneleştirilme operasyonlarına karşı, sınıfın onurunu savunmak, muktedir olma gücünü açığa çıkarmak ve özgüvenini yeniden inşa etmek gerekir. Bu da ancak sınıfın 24 saatine müdahale edilmesiyle, gündelik hayatın her boyutunun örgütlenmesiyle ve alternatif toplumsal ilişkilerin yaratılabilmesiyle mümkündür.

Bütün bu çabaların asıl amacı kapitalizme karşı sınıfın yıkıcı gücünü açığa çıkarmaktır. Kapitalizmin nesnel yığını haline getirmeye çalıştığı sınıfı bir yıkıcı güce dönüştürmektir. Devrimciyeleştirmek ve birleşik siyasal gücünü yaratmaktır.

Taban örgütlenmelerinin devreye girdiği nokta da burasıdır. Çünkü taban örgütlenmeleri sınıfın atomize oluşuna, şekilsizliğine ve yaşadığı her düzeydeki deformasyona karşı "sıradan" bir işçinin devrimci potansiyelini açığa çıkarıp, onu kolektifleştirerek yıkıcı bir güç haline dönüştürür. Sınıfın hem öznel, hem nesnel şekillenmesini yaratır. Sınıfın her katmanı ve kesimi içinde kolayca kurulabilmesi, sınıfın kolektif iradesini yansıtması taban örgütlenmelerinin gücüdür.

Sınıflar mücadelesinin tarihi içinde ortaya çıkan taban örgütlenmeleri, sınıfın özörgütlenmesidir ve sınıflar mücadelesinin zenginliğinin ve yaratıcılığının ürünüdür. Son derece esnek yapısı ve kolay kurulabilme özelliği, sınıfın her kesiminin hızla

şekillenmesine yol açacaktır.

Taban örgütlenmeleri sendikal işçiler arasında sendikal bürokrasiye karşı komiteler ya da grev ve toplu sözleşme dönemlerinde sınıfın kolektif iradesini yansıtan grev komiteleri ya da toplu sözleşme komiteleri biçiminde ortaya çıkabilir. Güvencesiz işçiler arasında sendikalaşma ya da temel hakları geliştirme komitesi biçimi olabilir. Atölyelerde patrona karşı işçilerin kolektif gücünü açığa çıkaran atölye komitesi şeklinde örgütlenebilir. Birçok işyerinde hak alma ve hakları korumak için işyeri komitesi tarzında yapılabilir. İşsizler içinde ise işsizlerin kolektif gücünü ve taleplerini ortaya çıkaran işsiz komiteleri şeklinde kendini dışa vurabilir.

Taban örgütlenmeleri her şeyden önce sınıfın kimliğini ve bilincini inşa eden yapılardır. Aynı zamanda mücadele örgütleridir.

Taban örgütlenmelerini kısaca açmamız gerekirse:

1- Taban örgütlenmeleri en başta bir mücadele örgütüdür. Mücadele sınıfın gerçek öğretmenidir. Taban örgütlenmeleri sınıfın yeni haklar alması, haklarını koruması ve geliştirmesi için mücadele eder.

2- Taban örgütlenmeleri sınıf bilincini ve kimliğini yeniden inşa eder. Sınıf bu örgütlenmeler aracılığıyla duruşunu, bakışını, düşünüşünü ve mücadele gücünü besler.

3- Taban örgütlenmeleri sınıfın nesnel ve öznel şekillenmesini sağlar.

4- Taban örgütlenmeleri neo-liberal politikaların ve tüketim terörünün etkisiyle işçi sınıfının atomize oluşunu ve kültürel dejenerasyonunu engelleyerek, sınıf kardeşliğini örer. Sınıf kardeşliği sınıfın ontolojisidir. Sınıf kardeşliği sınıfın temel karakteri olan enternasyonaliteyi inşa eder. Sınıf taban örgütlenmeleri aracılığıyla enternasyonalizmi içselleştirir.

Bu genel belirlemelerin yanında taban örgütlenmelerinin temel işlevlerini şöyle tanımlayabiliriz:

1. Taban örgütlenmeleri en başta sınıfın birlik ruhunu inşa eder. Bugün sınıfın yaşadığı

parçalanmışlık ve katmanlaşma, hatta farklılaşma taban örgütlenmeleri aracılığıyla aşılar. Sınıfın kapitalist sisteme karşı kolektif bir güç ve akıl olarak harekete geçmesinin tek kistası mücadele birliğini yaratmasından geçer. Sınıfın birliği ancak onun örgütlü bir güç olmasıyla mümkündür. Taban örgütlenmeleri sınıfın bir bütün olarak kavrayan, sektör ayrılığını ve yasal sınırları aşan, sınıfın 24 saatini hedefleyen bir örgütlenme tarzıyla hareket eder. İşyerlerini baz alarak, sınıfın hem yaşam alanlarını, hem boş zamanını örgütlemeyi amaçlar. Bu çalışmaların bütünü özünde sınıfın devrimci ve yıkıcı gücünü açığa çıkarır. Çıkarmayı hedefler. Taban örgütlenmeleri sınıfın yaşadığı ideolojik bombardımanlara karşı hegemonya kurar. Emek ve sermaye çelişkisinin odağı ve bu çelişkinin en yakıcı şekilde hissedildiği yerler olan işyerleri (en küçük atölyeden makro fabrikalara kadar), taban örgütlenmelerinin kurulduğu zeminlerdir. Buradan başlayan faaliyetin boyutları işçinin yaşam alanına (evine, mahallesine, derneğine, sokağına) uzanmalıdır. Ayrıca sınıfın boş zamanı örgütlenmek, alternatif toplumsal ilişkiler yaratmak anlamı taşımaktadır.

2. Taban örgütlenmelerinin en önemli işlevlerinden biri, sıradan bir işçinin yıkıcı ve yaratıcı gücünü açığa çıkarmasıdır. Sınıflar mücadelesi ve eylemin gücü tezgah başında, son derece edilgen, itaatkar bir işçiyi özne haline getirir. Onun ruhundaki isyanı ateşler. İşçiler üretim süreçlerindeki yerlerinden ve sınıfsal antagonizmadan dolayı potansiyel olarak ruhlarında isyan biriktirirler. Eylem ve mücadele sınıfı hem kolektif, hem de tek tek işçiler olarak şekillendirir. Ve ontolojisini yeniden kurar. Sıradan bir işçi kendi otonomisinin ve yıkıcı gücünün farkına varır, emek ve sermaye arasındaki tarafını ve safını daha sarıh kavrar. O artık dünkü işçi değildir. Mücadele ve eylem onu yeniden yaratmış, bilinç onu şekillendirmiştir.

3. Taban örgütlenmeleri sınıfın muktedir olma, yapabilme gücünü açığa çıkarır. İşçi sınıfı yapabilme gücünün farkına varmasıyla, muazzam pratikler gerçekleştirir. Kapitalist sistemin temel politikası sınıfı nesneleştirmektir. Böylece sınıf bir yandan itaatkarlaştırılır, öte yandan sistemin yeniden üretilmesinin aracına dönüştürülür. Fakat sınıfın gerçekleştirdiği her pratik onu donandırır, ruhunu besler. Sınıf kendi öz deneyimleriyle özneleşir. Yani yapan, düşünen, müdahale eden bir kimliğe kavuşur. Yapabilme, gerçekleştirebilme gücünün farkına varan bir işçinin önünde hiçbir gücün durması mümkün değildir. Sınıfın muktedir olma gücü, onun devrimci karakterini besler ve açığa çıkarır.

4. Taban örgütlenmeleri sınıfın yaşadığı atomizasyonu aşmasını sağlar. Kapitalist sistem işçi sınıfını atomize ederek, birleşik bir güç olmasını engeller. Sistemik şiddet yanında ideolojik manipülasyonlar ve kültürel operasyonlarla, moral değerleri çökerterek tahakkümünü kurar. Atomize olan sınıf, kendini hiç ve anlamsız hisseder. Yaşadığı çok boyutlu ve çok vektörlü saldırılar karşısında siner, içe kapanır, giderek sinikleşir, rıza gösterir, “küçük adama” dönüşür, karakteri aşınır. Bu sınıfın çürüme sürecidir. Sınıfın bu kombine saldırıyı aşması kendinin hayatı yaratan bir güç olduğunu kavramasıyla mümkündür. İşçi sınıfı hayatı yarattığı gibi; genel grev, halk grevi, genel direniş eylemleriyle hayatı felç edebilir. Sistemi kilitleyebilir. İşçi sınıfı tek başına, bir su damlasına benzer. Aynen onun gibi aparı, tertemiz, zayıf ve güçsüzdür. Sahici bir korku olan işsiz kalmaktan korkar. Sermaye onu sistemik bir atomizasyona tabi tutarak her an kendini tek başına hissetmesini amaçlar. Ve çeşitli aygıtlarla (devletin ideolojik aygıtlarıyla) bu durumu pekiştirir. İşçinin kendini böyle hissetmesi zaten güçsüzlüğünü kabul etmesi ve içselleştirmesidir. Ama sınıfın gerçekleştirdiği kolektif eylemler, genel grevler, genel direnişler yani hayatı durdurma ve kilitlemeler bir sel

olma halidir. Ve sel, milyonlarca su damlasının birleşmesinden meydana gelir. Su damlaları, yani işçiler birleşerek atomizasyonu aşar ve bir sel gücüne, yaratıcı yıkıcılığa ulaşır. Sınıfa örgütsüzse bir su damlacığı ve hiçbir şey olmadığı ama örgütlüyse bir sel ve her şey olabileceğini göstermek, anlatmak, kavratmak gerekir. Taban örgütlenmeleri sınıfa kendini anlatan örgütlenmelerdir. Çünkü sınıf kendi öz deneyimlerinden öğrenir ve kavrar.

5. Taban örgütlenmeleri sınıfa şunu gösterir: Onur, ekmekten önemlidir. Onurlu bir işçi zaten her zaman ekmeğini kazanacaktır.

Sermayenin sınıfa yönelik en ciddi saldırılarından biri onu değersizleştirmektir. Değersizleştirme, konsantre bir yabancılaştırma halidir. Sermaye sistemik değersizleştirme taktik ve operasyonlarıyla sınıfın kendini hiç, değersiz, manasız hissetmesine yol açar. Bunu bir yanıyla uyguladığı ekonomik terörle gerçekleştirir. Yani devletin resmi açıklaması olan açlık sınırının altında verdiği ücretle gösterir. Ayrıca iş saatlerinden, mekanın düzenlenmesinden, atmosferine, iç ilişkilere kadar sınıfı duygusal ve ruhsal teröre tabi tutar. Sınıfı bir vidaya, makinenin parçasına, şeye, nesneye çevirir. Yabancılaşma, şeyleşme sürecini sistemik olarak derinleştirir.

Kendini değersiz, manasız ve hiç hisseden bir sınıfın devrimci bir kimliğe bürünmesi ve yıkıcı bir güce dönüşmesi mümkün değildir. Sermaye bunu bildiğinden son derece soğukkanlı bir şekilde, tam bir toplum mühendisliği pratiğiyle sınıfı etkisiz bir güce, itaatkar bir yığına dönüştürür. Rıza üretme mekanizmalarıyla yani okul, kışla, fabrika, hapishanelerle ve medya aracılığıyla sınıfı hem ruhsal, hem bedensel, hem de irade olarak esir alır. Felç eder, tabi kılar, itaatkarlaştırır. Bundan dolayı sınıfın değersizleştirilmesine yönelik her adım ve her operasyonun boşa çıkarılması yaşamsal önemdedir. Sınıfın onuru her şeyin üzerinde tutulmalıdır. Kısacası onur mücadelesi ekmek mücadelesinden çok önce gelmelidir. Sınıfın onurunun korunması, sınıf mücadelesinin ana eksenlerinden biri ve en önemlisi olmalıdır.

Taban örgütlenmeleri en başta sınıfa güç, moral ve onur sağlar. Onur mücadelesi sınıfın şekillenmesinin yapıtaşıdır. Başlangıçtır. Her şeyin ilk adımınıdır.

6. Taban örgütlenmeleri sınıf bilincini ve kimliğini besler, şekillendirir ve oturtur.

Sermaye hem sistemik şiddet politikaları, hem de neo-liberal politikaların yıkıcı etkileriyle işçi sınıfının kimliğinde ve bilincinde önemli deformasyonlar yarattı. Bilinç ve kimlikteki deformasyon sınıfı etkisizleştirdi, kötürümleştirdi. Sınıf böylece üst kimliğiyle düşünemez ve hareket edemez oldu. Etnik, dini, mezhebi, geleneksel tabiiyetleriyle ya da kimlikleriyle hareket etmeye başladı. Bu bir anlamda savunma, ayakta kalma çabasıydı. Ama aynı zamanda burjuva siyasi güçlerin sınıfı bu temellerden yönlendirdiği ve sisteme entegre ettiği kanallardı. Sınıfın bölündüğü, parçalandığı ve manipüle edildiği alanlardı. Bugün sistem bu konuda son derece başarılı olmuştur.

Yapılması gereken sınıfın üst kimliğini, işçi olma kimliğini inşa etmektir. Çabalarımızın bütünü buna hizmet etmelidir. İşçi olma kimliğinin oluşması sınıfın şekillenmesinin başlangıcıdır. Üst kimliğin oluşması iki antagonist sınıfın saflarının net bir şekilde belirlenmesi anlamına gelir. Çünkü sınıfsal antagonizma içinde tarafın belirsizliği bertaraf olmak demektir.

Taban örgütlenmeleri sınıfın bugün yaşadığı temel problem olan bilinç ve kimliğin deformasyonunun aşılmasını sağlar. Üst kimliği inşa eder, besler ve geliştirir. Sınıf bu noktaya ulaşmasıyla mücadele gücünü ve örgütlenme kapasitesini artırır. Kimlik gelişmemiş, bilinç oturmamışsa zaten sınıfın eylem gücü ve örgütlenme kapasitesi zayıftır. Eğer bilinç ve

kimlik gelişmişse bu bir anlamda eylem gücü ve örgütlenme kapasitesinin gelişmesi demektir. Bu diyalektik bir sarmaldır. Taban örgütlenmeleri bu diyalektik bağı gören ve faaliyetlerini bunun üzerinden sürdüren, sınıfın tarihsel pratikleridir.

Taban örgütlenmeleri bu özellikleriyle sınıfın yeniden yapılanmasının yapıtaşıdır.

Bugünün temel sorunu sınıfın bütün katmanlarının organik birliğini sağlayacak sınıfın yıkıcı ve devrimci gücünü açığa çıkaracak bir örgütlülüğü yaratmaktır. Klasik sendikal örgütlenme formu sınıfın yaşadığı parçalanmışlığa cevap vermektен öte parçalanmışlığı artıran, statükoyu koruyan bir niteliğe sahiptir.

Yapılması gereken sınıfı (ülke ölçeğinde) emek odağı etrafında örgütlemektir. Emek odağı, sınıfın farklı katmanlarının birleştiği, hukuki mevzuatları aşan, salt toplu sözleşme hakkına sahip olanlar değil, sınıfın her kesimini kendi özgün sorunları etrafında örgütleyen, güncel mücadeleyle genel mücadele arasında diyalektik bağ kuran bir yapıdır. Sendikalı, sendikasız, güvencesiz, sokak işçisi, marjinal sektörde çalışan entelektüel işçi ve işsizlerin mücadelesini ortaklaştıran, aynı mecrada toplayan bir örgütlenmedir. Sınıfın tüm katmanlarını tek bir yumruğa dönüştüren, kolektif bir güç haline getiren bir yapıdır.

Taban örgütlenmelerinin devreye girdiği nokta da burasıdır. Taban örgütlenmeleri sınıfın her kesimini, kendi özgün sorunlarından hareketle örgütleyen ve emek odağının yaratılmasının zeminini ören bir içeriğe sahiptir. Sorun sınıfın her kesiminin öznel ve nesnel şekillenmesidir. Emek odağıyla taban örgütlenmeleri arasında bir iç içe geçmişlik, birbirini tamamlayan ve birbirini üreten bir içerik vardır. En küçük atölyeden makro fabrikaya, sokakta çalışandan evde çalışana, işsizlere kadar her alanda kolayca kurulabilen taban örgütlenmeleri sınıfa şunu gösterir: “*Örgütlüysen her şeysin, örgütsüzsün hiçbir şey*”.

Emek odağı hiçbir sektör ve kesim gözetmeden, yasal mevzuatları aşan, fiili örgütlenme ve mücadeleyi hayata geçiren bir içerikte hareket eder. Çekirdek işgücünü, son derece katmanlı bir yapıya sahip çevre işgücünü, işsizleri kendi etrafında örgütler, koordine ve mobilize eder ve yıkıcı gücünü açığa çıkarır. Ancak böylesi bir odak, sınıfın 24 saatini kapsayan, sınıfın çalışma alanını, yaşam alanını ve boş zamanını hedefleyen bir örgütlenmeyi yaratabilir. Bu örgütlenmeye total örgütlenme adını da verebiliriz. İşyerlerini esas alan bu örgütlenme, yaşam alanı ve boş zaman arasındaki bütünlüğü kurar. İngiliz işçi sınıfı tarihi üzerine yaptığı çalışmalardan tanıdığımız E. P. Thompson’un dediği gibi “her imalathane (işyeri) siyasal başkaldırının potansiyel bir merkezidir” ya da emekle sermaye arasındaki antagonizmanın odağıdır.

Kapitalizmin gündelik hayatı bütünüyle kuşatmasını ve ideolojik hegemonyasını kırmak, karşı hegemonyanın kurulması ve alternatif toplumsal ilişkilerin yaratılmasıyla mümkündür. Bundan dolayı örgütlenme çalışma alanı esaslı yürütülerek, yaşam alanına ve boş zamana yönelmelidir. Sınıfın 7 günü ve 24 saati ya da 7/24 taktiği temel örgütlenme yöntemi olarak devreye sokulmalıdır.

Taban örgütlenmeleri esnekliği, kolay kurulabilme özelliği, hızla nüfuz edebilme kabiliyeti ve sınıfın tüm kesimlerini kavrayabilme niteliğiyle bu çalışmalar realize edilebilir. Bir yapıtaşı işlevi görerek, emek odağının yaratılmasını sağlayabilir.

Sınıfın öncüsü komünist parti ideolojik-politik önderliğiyle bu sürecin bütününe rotasını belirler. Sürece yön verir, yönlendirir. Sınıfın yeniden yapılanması bir anlamda öncünün de yeniden yapılanmasıdır. Öncü bu yeniden yapılanma sürecinde sınıfın yıkıcı ve devrimci gücünü açığa çıkarandır.

Gelecek işçi sınıfınındır. Gelecek komünizmdir.

(Bu yazı aynı başlık altında 18-20 Haziran 2008’de Hong Kong’da yapılan ILPS’nin 3. Kongre’sine tebliğ olarak sunulmuştur...)

Değerlerimize ve kültürümüze sahip çıkıyoruz!

Mamak 5. Kültür Sanat Festivali'ni destekliyoruz!

Sosyal yıkım saldırılarına, geleceksizliğe, yoksulluğa ve yozlaşmaya karşı kolektif bir mücadele mevzisi olan Mamak 5. Kültür Sanat Festivali'ni destekliyoruz!

“Mamak İşçi Kültür Evi, devrim ve sosyalizm mücadelesinin kültür sanat cephesinde bir mevzi olarak ‘yeni bir dünya, yeni bir kültür için ileri’ şiarı ile 2001 yılı Ekim ayında açıldı. Aradan geçen 7 yıllık süreç içerisinde, işçi sınıfının devrimci programı ışığında sosyal-kültürel ve sanatsal faaliyetler örgütledi. Kapitalist sömürü düzeninin çürümüş yoz kültürüne ve burjuvazinin her türlü gerici ideolojik kuşatmasına karşı sistematik bir mücadele hattı izleyen Mamak İşçi Kültür Evi, bu süreçte binlerce Mamaklı işçi ve emekçinin elinde mücadele bayrağına dönüştü. Sermaye iktidarının her türlü baskı ve zoru karşısında devrimci irade ve kararlılıkla faaliyetlerini sürdüren Mamak İşçi Kültür Evi, gücünü tamamen işçi sınıfından ve onun tarihsel haklılığından alarak yılları geride bıraktı.

Gelinen yerde insanlığın kurtuluşu mücadelesinde yaratılan tüm devrimci tarihsel birikimi ve deneyimi sahiplenerek geleceğe taşıma misyonu ile hareket eden İşçi Kültür Evleri, aynı zamanda bu devrimci değerler sisteminin güncel taşıyıcısı ve güvencesidir. Nazımlar’dan, Yılmaz Güneyler’dan, Brechtler’dan, Jaralar’dan devralınan bu bayrak İşçi Kültür Evleri şahsında dalgalanmakta ve emekçilerin üretken ellerinde çoğalarak geleceğe taşınmaktadır.”

2004 yılında “Yoksulluğa mahkum, yozlaşmaya teslim olmayacağız!” şiarıyla Mamak’ta İşçi Kültür Evleri tarafından ilmek ilmek örülmeye başlanan kültür sanat festivalinin bu yıl 5.’si örgütleniyor. Bu yıl 8-9-10 Ağustos’ta gerçekleştirilecek olan festival yine kolektif bir emek ve düşünsel bir birlikle üretimin, paylaşımın ve dostluğun güçlendirildiği bir mevzi olacak. İşçi ve emekçilerin yoksun bırakıldıkları kültürel ve sanatsal etkinliklere çıkarsız, karşılıksız örülen bir yaşamın, özgür bir geleceğin tohumlarını atarak ulaştığı festival, kolektif bir mevzi olarak 4 yılın ardından bugüne ulaştı.

Festival, kültürü ve sanatı bir avuç elitin elinden çekip alarak işçi sınıfının devrimci değerleri ve ideolojisi ekseninde bir üretimin konusu yapıyor. Ve bugünden yarıya uzanan bir geleneğin adı olarak umudumuzu büyütmede yalnızca küçük bir adım atıyor. Bu adım aynı zamanda yüzlerce yıllık dayanışmaya, haksızlığa ve zorbalığa karşı direniş kültürünün yarattığı değerlerin etrafında kenetlenerek bunu daha ileriye taşınması anlamına da gelmektedir. “Anka misali küllerinden yeniden doğanlar”ın kültürel değerlerini yaşatmak için, umut dolu şiirleri, yakılan kardeşlik türkülerini, semah dönen yaşama sevincini, geleceğe gülen çocuk haykırışlarını, kadınların, gençlerin, işçilerin omuz omuza halay çekmesini hep birlikte bir kez daha yaşayacağız.

Zorba düzenin bizler için yazdığı senaryoyu başından bozarak, senaryosunu tüm zenginlikleri var eden milyonların yazdığı öykülerin dili ile tiyatrolar izleyecek, birlikte gülecek, birlikte düşüneceğiz. Gözyaşlarımız yalnızca umudumuzu büyütecek. Geleceğin güzel günlerine olan inancımızla öfkemizi bilemek için ağlayacağız yalnızca. Umutsuzluğu

büyütmek için değil...

Sermayenin sosyal yıkım saldırıları ile yoksulluğun, sefaletin ve geleceksizliğin katmerleştiği bir tablo kendini her geçen gün daha güçlü hissettiriyor. Çürüten kapitalist sistem bir bardak ‘temiz su’yu bile milyonlara reva görmüyor. Zorba ve kokuşmuş düzenin insani değerlerimizi çürütmeye çalıştığı bugün yoksulluğun ve sefaletin yarattığı koşullar daha da ağırlaşmakta. Umutları kırılmış, ‘Hiçbir şey olmaz, bu düzen değişmez’ düşüncesiyle milyonları teslim almanın kolaylığını bilen sermaye sınıfı yozlaştırma saldırısını bilinçli bir şekilde artırarak sürdürüyor. Düşünmeyen, sorgulamayan, beyni uyuşturulmuş insanlar topluluğu yaratarak eğitim sistemiyle, medyasıyla ve sayısız ideolojik aygıtıyla kuşattıkça kuşatıyor.

İşte bu yüzden bir ekmek için gecesini gündüzüne katan milyonların mahkum edildiği kölelik koşullarına karşı Mamak’tan 4 yıldır yükselen “Yoksulluğa mahkum, yozlaşmaya teslim olmayacağız!” haykırışına kulak verelim.

“Gündüzünde sömürülme, gecesinde aç yatılmayan bir dünya”nın özlemini gerçek kılmak için çarpan yürekler olarak yanyana gelelim.

Şeyh Bedrettin’in, Pir Sultan’ın, Denizler’in, Mahirler’in, İbolar’ın ve daha nicelerinin sömürü düzenine karşı büyüttüğü mücadele ruhunu kuşanarak devrimci değerlerimize ve kültürümüze sahip çıkalım.

Bizler aşağıda imzası bulunan sanatçılar ve kurumlar olarak 4 yıldır Mamaklı işçi ve emekçilerle birlikte örgütlenen kültür sanat festivalini destekliyor, değerlerimize ve kültürümüze sahip çıkarak düzenin yoz kültürüne karşı kenetlenmeye çağırıyoruz.

Deklarasyon imzacıları:

Nurettin Kılıç Doğan (TÜMTİS Ankara Şube Başkanı), Prof. Dr. Yüksel Akkaya, Volkan Yaraşır (Tez Koop İş Sendikası Genel Eğitim Danışmanı), Haluk Gerger, Mustafa Özarslan, Fatoş Sezer Ulusoy, İlyas Salman, Dertli Divani, Sevda Gül, Zeynep Nalan Çelebi, Devrim Acar, Hüseyin Ay, Hasan Durak, Ferzan, Cem Sağ, Veysel Durmuş, Oğuz Boran, Mustafa Coşkun, Grup Yakamoz,

Hasan Sağlam, Nurettin Güleç, Erdal Bayrakoğlu, Ankara Sanat Tiyatrosu, Faruk Güvenç (Ekin Sanat Merkezi/Oyuncu, Yönetmen), Mehmet Esatoğlu (Tiyatro yönetmeni), Çayan Demirel (Yönetmen), Rahime Henden (Şair), Bilgesu Erenus, Yusuf Çetin (Sinema oyuncusu), Aleksandra Omajz (Gitarist), Betsy Jeeyn (Ressam, Kolombiya), Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu, Kavel Müzik Grubu, Yürek İşçileri Şiir Topluluğu, Mamak İşçi Kültür Evi / Ankara, Sefaköy İşçi Kültür Evi / İstanbul, Kartal İşçi Kültür Evi / İstanbul, Esenyurt İşçi Kültür Evi / İstanbul, Çiğli Kültür-Sanat Evi / İzmir, Şakirpaşa İşçi Kültür Evi / Adana, Kayseri İşçi Kültür Evi, Ankara İşçiden İşçiye Bülteni, TİB-DER

Mamak'ta festival tanıtımı...

Mamak 5. Kültür Sanat Festivali'nin tanıtım toplantısı 13 Temmuz günü Mamak İşçi Kültür Evi'nde gerçekleştirildi.

Tanıtım toplantısı, 5. kez düzenlenecek olan ve gelenekselleşen kültür sanat festivalinin deneyimlerini aktaran ve nasıl bir birikim üzerinden örgütlendiğini ifade eden festival komitesi adına yapılan açılış konuşması ile başladı. Festivalin burjuva sınıf iktidarına, onun kültür ve sanat anlayışına karşı bir savaş ilanı olarak örgütlendiği vurgulandı. Kültür Sanat Festivali'nin Mamaklı işçi ve emekçilerin üretkenliklerini açığa çıkaran bir etkinlik olduğu vurgusu yapılarak festivalin önemine işaret edildi.

Açılış konuşmasında bu yılki festivalin temel gündemlerinden olan ‘burjuva düzen gericiliğine’ değinildi. Açılış konuşmasının ardından söz alan Mamak İşçi Kültür Evi çalışanı ise sosyal yıkım saldırıları kapsamında eğitim, sağlık, ulaşım, barınma ve kölece çalışma koşullarına vurgu yaptı.

Ardından “Değerlerimize ve kültürümüze sahip çıkıyoruz!” şiarlı, aydın ve sanatçıların, ilerici sendikacıların, kurumların imzacısı olduğu festivalin deklarasyon metni okundu. Katılımcıların soruları ve önerileri üzerinden yapılan sohbetle çalışmalarını süren tiyatro, müzik atölyeleri ile birlikte emekçi kadınların örgütlediği el sanatları atölyesinin çağrısı yapıldı.

Festival hazırlıkları canlı bir biçimde gerçekleşen tanıtım toplantısının ardından güçlenerek sürecek.

Kızıl Bayrak / Ankara

Mamak 5. Kültür Sanat Festivali'ne doğru...

Mamaklı emekçileri devrimin ve sosyalizmin kızıl bayrağını yükseltmeye çağırıyoruz!

Mamak İşçi Kültür Evi tarafından bu yıl 5.'si düzenlenecek olan Mamak Kültür Sanat Festivali yaklaşıyor. Festival bu yıl 8-9-10 Ağustos'ta düzenlenecek.

Geçmiş festival değerlendirmelerinde vurguladığımız gibi Mamak Kültür Sanat Festivali'ni birkaç güne sıkıştırılmış bir sanat etkinliği olarak ele almıyoruz. Festivalin asıl harcı, sınıf devrimcilerinin bölgede yıllardır kesintisiz sürdürdüğü, Mamaklı işçi ve emekçileri devrim ve sosyalizm mücadelesine çağırın siyasal sınıf çalışmasının ortaya çıkardığı birikimdir. Festivalin başarısı ve etkisi bu çerçevede ele alınmak durumundadır.

İşçi sınıfı, burjuvazinin sadece sınıfsal baskısına ve fiziki gücüne karşı değil aynı zamanda düşünce ve değerler sistemine karşı da savaşıyor. Sınıf çelişkileri giderek derinleşirken işçi sınıfının örgütsüz ve dağınık olduğu bir süreçten geçmekteyiz. Bu koşullarda burjuvazinin işçi sınıfı üzerindeki ideolojik hegemonyası da artmaktadır. Bu atmosferi dağıtacak yegane güç ise sınıf ve kitle hareketinin birleşik, kitlesel ve militan mücadelesidir.

Festival Mamak'ta burjuva sınıf düzenine ve onun toplumsal yaşama hakim kılmaya çalıştığı çürümeye ve yozlaşmaya karşı bir savaş ilanı olarak örgütlenmektedir. Festival örgütlenme sürecinde "Gündüzünde sömürülmeyen gecesinde aç yatılmayan bir dünya" kurma mücadelesinin öne çıkartılması aslında bu dünyanın kolektif emekle inşa edileceğinin somutlanmasıdır. Festivalin hedeflerinden birisi de sefaletle boğuşan, umudu kırılmış, sindirilmiş, geleceksizliğe mahkum edilmiş, kendi gücünün farkına varmayan ve kendine güvenmeyen işçi ve emekçilere gerçek kurtuluşun yolunu göstermektir. Tek kurtuluşun çürümüş sermaye iktidarını alaşağı etmekten, kendi gücüne güvenmekten, örgütlenmekten ve mücadele etmekten geçtiğini somut olarak işçi ve emekçilere anlatabilmektir. Festival bu anlamda atılmış önemli bir adımdır. Bugüne kadar da bu yanıyla anlamlı bir deneyim biriktirmiştir.

Mamaklı emekçilerin üretkenliklerinin açığa çıkartılması çabası, paylaşımın ve üretimin yaratıcı ve değiştirici gücüne duyulan güven festivalin nasıl bir kitle faaliyeti olarak ele alındığını ifade etmektedir. Festival bu anlamda Mamaklı işçi ve emekçilerin yaşamlarında önemli bir ihtiyaca yanıt vermiştir. Bizim için esas olan festival sürecini, kültür ve sanatı bir avuç seçkinin tekelinde olmasına karşı çıkararak burjuva ideolojik hegemonyanın etki alanını kırmayı hedefleyecek bir şekilde örgütlemektir.

Mamak değişik sektörlerde çalışan işçi ve emekçilerin, kadınların, gençlerin yaşadığı bir emekçi semtidir.

Ev köleliğine mahkum edilen kadınların üretime ve toplumsal yaşama katılmasının önünde ciddi engeller vardır. Sermaye iktidarı bu engelleri her

geçen gün artırmaktadır. İstihdam paketi uygulamaları, kreş hakkının gaspı, düşük ücret, sosyal haklardan yoksunluk çalışan ve çalışmayan kadınların temel sorunları arasındadır.

Umutsuzluğa ve geleceksizliğe mahkum edilen gençlik ise düzenin yoz kültüründen fazlasıyla nasibini almaktadır. Bireyci, köşe dönücü, bencil gençlik kitlesi yaratmak isteyen sermaye iktidarı emekçi çocuklarının eğitim hakkına da göz dikmiş durumdadır. Artan yoksulluk, açlık ve sefaletle birlikte moral ve fiziki açıdan yaşanan yıpranma sonucunda ortaya çıkan toplumsal çürümeye ve bunalım tek tek bireylerde ağır tahribatlar yaratmaktadır. Psikolojik rahatsızlıklar, intiharlar, emekçilerin yaşamına hakim olan mutsuzluk ve karamsarlık tablosu, artan hırsızlıklar, gasplar, uyuşturucu ve fuhuş batağı emekçi kitlelerin bir çıkış yolu bulamamasının yarattığı sonuçlar olarak karşımıza çıkmaktadır. Başta gençlik kesimleri olmak üzere bu tablo işçi ve emekçilerin tümünü doğrudan etkilemektedir.

Çatışan düzen güçlerinin emekçi kitleleri laik-şeriat ikilemine sokarak düzene yedeklemeye çalıştığı bir politik atmosferden geçmekteyiz. Bir tarafta eli kanlı, amerikancı darbeci ordu şahsında sözde laik cephe, diğer tarafta ise yine bizzat sermaye tarafından beslenip palazlandırılan dinci gerici cephe emekçilere dayatılmaktadır. Toplumsal yaşam, burjuva kliklerin kendi rant ve egemenlik kavgası, gerici ihtiyaçları üzerinden şekillendirilmek istenmektedir. Her iki düzen cephesi de ABD'yle işbirliğinde, sermayeye hizmette, işçi ve emekçilere düşmanlıkta, Kürt halkının imha ve inkarında birleşmektedir. Bu yanıyla

aralarında hiçbir sorun yoktur. İşçi ve emekçiler kendi cellatları etrafında taraflaştırılmaya çalışılmaktadır.

Milliyetçi-şoven propaganda Mamak'ta oldukça etkili olmaktadır. Burjuva düzen gericiliğinin "laik cumhuriyet"e sahip çıkma argümanı ile birkaç yıldır yükselttiği gerici propaganda ve faşist-şoven kampanya dün kadar ilerici dinamiklerin ağırlıkta

olduğu kimi semtlerde dahi geniş bir etki alanı bulabilmektedir. Bu etki, düzen gericiliğine ve faşizme karşı mücadele dinamiklerini şoven ulusalcı bir zemine sürüklemektedir. Bu tablo bölgemize de yansımaktadır. Örneğin öncesinde milli maçların ardından Tuzluçayır Mahallesi'nde yol ağzına ellerinde taşlarla barikatlarda çatışan antifaşist gençlik tablosu geline süreçte yerini "Yaşasın

Türkiye!" sloganına ve ellerinde Türk bayraklarıyla "Gündoğdu" marşı okuyan bir gençlik tablosuna bırakmıştır.

Yanısıra SSGSS'nin yasalaştığı, iş cinayetlerinin arttığı, çalışma koşullarının daha da ağırlaştığı bir süreçten geçiyoruz. Sermaye iktidarının "sınır içi" ve "sınır dışı" operasyonlarla başta Kürt halkı olmak üzere bölge halklarına yönelik saldırganlığının arttığı bir dönemin bizlere yüklediği ağır

görevlerin bilincindeyiz.

Tüm bu gelişmeler 5.'si örgütlenen festivalin politik gündemlerini de belirlemektedir. Burjuva düzen gericiliğinin işçi ve emekçilere enjekte ettiği zehirin karşısında işçi sınıfının devrimci siyasal çizgisinin etki alanını artırma sorumluluğu daha yakıcı hale gelmektedir.

Mamak 5. Kültür Sanat Festivali "Yoksulluğa mahkum, yozlaşmaya teslim olmayacağız!" ana şiarıyla siyasal gelişmeleri ele alan,

sosyal yıkım saldırılarına ve geleceksizliğe karşı işçi-emekçileri devrim ve sosyalizmin kızıl bayrağı altına çağırın bir süreç olarak örgütlenmektedir.

Festivali örgütlenme sürecine işçi sınıfının devrimci programından aldığımız güçle başladık.

Toplam siyasal sınıf çalışmamızın tüm birikim ve deneyimiyle yolunuzu yürüyoruz. Bölgede devrimci politikanın ve mücadelenin etki alanını artırmaya çalışan bir süreç ördüğümüzün bilinciyle hareket ediyoruz.

Festival süreci bölgedeki toplam çalışmamızın katettiği mesafeye de ayna tutacaktır. Toplam faaliyetimizin zayıf ve güçlü yönlerini açığa çıkaracaktır.

Festival süreci programın hazırlanmasından teknik ihtiyaçlara ve düzenlemelere, alan güvenliğinden etkinliklerin organizasyonuna kadar Mamak İşçi Kültür Evi'ni ve faaliyeti sahiplenen emekçilerin ortak emeği ve iradesiyle örgütlenmektedir. Festivali anlamlı kılan en temel konulardan birisi de budur.

Geride kalan dört festival süreci Ekrem Ataer, Mustafa Özasan, Ali Balkız, Mustafa Coşkun, Dertli Divani, Oğuz Boran, Ali Ekber Eren, Hasan Sağlam, Hüsnü İyidoğan, Kenan Şahbudak, Murat Metin, Grup Yakamoz, Haluk Gerger, Av. Selçuk Kozağaçlı, Değişim Atölyesi oyuncularıyla İstanbul, İzmir, Adana, Kayseri İşçi Kültür Evleri'nin şiir, tiyatro ve müzik gruplarının katılımı ve katkılarıyla örgütlendi. Sendikaların ve DKÖ'lerin sınırlı da olsa sunduğu desteklerle bugünlere geldi.

Mamak 5. Kültür Sanat Festivali eksik bıraktığımız ve güçlendirmemiz gereken yönleriyle bir kez daha öğretici olacaktır. Önümüzdeki dönemi kazanma hedefiyle hareket edecek ve mücadelemizi büyüteceğiz.

Bir kez daha cüret edecek ve başaracağız!

**Mamak İşçi Kültür Evi
Festival Hazırlık Komitesi**

Almanya'da Mazlum Doğan Festivali

Avrupa'daki Kürdistan Gençler Birliği (YCK) tarafından her yıl geleneksel olarak organize edilen "Mazlum Doğan Kültür ve Spor Festivali"nin 12.'si 12 Temmuz günü Almanya'nın Köln kentinde gerçekleşti.

"Başkan Apo'ya özgürlük!" sloganıyla düzenlenen festivale, ağırlığını kadınların ve gençlerin oluşturduğu 5 bin kişi katıldı. Alman devletinin ROJ TV'yi yasaklaması ve Ağrı'da üç Alman dağcının PKK tarafından kaçırılması gibi gelişmeler festivalin atmosferini ve katılımını olumlu yönde etkiledi. Öte yandan bu gelişmeler, Alman devletinin bu seneki festivale yaklaşımına da yansdı. Daha önce festival alanının uzağında duran Alman polisinin, bu sefer etkinliği baştan sona kayda alması, kitlenin içinde dolaşması ve festivalin ROJ TV'de yayınlanmasını engellemesi dikkat çekti.

Festival alanına Öcalan'ın büyüklü küçüklü onlarca poster, çok sayıda PKK şehidinin fotoğrafları, yanı sıra "Dağlarda arama, Apo'cular her yerde!", "Artık yeter, savaşa ve inkara son!", "Apo'cu gençliğin devrimci direnişi zaferin teminatıdır!" yazılı pankartlar asıldı.

Yapılan konuşmaların ve verilen mesajların içeriği de festival sloganıyla paralellik taşıyordu. Festivalde YCK, KCK ve HPG Ana Karargahı adına mesajlar okundu. "Başkan Apo'ya özgürlük ve Kürdistan'a barış!" sloganı festivalin ana eksenini oluşturdu. ROJ TV'nin Almanya'da yasaklanması da temel konuların başında geldi.

İbolar'ın, Denizler'in ve Mahirler'in anılması, bu vesileyle halkların kardeşliğine ve birleşik mücadelesine vurgu yapılması olumluydu. "Biji Serok Apo!", "Be Serok jiyan nabe!", "Terörist Türkiye!" sloganlarının sıklıkla atıldığı festivalde Kürt gençliğinin coşkusu sonuna kadar sürdü. Etkinliği sunanların ajitatif konuşmaları bunda etkili oldu.

Festival programı müzik ve sportif faaliyetlerden oluşuyordu. Onlarca Kürt sanatçısının ve müzik grubunun sahne aldığı festivalde, Kürtler'in genç Hip Hop'çusu Serhado'nun sahneye çıkmasıyla coşku doruğa çıktı. Festivalde futbol, voleybol, boks, masa tenisi ve koşu dallarında turnuvalar yapıldı ve birinci olanlara çeşitli ödüller verildi.

13 Temmuz 2008 / Köln

Bir-Kar olarak festival alanında "Polis devleti uygulamalarına son! Roj TV yasağı derhal kaldırılmalıdır!" başlıklı bildirim yanısıra işsizlik ve yoksullukla ilgili bildirimimizi dağıttık. Akşam saatlerine kadar süren festival, Grup Seyran'ın söylediği Kürtçe parçalar ve halaylarla sona erdi.

BİR-KAR / Köln

olamadan geri dönmek zorunda kaldıkları vurgulandı. Hasta tutsakların sağlık durumları hakkında bilgi verildi. Açıklama, hasta tutsakların tedavilerinin sağlanması ve hastalıkları nedeniyle cezaevinde yaşamlarını sürdüremeyecek duruma gelenlerin tahliye edilmeleri konusunda gerekli düzenlemelerin yapılması talebiyle son buldu.

"Hasta tutsaklar tahliye edilsin!"

TUYAB, İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu ve TUAD, tutsakların yaşadığı sağlık sorunlarına dikkat çekmek amacıyla İHD binasında açıklama yaptı.

Basın toplantısında, "Hasta mahpuslar tahliye edilsin!/İHD-TUAD-TUYAB" imzalı pankart ve "Hasta tutsaklar tedavi edilsin!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Tecrit kaldırılmalı!", "Ceza infaz kanunu değiştirilsin!", "Gazi Dağ/İnayet Mete/Erol Zavar/Mehmet Ali Çelebi'ye özgürlük!" yazılı dövizler açıldı.

Kurumlar adına yapılan açıklamada, kadın mahpusların sevk edildikleri hastanede muayene esnasında kelepçelerinin çıkarılmadığı, askerin muayene odasını terketmediği, bu nedenle tedavi

Kızıl Bayrak / İstanbul

"Zamanaşımı" katliamcıları aklayamaz!

İHD ve Tay-Der üyeleri 12 Temmuz günü Konak eski Sümerbank önünde 19 Aralık katliamı davasının zamanaşımına uğratılmasını protesto ettiler.

"19 Aralık katliamı belleklerimizde asla 'zamanaşımı'na uğramayacaktır!" şiarı ile gerçekleşen eylemde açıklamayı Dr. Alp Ayan yaptı. "Hayata döndürme" gibi "sahte" bir gerekçe ile bu katliamın gerçekleştirildiğini, katliamı izleyen günlerde ise F tipi tecrit ve ölüm hücrelerinin açıldığını vurguladı. Açıklamanın sonunda şunlar söylendi:

"Tecrit işkencedir ve insanlığın ortak değerlerine, özgür yarınlarına dair özlemlerine açık bir saldırı olmaya devam etmektedir. Tecrit işkencesine ve hak gasplarına karşı sesimizi çığlığa dönüştürmek biz insan hakları savunucularının boynundaki en büyük borçtur. Ve tarih tanıktır ki, 'zaman aşımı' katliamcıları aklamayacaktır."

Açıklamada "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!", "Tecrit öldürür, dayanışma yaşatır!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

"Erol Zavar'a özgürlük!"

Erol Zavar'a Yaşam Hakkı Koordinasyonu, 13 Temmuz günü Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirdiği bir basın açıklamasıyla, hasta tutsakların serbest bırakılmasını istedi. "Tecrite son, tutsaklara özgürlük! / Erol Zavar'a Yaşam Hakkı Koordinasyonu" pankartının açıldığı eylemde, "Ergenekon operasyonu" kapsamında tutuklanan Kuddisi Okkır'ın yakalandığı kanser hastalığı nedeni ile cezaevinde ölmemesi için alelacele tahliye edildiği söylendi. Hücre tipi cezaevlerinde benzer durumda pek çok hasta tutsak olduğu ifade edilerek, "Erol Zavar'ın sağlıklı koşullarda yaşama ve tedavi olma hakkı tanınmalıdır." denildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Hamburg'da kampanya sona erdi...

BİR-KAR'ın işsizliğe ve yoksulluğa karşı başlattığı kampanyayı Hamburg'da 14 Temmuz günü gerçekleştirdiğimiz gösteriyle sonlandırdık.

İki ay boyunca "İşsizliğe ve yoksulluğa karşı mücadele edelim!" afişlerini şehrin merkezi yeri olan Hauptbahnhof çevresi başta olmak üzere emekçilerin yoğun olduğu bölgelerde yaptık. BİR-KAR'ın merkezi olarak çıkardığı bildirimleri de yaygın bir şekilde dağıttık. Almanların yoğun olarak bulunduğu kafelere Almanca bildirimler dağıtırken, Türklerin yoğun olarak yaşadığı yerlerde de Türkçe bildirimlerimizi dağıttık. Esnafları dolaşarak sözlü konuşmalar yaptık ve bildirimlerimizi ulaştırdık. Afişlerimizi esnafların mekanlarına astık.

ATİK, AGİF, ADHK gibi Türkiyeli demokratik kurumları ziyaret ederek kampanyamızın içeriğini anlattık, destek olmalarını istedik. Alman örgütlerinden Sol Parti, MLPD ve otonomcu gruplarla görüşerek kampanyamızla ilgili bilgi sunduk, desteklerini istedik.

MLPD'nin iki yılı aşkın süredir sürdürdüğü (Hartz IV mecburen gidecek!) kampanyasına BİR-KAR olarak katıldık, kampanyamızın propagandasını yaptık. Önce gösterinin olacağı alanı kampanya afişlerimizle donattık. Arkasından MLPD'liler kendi çalışmalarını müzikli bir şekilde yaparken BİR-KAR olarak kampanya bildirimlerimizi yoldan geçenlere dağıttık. Yaklaşık 500 kadar bildiri kullandık. ADHK'li arkadaşlar da bu faaliyetimize destek sundular.

Hartz IV ile ilgili yapılan konuşmaların ardından gösteri sona erdi.

BİR-KAR / Hamburg

Bielefeld'de kampanya sürüyor...

Bir süre önce başlatmış olduğumuz kampanya çalışmamız devam ediyor. 12 Temmuz günü Bielefeld'in en merkezi yerinde tekrar bilgilendirme standı açtık. El ilanlarımızı yaygınca kullandık. Afişlerimizi ve Almanya'da sosyal saldırıların sonucu olarak son süreçte yaşanmış olaylara ilişkin karikatürleri duvarlara ve yerlere yapıştırdık. Çok sayıda insan yanımıza gelerek sohbet etmek istedi. Onlara kampanyamızı anlattık.

Kampanya çerçevesince afiş, el ilanı vb. araçların kullanımının yanısıra, röportajlar yapmayı ve 1-1.5 aylık sürenin sonunda Alman sendikalarıyla birlikte bir panel gerçekleştirmeyi hedefliyoruz.

BİR-KAR / Bielefeld

Mücadele Postası

İnsanca yaşamak için mücadeleye!

Bir dönemdir düzen kendi iç çatışmasını yaşıyor. Düzenin gerici güç odaklarının rant kavgası kızışırken, biz işçilerin sırtındaki geçim yükü günden güne katmerleniyor. Son dönemde peşpeşe gelen zamlar, açık sınırnın altındaki ücretlerle birlikte düşünüldüğünde, ekonomik krizinin faturasını işçilere ödetmek istedikleri açık.

Yıllardır sırtımızdan geçinenler servetlerine servet katarken, bizlere kölelik koşullarında çalışmayı ve yaşamı dayatıyorlar. Artık "ekonomi iyiye gidiyor" türü pembe yalanlar uyduramıyorlar. Ekonomik kriz, resmi enflasyon rakamları diye sunulan uydurmacalarla bile gizlenemiyor.

Ücretlerimize yapılan yüzde 4-5'lik komik zamların yanına elektriğe, suya, doğalgaza, ekmeğe yapılan zamları koyduğumuzda, tablo çok daha netleşiyor. Saldırıların ve hak gasplarının yaşandığı bir dönemde yapılması gereken, birbirleriyle iç iktidar kavgası yapan burjuva gericiğinin yalanlarına sırtımızı dönmek ve sömürücülerin hepsini aynı çuvala koymaktır. Düzen güçlerinin hiçbirinin yedeği olmamalıdır. Onlar bize karşı tek vücutlar, emeğimizi ve geleceğimizi çalarken aynı saftalar, pastadan büyük pay kapma yarışında ise çatışıyorlar. Böyle dönemlerde işçilerin her zamankinden daha çok yanyana gelmesi, kendi bağımsız sınıf tutumunu belirlemesi gerekiyor.

Biz sanayi işçileri de "İnsanca yaşama yeten ücret!", sosyal haklarımız için birleşmeli ve örgütlenmeliyiz. Fabrikalarımızda işyeri komiteleri kurmalıyız. Ancak bu sayede haklarımıza sahip çıkabilir, krizin faturasını soyguncu kapitalistlere ödetirebiliriz. Şimdi bu kavgada saflarımızı sıkılaştırma zamanı. İnsanca yaşamak istiyorsak, sosyal haklarımızın çalınmasına engel olmak istiyorsak örgütlü mücadele etmeliyiz.

Bunun için Adana Sanayi İşçileri Derneği'nde örgütlenelim, kölelik koşullarına karşı mücadele edelim.

Bir plastik işçisi / Adana

Kızıl Bayrak her yerde!..

Sefaköy'de her hafta düzenli olarak gazetemiz *Kızıl Bayrak*'ın satışını gerçekleştiriyoruz.

10 Temmuz sabahı İnönü Mahallesi Maslak Çeşme Caddesi'nde işçi servisi güzergahlarında gerçekleştirdiğimiz gazete satışında, emperyalist savaş ve saldırganlığa, kapitalist sömürüye, sosyal yıkım saldırılarına karşı Sefaköylü işçi ve emekçilere mücadele çağrısı yaptık.

Sermayenin işçi ve emekçilere reva gördüğü sefalet zammının ardından temel tüketim maddelerine yapılan son zamları ajitasyon konuşmalarıyla teşhir ettik. Gazetemizi beklediğimiz üzerinde işçi ve emekçiye ulaştırmış olduk. Oldukça coşkulu ve etkili geçen gazete satış süresince çevredeki emekçilerin ilgisi anlamlıydı.

11 Temmuz akşamı da işçi-emekçilerin yoğun olarak kullandıkları bir geçiş noktası olan Şirinevler'in merkezindeydik. Faaliyetimize ajitasyon konuşmaları eşliğinde başladık. Sermayenin işçi ve emekçilere yönelik saldırılarına dair yaptığımız konuşmalar işçi ve emekçiler kadar sermayenin kolluk güçlerinin de ilgisini çekti. Düzenin bekçileri satışımızı engellemek için birçok bahane ileri sürdüler. Biz gazete satışımızın meşru olduğunu söyleyerek satışımıza devam ettik.

Kızıl Bayrak / Sefaköy

Çiğli Organize'de hak aramak yasak, sömürülmek serbest!

Patronların örgütlü olduğunu ve birlikte hareket ettiğini, ortak çıkarları için kuralsızlığı kural haline getirdiklerini herkes biliyor. Son bir yıldır Çiğli Organize'de buna dönük uygulamalar yaşanmaktadır. Mesela önceleri Çiğli Organize işyerleri vergilerini Çiğli Belediyesi'ne ödüyorlardı. Şu anda ise Çiğli Belediyesi'nin peşin para karşılığında bu hakkı Çiğli Organize Müdürlüğü'ne sattığı söyleniyor.

Bunu doğrulayan uygulamalardan bazıları şöyle: Organizedeki özel güvenlikler önceden bülten, bildiri vb. dağıtımlara bu kadar rahat karışmıyordu. Ama şimdi dağıtımlarda bölgenin organize müdürlüğüne ait olduğunu, dağıtım yapmak için müdürlüğün izninin olması gerektiğini söylüyorlar. Ayrıca son bir yıldır organizedeki bütün araçlara aracın plakasının yazılı olduğu organize müdürlüğü amblemlikli bandrol yapıştırma zorunluluğu getirildi. Herhangi bir nedenle organizeye gittiğinizde, aracınızda bandrol yoksa güvenlik sizi içeriye almayabiliyor. Organize müdürlüğünün ileriki zamanlardaki uygulaması herhalde serbest bölgelerdeki gibi kimlik kontrolüyle geçiş olacaktır. Tam bir polis devleti uygulaması yani!

Geçtiğimiz hafta içerisinde öğrendiğimiz son uygulama ise akıllara durgunluk verecek türden. Çiğli Organize'nin en büyük tekstil fabrikası olan Roteks'in yıkama fabrikası Rogo Tekstil'de fason işçi olarak çalışan ve Çiğli Güzeltepe'de oturan işçilerin Rogo'da çalışmaları yasaklanmıştı. Bu nedenle bu işçilerin bazıları fason patronu tarafından işten çıkarıldılar. Bunun nedenini işçiler şöyle açıklıyorlar: Güzeltepe-Karşıyaka minibüs hattında çalışan şoförlerin kendilerinden haraç aldıkları gerekçesiyle bazı gençlerden şikayetçi olmaları... Bu şikayet üzerine polis 18 kişiyi gözaltına aldı ve kısa bir süre sonra da serbest bıraktı. Polis üç aydır Güzeltepe'yi ablukaya almış bulunuyor. Sürekli devriye geziyor ve belli noktaları tutuyor. Geçen ay AKP karşıtı slogan attıkları için üç genç Güzeltepe Polis Karakolu'nda 20 polisin işkencesine maruz kalmışlardı. Bu olaydan sonra Emniyet'in, Organize Müdürlüğü'yle görüşerek Güzeltepeliler'in organizede işe alınmalarını istemiş olduğunu söylüyorlar...

Bazı organize patronlarının Güzeltepelileri ve özellikle Kürt gençlerini işe almadıkları biliniyordu. Gerekçesi ise "serseri" oldukları, çalışmadıkları, uyuşturucu kullandıkları ve bazen açıktan da itiraf ettikleri gibi sendikayla, hak aramakla uğraştıkları... Ama bu defa durum farklı. Bu daha kapsamlı bir saldırıdır Güzeltepe gençliğine... Evet, bu mahallede serserilik yapan var, esrar kullanımı da yaygın ama mahallenin bu hale gelmesinin temel nedeni devletin sistemli çürütme saldırısıdır. Güzeltepe eskiden "sol"un kalesiydi. Sadece Güzeltepe'ye değil Türkiye'deki tüm sol eğilimli semtlere devletin polis eliyle hapı, esrarı, alkolü, hırsızlığı, serseriliği yerleştirmek ve yaygınlaştırmak için özel bir çaba sarfettiğini bilmeyen yok.

Bu son olay, sadece bir fabrikadan duyduğumuz haber... Bu olaya toplumsal olarak tepki göstermek gerekiyor. Aksi takdirde zaten düzenin bataklığıyla boğuşan gençlik, işsizlik saldırısıyla bu bataklığa daha da gömülecek ve geleceğe dair umutlarını tüketecektir. Devletin de istediği zaten budur. Devletin en büyük korkularından birisi sosyalizme sempati duyan gençliğin bu sempatisini devrim mücadelesiyle bütünleştirmesidir. Sömürücü düzen gençliğe ölümüne bir savaş açtıysa, gençliğin de bu düzene anladığı dilden cevap vermesi, yani devrim ve sosyalizm mücadelesini büyümesi kaçınılmazdır.

Güzeltepe'den bir işçi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Berdan Kerimgiller

İlginç Özkeskin

Müjdat Yanat

Yemliha Kaya

Ayçe İdil Erkmen

Aygün Uğur

Hüseyin Demircioğlu

Ali Ayata

Tahsin Yılmaz

Hayati Can

Hicabi Küçük

Osman Akgün

**'96 zindan direnişinin
zaferi 12. yılında!**